

जैन धर्मका ठापेला पुस्तकानुं सूचना पत्र

- १ श्री जैन धर्म ग्यान प्रदिपक पुस्तक किंमत १॥ रुपया
- २ श्री जैन धर्म मित्रातसार पुस्तक किंमत १। रुपया,
- ३ श्री जैन धर्म ज्ञान प्रकाश पुस्तक किंमत १२ आण,
- ४ श्री हरीश बाळ सागर, किंमत १॥। रुपया,
- ५ रामलीलमणजीको रास, किंमत १। रुपया,
- ६ श्री चंद्रराजाका रास, किंमत १ रुपया,
- ७ हेमचंद्रमूर्ती कृत रामचरित्र [बालायबोध] किंमत १। रुपया,
- ८ विवध रत्न प्रकाश, किंमत १२ आणा,
- ९ लक्ष्मण बोंव नाटक, [जात्रा वर्णन] किंमत १२ आणा,
- १० श्री जैन काव्यमाला [आठ जाग] किंमत १ रुपया.
- ११ नवतत्व प्रश्नोत्तर, साधु समाचारी, किंमत १ रुपया,
- १२ श्रीपाल राजाको रास, चार खंडको, किंमत १० आणा.
- १३ जैन शिलोका संग्रह, किंमत ५ आणा,
- १४ मानतुंग मानवनीको रास, किंमत ५ आणा,
- १५ जक्तामर स्तोत्र, [अर्थ सहित] किंमत ५ आणा,
- १६ करकडु आदि चार राजाका चार रास, किंमत ५ आणा,
- १७ रत्नकरकी चोपाड, किंमत ४ आणा,
- १८ एलापुत्रकी चोपाड अने विजेशेठनो रास, किंमत चार आणा,
- १९ अजना सतीको रास, २२ डालको, किंमत ३ आणा
- २० स्नात्र पूजा तथा वीस थानकनी पूजा, किंमत चार आणा,
- २१ रात्री जोगन परिहारक रास, किंमत चार आणा.
- २२ लिलावती राणीकी चोपाड, किंमत ४ आणा
- २३ अर्थ सहित पठिकमणो, किंमत ६ आणा,
- २४ हसरान बळगजका रास, किंमत ५ आणा,
- २५ हरीचंद्रराजाकी चोपाड, ४ आणा,
- २६ पाच पदांगी मोठी बदणा, किंमत २ आणा,
- २७ यज्ञा माळमद्रकी चोपाड किंमत ४ आणा
- २८ मंगल कलमनी चोपाड किंमत ० आणा

॥ श्री वर्धमानाय नम ॥

साधुजी महाराज श्री १००८ श्री
सोनागमलजी महाराज प्रसादि
क साधु मुनिराजकी तथा श्रा
वक लोकारी पोथी.

श्री जैन कथा रतन कोश.

ओ पुस्तक

जैनधर्मी साधु श्रावक लोकाने नए
वा वाचवाने अर्थे योग्य जाणीने

नाना दादाजी गुंड इएने

अंगपना "न्यापारी" छापायतमाहे छपायोछे

सवत् १९४९

ओ पुस्तक पुता पेठ नानाकी आठे
जार्ई जगनानदासजी केशरचदनी नाहारकी

दुकान उपर मिलसी

किंमत १ रुपया.

प्रस्तावना.

१ इण पांचमां आरामें प्राणीमात्रने धर्म भाग शुद्ध अराध्यांथी इहलोक अने परलोकमे तेनो जीव चतुर्गतिरूप संसारको अत करके अनं तमय सिद्धरूप स्थानक प्रते पामे. एहवो जे जैनधर्म अनादी श्री वितराग प्रणित दयामय ठे ते श्री जैनधर्म जविक जनके हिया फिटक रतन जैसा निरमला करणेके वास्ते ए पुस्तक तयार करके ठपायाठे सो इणकुं बाच्यासुं तथा शिख्यासुं प्रतित आवेगी. जो शिखणेका अथवा वाचणेका उद्यम करेगा उणकुं शुद्ध साधु मुंनिराजके मारंगरी तथा श्रावक धर्म मारंगरी ओलखना हो जावेगी. ए पुस्तकमें पाखरुमत का खंमन और जैनमत्तका ममन इसका निरण वतायाहे, सो इमकुं शिख्यासु ए मोक्ष मारंग का हेत देखावणैवाला ठे. ए पुस्तक जव्य जे वके उपकार निमते आगमके अनुसार शुद्ध करायने ठपाया हे.

२. श्री जैनधर्म मांहे महान विद्वान मोह

१९	चण्डविहार उपवासनुं पचखाण अर्थ ४३	
२०	तिविहार उपवासनु पचखाण अर्थसहित ४५	
२१	राले चण्डविहारनुं पचखाण अर्थ सहित ४६	
२२	गंठ मुंठ सहियादि अजीग्रहनुं पचखाण ४७	
२३	देसावगासीक अजीग्रहनुं पचखाण अर्थ ४८	
२४	सुरसुंदरी तीढाळीयो	४९
२५	सत्यवतीरो चोढालीयो	५७
२६	उपदेशी लावणी	६२
२७	श्रीमिंदरजीरो स्तवन	६४
२८	इग्यारे गणधरको स्तवन	६६
२९	ऋपनदेवजीरो स्तवन	६७
३०	महावीरजीरो स्तवन	७२
३१	उपदेशी सजाय	७३
३२	उपदेशी स्तवन	७५
३३	उपदेशी लावणी	७६
३४	उपदेशी स्तवन	७८
३५	उपदेशी स्तवन	८०
३६	रावण राजारी सजाय	८१
३७	निंद्यानी सजाय	८३
३८	चोविस जिन स्तवन	८५

४९	अठ मदन की सजाय	८५
४०	विस बेहरमान को स्तवन	८७
४१	उपदेशी स्तवन	८८
४२	संतनाथजीरो स्तोत्र	९०
४३	साधु पनराजजीरा गुण वर्णन लावणी	९३
४४	नेमिनाथजीरी सजाय	९५
४५	पार्श्वनाथजीरो स्तवन	९६
४६	साधुजी रुघनाथजीरो स्तवन	९८
४७	श्री मिंदरजीरो स्तवन	१०२
४८	सतनाथजीरो स्तवन	१०३
४९	उपदेशी स्तवन	१०५
५०	मासत्याको बद्ध	१०६
५१	साधुजी दोलतरामजीरा गुण वर्णन	१०७
५२	मिश्ररी चरचाकी ढाल	१११
५३	तेरेपंथीयाकी चरचा	१२२
५४	विस बेहरमानकी लावणी	१२४
५५	साधु आचारकी सजाय	१२५
५६	साधुजी सोजागमलजीरा गुण वर्णन	१२८
५७	तेरे पंथीयाकी चरचा	१३०
५८	चेतमतीनी चरचा	१३१

१९	चण्डविहार उपवासनुं पचखाण अर्थ ४३	
२०	तिविहार उपवासनु पचखाण अर्थसहित ४५	
२१	राते चण्डविहारनुं पचखाण अर्थ सहित ४६	
२२	गंठ मुंठ सहियादि अचीग्रहनुं पचखाण ४७	
२३	देसावगासीक अचीग्रहनुं पचखाण अर्थ ४८	
२४	सुरसुंदरी तीढाळीयो	४९
२५	सत्यवतीरो चोढालीयो	५७
२६	उपदेशी लावणी	६२
२७	श्रीमिंदरजीरो स्तवन	६४
२८	इग्यारे गणधरको स्तवन	६६
२९	ऋपनदेवजीरो स्तवन	६७
३०	महावीरजीरो स्तवन	७२
३१	उपदेशी सजाय	७३
३२	उपदेशी स्तवन	७५
३३	उपदेशी लावणी	७६
३४	उपदेशी स्तवन	८०
३५	उपदेशी स्तवन	८०
३६	रावण राजारी सजाय	८१
३७	निंद्यानी सजाय	८३
३८	चोविस जिन स्तवन	८५

४९	अष्ट मदनी सजाय	८५
४०	विस बेहरमानको स्तवन	८७
४१	उपदेशी स्तवन	८८
४२	संतनाथजीरो स्तोत्र	९०
४३	साधु पनराजजीरा गुण वर्णन लावणी	९३
४४	नेमिनाथजीरी सजाय	९५
४५	पार्श्वनाथजीरो स्तवन	९६
४६	साधुजी रुघनाथजीरो स्तवन	९८
४७	श्री मिदरजीरो स्तवन	१०२
४८	सतनाथजीरो स्तवन	१०३
४९	उपदेशी स्तवन	१०५
५०	मासत्याको बद्ध	१०६
५१	साधुजी दोलतरामजीरा गुण वर्णन	१०७
५२	मिश्ररी चरचाकी ढाल	१११
५३	तेरेपंथीयाकी चरचा	१२२
५४	विस बेहरमानकी लावणी	१२४
५५	साधु आचारकी सजाय	१२५
५६	साधुजी सोनागमलजीरा गुण वर्णन	१२८
५७	तेरे पंथीयाकी चरचा	१३०
५८	चेतमतीनी चरचा	१३१

६९	तेरे पंथी आमनाकी चरचा	१४७
६०	मिश्ररी चरचा	१४८
६१	चेतमतीका आमनाकी चरचा	१५१
६२	मिसरनी चरचा	१५६
६३	मासत्या कृष्णाजीरा गुण वर्णन	१५८
६४	साधु मुनिराजको आचार स्तवन	१५९
६५	सोनागमलजी महाराजरा गुणारों चोढालीयो	१६७
६६	सोनागमलजी महाराजको गुणवर्णन	१७४
६७	अरिहंत साधुजीकी आगतो	१८१
६८	साधु आचारका प्रश्नोत्तर	१८२
६९	नवतत्वकी हुंडी	
॥ इति खतावणी ६९ विषयकी समाप्त ॥		

इए पोथीमे इकंदर गुणहत्तर रत्न लिख्या
 छे इएने जणसी तथा इए रितसुं चालसी तें
 साधु मुनिराजरा तथा श्रावकरा कायारो कल्याण
 हुशी. ए पुस्तककी असातणा करणा नही त
 था लडाडे मुंडे ओर दिवाका लजाले वाचना
 नही, मुख जैना करके वाचना.

॥ श्री आदिनाथाय नमः ॥

॥ अथ श्री नवकारमंत्र प्रारंभः ॥

॥ एमो अरिहंताणं, एमो सिद्धाणं, एमो
आयरियाणं, एमो उवजायाणं, एमो लोए
सवसाहूणं ॥ एसो पंच एमुक्कारो, सब पाव
प्पणासणो ॥ मंगलाणं च सबसिं, पढनं हवइ
मंगलं ॥ इति ननस्कारः ॥ १ ॥

अर्थः— ॥ अरिहंताणं के० ॥ अरि एट्ठे
कर्मरूप शत्रु तेने हंताणं एट्ठे हणनार, अर्था
त् जणें चार घनघाती कर्मरूप शत्रुतो नाश
कायो अने जे चोत्रीश अतिशयोयं करी शो
नित तथा वाणीना पेंत्रीश गुणोयें करी विराजमा
न एहवा विहरमान श्रीअरिहतने महारो. ॥
एमो के० ॥ नमस्कार हो ॥ सिद्धाणं के० ॥
जेणें सकठ कार्य माध्यां, अने जे आठ कर्म
खपावी, मोक्ष नगरें पहोता अने एकत्रीश गु
णोयें करी साहत एवा सर्व श्रीसिद्ध जगवान
ने महारो ॥ एमो के० ॥ नमस्कार हो. ॥ आय
रियाणं के० ॥ जे पोतें पांच आचार पाले अ

तै वीजाने पलावे ठत्रीश गुणें करी सहित एह
 वा श्रीआचार्यजाने महारो ॥ एमो के० ॥ न
 मस्कार हो ॥ उवजायाणं के० ॥ जे शुद्ध सू
 त्राक्षर पोतें जणे, अने वीजाने जणावे तथा
 पत्रिंश गुणें करी सहित एहवा श्री उपाध्या
 यजाने महारो ॥ एमो के० ॥ नमस्कार हो.
 ॥ लोए के० ॥ अढीद्वीपरूप मनुष्य लोकरने वि
 पे, ॥ सबसाहूणं के० ॥ यिविर कल्पादिक जे
 दोवाला सर्व साधु जे ज्ञान, दर्शन, चारित्र्य अ
 ने तपना साधनार तथा जे सत्तावीश गुणें क
 रीने सहित वे तेमने महारो ॥ एमो के० ॥ न
 मस्कार हो ॥ एसो के० ॥ ए जे अरिहंतादिक
 संबंधी, ॥ पंचणमुकारो के० ॥ पांच प्रकारनो
 नमस्कार वे. ते कहवो वे! तो के ॥ सबभाव
 के० ॥ ज्ञानावरणादिक सर्व पाप तेहनों, ॥ प्य
 णासणो के० ॥ प्रकर्ष करी विनाशनो करणहा
 र वे. वली ते कहेवो वे? तो के ॥ मंगलाणंच
 सबसिं के० ॥ सर्व मंगल माहे ॥ पढमं के० ॥
 प्रथम एटले मुख्य, ॥ मंगलं के० ॥ मंगल ॥
 हवइ के० ॥ वे ॥ १ ॥ इति ॥

॥ अथ तिखुत्तारी पाटी प्रारंभः ॥

॥ निखुतो आयाहिण पयाहिणं करोमि वंदामि ए
संशामि सकारेमि सम्माणेमि कल्लाणं मंगलं देव
यं चेइयं पजुयासामि मठरण वंदामि ॥ १ ॥

अर्थः-॥ तिखुतो के० ॥ त्रण वार ॥ आ
याहिणं के० ॥ आदुक्खिणतः एटले जिमणापा
सा थकी प्रारंभीने, ॥ पयाहिणकरोमि के० ॥
प्रदुक्खिणा प्रत्ये करु वु, ॥ वंदामि के० ॥ वाहुं
वुं, पगे लागुं वुं, ॥ नसंशामि के० ॥ मस्तक न
माडीने नमस्कार करुं वुं, ॥ सकारेमि के० ॥
सत्कार देउं वुं, ॥ सम्माणेमि के० ॥ सन्मान
देउं वुं, ॥ कल्लाणं के० ॥ कल्याणकारी, ॥ मंग
लं के० ॥ मंगलकारी, ॥ देवये के० ॥ धर्मदेव
समान, ॥ चेइय के० ॥ उकायका जीवने सुख
दायक एवा ज्ञानवंत प्रत्ये ॥ पजुयासामि के० ॥
पर्युयासुं वु एटउे मन वचन कायार्थे करीने से
वा करु वुं, ॥ मठरण वंदामि के० ॥ मस्तके
करी वाहुं वुं ॥ १ ॥ इति ॥

॥ अथ इरियात्रहीनी पाटी प्रारंभः ॥

॥ इत्थांकारेण सांदिसेह जंगवन् इरियावहि

थं पडिक्कमामि, इत्तं इत्तामि, पडिक्कमिउं इरि
 थावहियाए, विराहणाए, गमणागमणे, पाणक
 मणे, वीयकमणे, हरियकमणे, उसा उत्तिंग प
 एग दग मट्टी मकमा संताणा संकमणे, जे मे
 जीवा विराहिया, एगिंदिया, बेइदिया, तेइंदि
 या, चउरिंदिया, पंचिंदिया, अजिहया, वसिया,
 लेसिया, संघाइया, संघट्टिया, परिया विया, कि
 लामिया, उद्विया, ठाणाउ ठाणं संकामिया,
 जीवियाउ विवरोवियां, तस्स मिच्चामि दुक्कडं॥१॥

अर्थः—॥ इत्ताकारेण के० ॥ तुमारी इत्ता पू
 र्वक, ॥ संदिसह के० ॥ आज्ञा करो तो, ॥ ज
 गवन् के० ॥ हे महान्नाग्य ज्ञानवंत ! ॥ इरिया
 वहियं के० ॥ चालवानो जे मार्ग तेमांहे थइ
 एवी जे जीववाधादिक सपापक्रिया ते थकी हुं.
 ॥ पडिक्कमामि के० ॥ पडिक्कमुं निवर्तुं ? इहां गुरु
 कहे. ॥ पडिक्कमह के० ॥ पडिक्कमो निवर्तो पा
 ष टालो. तेवारें शिष्य कहे, ॥ इत्तं के० ॥ प्र
 माण ठे. हुं पिण ॥ इत्तामि के० ॥ इत्तं तुं. जे
 ॥ इरियावहियाए के० ॥ गमन ठे प्रधान मुख्य
 जेमां एवो जे मार्ग तेन विपे थती एवी जे ॥

विगहणाए के० ॥ जंतुनी विराधना ते थकी
 ॥ पाडिकमिउं के० ॥ प्रतिक्रमवाने, निवर्तवाने
 वांउं उं, हिवे जीवविराधना शायकी थाय ? ते
 कहे ठे. ॥ गमणागमणे के० ॥ जातां ने आव
 तां, ॥ पाण के० ॥ प्राणीने ॥ क्रमणे के० ॥
 पगें करी चांप्याथकी ॥ वीय के० ॥ बीजनें ॥
 क्रमणे के० ॥ पगें करी चांप्याथकी, ॥ हरिय
 के० ॥ नीलवर्णवाली वनस्पति तेने, ॥ क्रमणे
 के० ॥ पगें करी चांपवाथकी ॥ उंवा के० ॥
 ठार एटले सूक्ष्म अप्फाय आकाशथकी पडे ते,
 ॥ उत्तिंग के० ॥ कीडीयोनां नागरां, ॥ पणग
 के० ॥ पांच वर्णी नील फूल, ॥ दग के० ॥
 पाणी, ॥ मट्टी के० ॥ काची माटी, ॥ मक्कडा
 के० ॥ मर्कट एटने कोलियावडाना ॥ संताणा
 के० ॥ संतान, ए सर्वनें ॥ संक्रमणे के० ॥ पगें क
 री पीड्याथकी अथवा मसल्याथकी, घणुं शुं कहुं
 ॥ जे के० ॥ जे कोइ, ॥ मे के० ॥ में ॥ जीवा
 के० ॥ जीवो, ॥ विराहिया के० ॥ विराध्या हो
 य दुःखमाहे पाड्या हांय. ते कया जीवोने में
 विराध्या दुःखी कीधा होय ? तेनां नाम कहे ठे.

॥ एगिन्द्रिया ॥ के० ॥ जेहने शरीररूप एकजें
इंद्रिय होय ते पृथ्वी, पाणी, अग्नि, वायु, वन
स्पतिना जीव, ॥ वेइन्द्रिया के० ॥ शरीर तथा
मुख ए दोय इंद्रियवाला जे शंख, शीप, गं
डोला, अलसीयां, एहवा जेहने पग न होय ते,
॥ ते इंद्रिया के० ॥ तीन इंद्रियवाला ते जे
ने शरीर, मुख, नाक होय ते, कुशुवा, जू, लीं
ख, मांक्रम, कीडी प्रमुख जेहना मुख उपरें शिं
ग होय ते ॥ चतुरेन्द्रिया के० ॥ चार इंद्रियवा
ला ते जेने शरीर, मुख, नाक ने आंख होय
ते, माखी, मच्छां, डास, वींठी, जमरी, टीड, जे
उमनारा जीव जेने आठ पग, तथा मस्तकें शिं
ग होय ते, ॥ पंचिन्द्रिया के० ॥ पांच इंद्रियवा
ला जेते शरीर, मुख, नाक, आरुयां अने कान
होय, ते जलचर, खेचर, ए सर्व तिर्थेच जाण
वा तथा मनुष्य, देव, नारकी, ए सर्व पंचेन्द्रिय
जीव कहियें. हिवे ए सर्व जीवोने केवी रीतें त्रि
राध्या होय ? तेना प्रकार कहे वे ॥ अग्निहत्या
के० ॥ सामा आवतां हएया, ॥ वक्तिया के० ॥
एक ढगले करघ्या तथा धूलें करी ढांक्या, ॥ लि

सिया के० ॥ जूमियें घश्या तथा डिगारेक मंस
 ह्या ॥ संघाड्या के० ॥ मांही मांहे शरिनें मे
 लेववे करी एकठा कीया, ॥ संघाड्या के० ॥
 थोडो स्पर्श करवे करी दुहव्या, ॥ परिचा
 विया के० ॥ समस्त प्रकारें परिताप पमाड्या,
 पीड्यां, ॥ किलामिया के० ॥ गांठी कितामणा
 उपजावने मारया नही, पणं मृनप्राय कीया,
 ॥ उद्विया के० ॥ त्राम पमाडीने हाली चाली
 शेके नही एहवा कीया, ॥ ठाणान के० ॥ एक
 स्थानकथकी उपारिने ॥ ठाणं के० ॥ बीजे ठे
 काणें ॥ संकामिया के० ॥ संक्रमाव्या मंक्रया ॥
 जीवियान के० ॥ जीवित थकी, ॥ विवरोविया
 के० ॥ चक्राव्या, मारया, नाश कीया, ॥ तस्त
 के० ॥ ते संबधी जे अतिचार लाग्या ते
 ॥ दुक्कंड के० ॥ पाप कहीयें ते दुष्कृत ॥ मिठा
 मि के० ॥ महारुं मिथ्या एटले निष्फल यात ॥३॥

॥ अथ तस्स उत्तरीनी पटी प्रारंभः ॥

॥ तस्स उत्तरीकरणेणं, पायचित्तकरणेणं, विं
 सोहिकरणेणं, विसंल्लीकरणेणं, पावाणं कम्माणं,
 निग्घायणं ठाए, ठामि काजस्सग्गं, अन्नव उं

ससिएणं. निससिएणं, खासिएणं, ङीएणं, ज
 चाइएणं, उडुएणं, वायनिसग्गेणं, नमलिए, पि
 त्तमुच्चाए, सुहुमेहिं अंगसंचालेहिं, सुहुमेहिं खेल
 संचालेहिं मुहुमेहिं दिठिसंचालेहिं. एव माइएहिं,
 आगारेहिं. अन्नग्गो. अविराहिज. हुज्ज मे काजस्स
 ग्गो. जाव अरिहंताणं. जगवंताणं. नमुक्कारेणं.
 न पारेमि. तावकायं. ठाणेणं. मोणेणं. जाणेणं.
 अप्पाणं वोसिगमि ॥ १ ॥ इति ॥ ४ ॥

अर्थः— ॥ तस्स के० ॥ ते पापनीज वली
 विशेष शुद्धिने अर्थे जे कांइ आगल क वुं ते
 ने उत्तरी करण कहीये एटले तेनेज ॥ उत्तरीक
 रणेणं के० ॥ विशेषे करा वली उपर शुद्ध कर
 वुं अर्थात् जे अतिचारोनुं आलोयण प्रमुख
 पूर्व कीधु ठ, तेनी वली विशेष शुद्धिने अर्थे का
 योत्सर्ग करुं वुं. ते कायोत्सर्गतो ॥ पाशुचित्त
 करणेणं के० ॥ शुद्ध प्रायश्चित्त ते पापनी आ
 लोयणा करवाथकी होय. ते प्रायश्चित्त पिण ॥
 विसोहिकरणेणं के० ॥ विशुद्धि, निर्मलता कर
 वे करीने होय. वली ते विशुद्धि पिण विशल्य
 होय, तो थाय माटे ॥ विसल्लीकरणेणं के० ॥

नायाशल्य नियाणाशल्य मिथ्यात्वशल्य, ए
 तीन शल्य टालवा थकी थाय, ए उत्तरीकरणा
 दिक चार हेतुयें करीने शुं करवुं ठे ? ते कहे
 ठे ॥ पात्राणंकम्माणं के० ॥ संसारहेतुरूप जे
 पाप कर्म तेने ॥ निग्घायणठाए के० ॥ निर्वा
 तन एटले उठेदन करवानें अर्थे ॥ ठामि के०
 ॥ कायाने एक ठामें करुं वुं, ॥ काउस्सग्गं के०
 ॥ कायाने हलाववी नही ते रूप काउस्सग्गप्र
 त्यें करुं वुं. हिचे इहां काया हलाववी नही. ए
 वी प्रतिज्ञा करी. ठे म.टें शरीरनुं कांडपण हा
 लवु थयाथी प्रतिज्ञानो चंग थाय तेथी काउ
 स्सग्गमां वारे आगार मोकला राख्या ठे ॥ अ
 न्नठ के० ॥ उश्वासादिक जे आगारो कहेसे, ते
 आगारो वर्जीने वीजे स्थानके कायाने हलाव
 वानो नियम करुं वुं, तेनां नाम कहे ठे ॥ उस
 सिएणं के० ॥ उंचो श्वास लेवाथी, ॥ निससि
 एणं के० ॥ नीचो श्वास मूकवाथी ॥ खा
 सिएण के० ॥ खांसी आवे एटले खोकलो आ
 व्या थकी, ॥ ठीएणं के० ॥ ठीक आया थकी
 ॥ जनाइएणं के० ॥ जानली ते वगासू लेवा

थकी, ॥ उडुएणं के० ॥ उंकार आयाथकां, ॥
 वायनिसग्गेणं के० ॥ वायु निकलतां थकां, ॥
 नमलिए के० ॥ अपरीचक्री आव्याथी, ॥ पि
 त्तमुठाए के० ॥ पित्तरा कोपमूं मूर्त्ता आयाथ
 का, ॥ सुहुमेहिं के० ॥ सूक्ष्म थोनाक, ॥ अंग
 संचालेहि के० ॥ शरीर हलाववार्था, ॥ सुहुमेहिं
 के० ॥ थोडो, ॥ खेलसंचालेहिं के० ॥ शरीर
 श्लेष्म तथा मूखना थूकनं च लववुं करवाथकी,
 कफ गिलवाथकी ॥ सहूमेहिं के० ॥ सूक्ष्म थो
 डी, ॥ दिठिसंचालेहिं के० ॥ चक्कदृष्टिनो संचार
 थवाथी एटले चक्कु हलाववा थंकी, ॥ एवमाइए
 हिं के० ॥ ए आदि करीने इहा आदि पदे बी
 जा पिण ॥ आगारेहिं के० ॥ आगार लेवा प
 के, ते लेतां थकां महारो काउस्सग्ग ॥ अन्न
 ग्गो के० ॥ जांगे नही, खंफित हुवे नही, ॥ अ
 विराहित के० ॥ अविराधित अखंडित दानी
 पोहोंचे नही एवो ॥ हुळ के० ॥ होजो, ॥ मे
 के० ॥ महारो, ॥ काउस्सग्गो के० ॥ कायास्थर
 राखवी ते रूप व्यापार ते ॥ जाव के० ॥ ज्यां
 सुधि, ॥ अरिहंताणं जगवंताणं के० ॥ श्री

अरिहंत जगवंतने, ॥ नमुकारेणं के० ॥ नमस्का
 र सहित ॥ नपारेमि के० ॥ पाखू नही, ध्यान
 संपूर्ण न करू, ॥ ताव के० ॥ त्यां सुधी ॥ का
 थं के० ॥ महारी कायाने, शरीरने, ॥ ठाणेणं
 के० ॥ एकठिकाणें स्थिरपणे राखीने, ॥ मोणेणं
 के० ॥ अबोलो रहींने, ॥ जाणेणं के० ॥ एका
 थ जे ध्यान तेणें करीनें, ॥ अप्पाणं के० ॥ म
 हारी जे काया ते प्रत्ये, ॥ वोसिरामि के० ॥ हुं
 वोसिरावुं वुं, तजुं वुं. आ पाटी कहिनें काजस्सग्ग
 करणो. इारयावहीकीं पाटी मनमाहे कहेणी. प
 ठी नवकार कहिनें काजस्सग्ग पारियें ॥ ४ ॥

॥ अथ लोगस्सकी पाटी लिख्यते ॥

लोगस्स उज्जोयगरे, धम्म तिठयरे जिणे ॥
 अरिहंते कित्तइस्सं, चउवीसंपि केवली ॥ १ ॥
 उसज मजियं च वंदे, संजव मज्जिणंदणं च सु
 मइं च ॥ पउमप्पहं सुपासं, जिणं च चंदप्पहं
 वंदे ॥ २ ॥ सुविहिं च पेप्फदंतं, सीअल सिज्जंम
 वासुपुज्जं च ॥ विमलमणंत च जिणं, धम्मं संतिं च
 वंदामि ॥ ३ ॥ कुंथुं अरं च मल्लिं, वंदे सुणिमवयं
 नमिजिणं च ॥ वंदामि रिठनेमिं, पासं तद्वद्धमा

एणं च ॥ ४ ॥ एवं मए अन्नित्थुआ, विहुय रय
मला पहीण जरमरणा ॥ चउवीसंपि जिणवरा,
तिउयरा से पसीयतु ॥ ५ ॥ कित्तिय वदिय म
हिया, जे ए लोगस्स उत्तमा सिद्धा ॥ आरुग्ग वो
हिलाजं, समाहिवर मुत्तमं दिंतु ॥ ६ ॥ चंदेसु
निम्पलयरा, आइच्चेसु अहियं पयासयरा ॥
सागरवर गंजीरा, सिद्धा सिद्धि मम दिसंतु ॥ ७ ॥

अर्थः- ॥ लोगस्स के० ॥ पंचास्तिकायात्म
क लोकने ॥ उज्जोयगरे के० ॥ उद्योतना कर
णहार, ॥ धम्मतिउयरे के० ॥ धर्मरूप तीर्थ
ना करणार एवा, ॥ जिणे के० ॥ राग द्वेषना
जितनार जे ॥ अरिहते के० ॥ श्री अरिहंत ते
नुं, ॥ कित्तइस्सं के० ॥ कीर्तन करीश तेमां ॥
चउवीसपि के० ॥ ऋपनादिक चोवीस परमेश्व
रनुं तो नामोच्चारण पूर्वक कीर्तन करीश, अने
अपिशद्वयकी अन्य जिनोनुं पिण कीर्तन करी
श ते कहेवा ठे ! तो के ॥ केवली के० ॥ केव
लज्ञानी ठे, ते तीर्थकग्नो हुं कीर्तन करीश ॥
॥ १ ॥ हिवे ते चोवीश जिननां नाम कहे ठे,
॥ उसज के० ॥ श्रीऋपनदेवस्वामी प्रत्ये ॥ च

के० ॥ वली ॥ मजियं के० ॥ श्रीअजितनाथ
 प्रत्ये, वंदे के० ॥ वाहुं तुं, ॥ संचव के० ॥ श्री
 संचवनाथ प्रत्ये, ॥ मानणंदणं के० ॥ श्रीअ
 जिनंदननाथ प्रत्ये ॥ च के० ॥ वली ॥ सुमहं
 के० ॥ श्रीसुमतिनाथनें ॥ च के० ॥ वली ॥ प
 उमप्पहं के० ॥ श्री पद्मप्रनस्वामी प्रत्ये, ॥ सु
 पासं के० ॥ श्रीसुपार्श्वनाथजीनें ॥ जिणं के० ॥
 रागद्वेपना जितनार, ॥ च के० ॥ वली ॥ चंद
 प्पहं के० ॥ श्रीचंद्रप्रनजीने, ॥ वंदे के० ॥ वां
 तुं तुं ॥ २ ॥ सुविहिं के० ॥ श्रीसुविधिनाथजी
 ने ॥ च के० ॥ वली एमनु बीजुं नाम ॥ पुष्प
 दंतं के० ॥ श्रीपुष्पदंतजी ठे, ते प्रत्ये, ॥ सीयल
 के० ॥ श्रीशीतलनाथजीने, ॥ मिज्जंस के० ॥
 श्रीश्रेयासनाथजीनें ॥ वासुपुज्जं के० ॥ श्रीवा
 सुपूज्यस्वामि प्रत्ये, ॥ च के० ॥ वली, ॥ वि
 भल के० ॥ श्रीविमलनाथजीनें, ॥ मणंत के० ॥
 श्रीअनंतनाथजीनें, ॥ च के० ॥ वली, ॥ जि
 णं के० ॥ रागद्वेपना जीतणार, एहवा ॥ धम्मं
 के० ॥ श्रीवर्मनाथजीनें, ॥ सांतिं के० ॥ श्रीशां
 तिनाथजीनें ॥ च के० ॥ वली, ॥ वंदामि के०

॥ वादुं तुं ॥ ३ ॥ कुंथुं के० ॥ श्रीकुंथुनाथजीनें,
 ॥ अरं के० ॥ श्रीअरनाथजीनें, ॥ च के० ॥ व
 ली, ॥ मल्लिं के० ॥ श्रीमल्लिनाथजीनें, ॥ वंदे
 के० ॥ वादुं तुं, ॥ सुणिमुवयं के० ॥ श्री मुनिसु
 ब्रतस्वामी प्रत्ये, ॥ नमिजिणं के० ॥ श्रीनमिजि
 ननें, ॥ च के० ॥ वली, ॥ वंदामि के० ॥ वादुं
 तुं, ॥ रिठनेमिं के० ॥ श्रीअरिष्टनेमिजी प्रत्ये,
 ॥ पासं के० ॥ श्री पार्श्वनाथस्वामी प्रत्ये, ॥ त
 ह के० ॥ तथा, ॥ वद्धमाणं के० ॥ श्रीवर्द्धमान
 स्वामी प्रत्ये, हु वादुं तुं, (चकार शब्द पादपूर्णार्थ
 ठे) ॥ ४ ॥ एवं के० ॥ ए प्रकारें ॥ मए के० ॥ म
 हारे जीवें जे, ॥ अजिथुआ के० ॥ नाम पू
 र्वक स्तव्या, ते चोवीशे परमेश्वर केहवा
 ठे ? तो के ॥ विहुय के० ॥ टाल्या ठे, ॥
 रयमला के० ॥ कर्मरूपी रज तथा मल जे
 णे एवा ठे, वली ॥ पहीण के० ॥ अतिशयें क
 रीनें क्य करया ठे, ॥ जरमरणा के० ॥ जरा
 तथा मरण जेणें एवा जे ॥ चउवीसंपि के० ॥
 चोवीश तीर्थकर तथा अपि शब्दथकी बीजा
 पिण तीर्थकर पूर्ववत् लेवा, ते सर्व ॥ जिणव

रा के० ॥ जिनवर, ॥ तिष्ठयरा के० ॥ तीर्थक
 र ते, ॥ मे के० ॥ महारा उपर ॥ पसीयंतु के०
 ॥ प्रसन्न हो ॥ ५ ॥ कितिय के० ॥ कीर्तित ठे
 ॥ वांदिश के० ॥ वादित ठे ॥ महिया के० ॥ पूज्य
 ठे एहवा, ॥ जे के० ॥ जे तीर्थकर, ॥ ए के० ॥ ए प्र
 त्यक्ष ॥ लोगस्स के० ॥ लोकने विषे ॥ उत्तमा के०
 उत्तम एहवा, ॥ सिद्धा के० ॥ सिद्ध थया एटते
 सिद्धे पास्या निष्ठितार्थ थया एवा हेसिद्ध जगवं
 त तुमे मुंऊने, ॥ आरुग्ग के० ॥ राग रहित नि
 र्मल एवो सिद्धपणु जाणवं ते सिद्धपणु तो ॥
 बोहिलानं के० ॥ बोधबीज जे श्री जिनधर्मनी प्रा
 प्ति थाय तेवारें प्राप्त थाय ठे माटें श्रीजिनध
 र्मनी प्राप्तिनो लान थवाने अर्थे ॥ उत्तमं के०
 ॥ उत्कृष्ट ते उची एहवी ॥ समाहिवरं के० ॥
 प्रधान समाधि ते प्रत्ये ॥ दिंतु के० ॥ देवो,
 आपो ॥ ६ ॥ चदेसु के० ॥ चंद्रमाथी ॥ निम्म
 लयरा के० ॥ अत्यंत निर्मल, ॥ आइञ्जेसु के०
 ॥ सूर्य समुदायथकी पिण, ॥ अहियं के० ॥
 अधिक, ॥ पयासयरा के० ॥ प्रकाशना करणहार
 ॥ सागरवर के० ॥ प्रधान, ठेल्लो स्वयंचुरमण

नाभा समुद्र तेनी परें, ॥ गंजीरा के० ॥ गुणों
 करी गंजीर, एहवा जे ॥ सिद्धा के० ॥ सिद्धों
 ते, ॥ सिद्धि के० ॥ मुक्ति जे तेने, ॥ मम के०
 ॥ मुक्त प्रत्ये, ॥ दिसंतु के० ॥ देवो आपो ॥७॥
 ॥ अथ सामायिक लेवणकी पाटी लिख्यते ॥

करेमि जंतें सामाइयं, सावज्जं जोग पच्च
 खामि, जावनियमं, पज्जुवासामि, दुविहं तिवि
 हेणं, न करेमि, न कारवोमि, मणसा, वयसा,
 कायसा, तस्स जंतें, पडिक्कनामि, निंदामि, ग
 रिहामि, अप्पाणं वोसिरामि ॥ १ ॥ इति ॥

अर्थः— ॥ जंतें के० ॥ हे पूज्य ! ॥ सामा
 इयं के० ॥ समता परिणामरूप सामायिकने,
 ॥ करेमि के० ॥ हूं करूं तु ॥ सावज्जं के० ॥ अ
 वद्य जे पाप, तेषों करी सहित एवा ॥ जोगं
 के० ॥ मन वचन कायाना योग, ते प्रत्ये ॥ प
 च्चरखामि के० ॥ हूं निपेद्य करूं तुं, ॥ जाव के०
 ॥ ज्यांसुधि, ॥ नियमं के० ॥ सामायिक व्रतना
 नियमने ॥ पज्जुवासामि के० ॥ हूं सेवुं, रहूं, त्यां
 सुधि, ॥ दुविहं के० ॥ दीयकरणसुं एटले करणो
 करावणो ए दीयप्रकारका जो सावद्यव्यापार ते

प्रत्ये ॥ मणसा के० ॥ मनं करी, ॥ वयसा के०
 ॥ वचनें करी, ॥ कायसा के० ॥ कायायें करी ए,
 ॥ तावहेणं के० ॥ तीन जोगसुं ॥ नकरेमि के०
 ॥ हुं करू नहि. ॥ नकारवेमि के० ॥ हुं दुजा
 पासं न करावुं, ॥ तरस के० ॥ ते सावधव्यापा
 ररूण पापने, ॥ जंते के० ॥ हे जगवंत ! आ
 पना समीप हुं ॥ पडिक्कमामि के० ॥ पडिक्कमुं
 वुं, ॥ निंदामि के० ॥ हु आत्मानी साखें निंदु
 वुं, ॥ गरिहामि के० ॥ गुरुनी साखें हुं गर्हुं, वुं.
 एटले विशेषें निंदुं वुं, ॥ अप्पाणं के० ॥ माह
 रा आत्माने, ते दुष्ट क्रियाथकी ॥ वोसिरामि
 के० वोसिरावु वुं, एटले विशेषें करीनें तजुं वुं ॥ १ ॥

॥ अथ श्री नमुत्रुणंती पाटी लिख्यते ॥

नमुत्रुण, अरिहताणं, जगवताणं, आङ्गरा
 णं, तिव्वयराणं, सयसंबुद्धाणं, पुरिसत्तमाणं, पु
 रिससीहाणं, पुरिसवरपुंडगीयाणं, पुरिसवर गंध
 हवीणं, लोगुत्तमाणं, लोगनाहाणं, लोगहिया
 णं, लोगपईवाणं, लोगपज्जोयगराणं, अजयद
 याणं, चखुदयाणं, मग्गदयाणं, सरणदयाणं,
 जीवदयाणं, बोहिदयाणं, धम्मदयाणं, धम्मदुं

सियाणं, धम्मनायगाणं, धम्मसारहीणं, धम्मव
 रचाउरंतचक्रवट्टीणं, दिवोत्ताणं, सरणगइपइठा
 णं, अप्पफिहय वरणाणं दंमणधराणं, विअट्ट
 षडमाणं, जिणाणं, जावयाणं, तिन्नाणं, तारया
 णं, बुद्धाणं, वोहियाणं, मुत्ताणं, मोयगाणं, सब
 नूणं, सबदरिसिणं, सिव मयल मरुअ मणंत
 मखय मवावाह मपुणरावित्ति सिद्धिगइ नामधे
 यं ठाणं संपत्ताणं, नमो जिणाणं, जियन्नयाणं॥१॥

अर्थः-॥ नमुहुणं के० ॥ इहां नमोस्तु एटले
 नमस्कार हो अने एंकार जे ठे, ते वाक्यालं
 कारने माटे ठे, कोने नमस्कारहो, तो के ॥ अ
 रिहताणं के० ॥ श्रीअरिहंत देवने, ॥ जगवंता
 णं के० ॥ जगवंतने, ॥ आइगराणं के० ॥ ध
 र्मना आदिना करणारने ॥ तिच्चयराणं के० ॥
 तीर्थना स्थापनार एटले साधु, साधवी, श्रावक
 अने श्राविका, ए चार जातिना तीर्थना स्थाप
 नारने, ॥ सयंसंबुद्धाणं के० ॥ पोतानीमेले स
 म्यक् प्रकारें तत्त्वना जाण थया ॥ पुरिसुत्तमा
 णं के० ॥ पुरुषमांहे उत्तम ॥ पुरिससीहाणं के०
 पुरुषमांहे सिंहसमान, ॥ पुरिसवरपुडरीयाणं के०

॥ पुरुषमांहे पुंडरीक कमल समान, ॥ पुरिस
 के० ॥ पुरुषमांहे, ॥ वर के० ॥ प्रधान, ॥ गं
 धहस्ती के० ॥ गंधहस्ती समान ठे, ॥ लोगु
 क्षमाण के० ॥ लोकमांहे उत्तम ठे, ॥ लोगना
 हाणं के० ॥ लोकना नाथ ठे, ॥ लोगहियाणं के०
 ॥ लोकना हितकारी ठे, ॥ लोगपईवाणं के० ॥ लो
 कने विपे प्रदीप समान ठे, ॥ लोगपज्जोयगरा
 णं के० ॥ लोकमांहे प्रकर्षे करी उद्योतना कर
 णार ठे, ॥ अन्नयदयाणं के० ॥ अन्नयदानना
 देणार ठे, ॥ चखुदयाणं के० ॥ ज्ञानरूप चक्षु
 ना देणार ठे, ॥ मग्गदयाणं के० ॥ मोक्ष मा
 र्गना देणार ठे, ॥ सरणदयाणं के० ॥ शरणना
 देणार ठे, ॥ जीवदयाणं के० ॥ संजमरूप जी
 वतरना देणार ठे, ॥ बोहिदयाणं के० ॥ सम
 कित रूप बोधना देणार ठे, ॥ धम्मदयाणं के०
 ॥ धर्मना देणार ठे, ॥ धम्मदेसियाणं के० ॥ धर्म
 ना उपदेशना देणार ठे, ॥ धम्मनायगाणं के० ॥
 धर्मना नायक ठे ॥ धम्मसारहीणं के० ॥ धर्म
 रूप रथना सारथि ठे, ॥ धम्म के० ॥ धर्मने
 विपे, ॥ वर के० ॥ प्रधान ॥ चाउरंत के० ॥

चार गतिनो अंत करवा माटे. ॥ चक्रवर्तीणं
 के० ॥ चक्रवर्ती समान ठे. ॥ दिवोत्ताणं के० ॥
 संसारसमुद्रमां द्वीप समान, दुःखना निवारण
 करणार ठे. ॥ सरणगडपडठाण के० ॥ सरणग
 तिना स्थानक नूत शरणागत वत्सल ठे. ॥ अ
 प्पडिहय के० ॥ नही हणाय एवं, ॥ वर के० ॥
 प्रधान, ॥ नाण के० ॥ ज्ञान ॥ दंसण के० ॥
 दर्शन तेने ॥ धराणं के० ॥ धरणार. ॥ विअट्ट
 के० ॥ गयुं ठे. ॥ वज्रमाणं के० ॥ वज्रस्थपणं
 एटले कर्मरूपी आवरण जेने एवा. ॥ जिणाणं
 के० ॥ रागद्वेषने जीत्या ठे जेणें. ॥ जावयाणं
 के० ॥ बीजाने रागद्वेषथकी मूकावे ठे ॥ तिन्ना
 णं के० ॥ संसाररूपी समुद्र पोतें तरया ठे अ
 ने ॥ तारयाणं के० ॥ बीजानें संसारसमुद्रथी
 तारनार ठे ॥ बुद्धाणं के० ॥ पोतें तत्त्वज्ञानने स
 मज्या ठे ॥ बोहियाणं के० ॥ बीजानें तत्त्वज्ञान
 समजावणार, ॥ मुत्ताणं के० ॥ पोतें चातुर्गति
 क दिपाकविचित्र कर्मथकी मूकाणा ठे तथा ॥
 गोयगाणं के० ॥ बीजा नव्य प्राणीनें कर्मथ
 की मूकावणार ठे ॥ सबलूणं के० ॥ सर्वज्ञ ठे.

॥ सबदरिसिणं के० ॥ सर्व पदार्थना देखणार
 ठे ॥ सिव के० ॥ सर्व उपद्रव रहित एवा ॥ मय
 ल के० ॥ अचल ॥ मरुय के० ॥ अरुज रोग
 रहित ॥ मणंत के० ॥ अनंतज्ञानादि चतुष्टयें
 कती युक्त ठे माटें अनंत ठे ॥ मखय के० ॥ सर्व
 काल निश्चल ॥ मवावाह के० ॥ आव्यावाव ए
 टले बाधा पीमा रहित ॥ मपुणराविति के० ॥
 जे गतिथकी फिरी संसारने त्रिषे अवतार लेवो
 नथी एहवी ॥ सिद्धिगइ के० ॥ सिद्धिगति ए
 वुं ठे ॥ नामधेय के० ॥ नाम जेनुं एवा ॥ ठा
 ए के० ॥ स्थानकने ॥ संपत्ताणं के० ॥ पाम्या ठे,
 अर्थात् मोक्ष नगर प्रत्ये पाम्या ठे, एहवा अ
 रिहंत जणी ॥ नमा क० ॥ महारो नमस्कारे हो.
 ते जिन जगवान केहवा ठे ? तो के ॥ जिणाणं
 के० ॥ कर्मरूपी शत्रूनें जीतणार, तथा ॥ जिय
 जयाणं के० ॥ इहलोकादिक सात जयप्रत्ये
 जीतणार ठे ॥ १ ॥ इति ॥

॥ अथ सामायिक परावानी पाटी लिख्यते ॥

नवमा सामयिक व्रतना पंच अइयारा जा
 णियवा न समायरियवा तं जहा ते आलोउं,

मण दुप्पणिहाणे, वय दुप्पणिहाणे, कायदुप्प
 णिहाणे, सामाइयस्स अकरणयाए, सामाइय
 स्स अणवुठियस्स करणयाए, तस्स मिञ्जामि
 दुक्कडं. सामायिकने विषे दस मनना, दस वच
 चनना, बार कायाना, ए वत्रीश दोष मांहेलो
 कोई दोष लागो होय तो मिञ्जामि दुक्कडं. आ
 हारसंज्ञा, जयसंज्ञा, मिहुणसंज्ञा, परिग्गहसं
 ज्ञा, ए चार संज्ञा मांहेली कोई संज्ञा करी हो
 य तो मिञ्जामि दुक्कडं. स्त्रीकथा, राजकथा, ज
 क्तकथा, देशकथा, ए मांहेली कोई कथा करी
 होय तो मिञ्जामि दुक्कडं. सामायिक समकाए
 णं, फासियं, पालियं, सोहियं, तिरियं, कित्ति
 यं, आराहियं, आणाए अणुपालियं, न नव
 इ तस्स मिञ्जामि दुक्कडं ॥ १ ॥ इति ॥

अर्थः—नवमा सामायिक व्रतना ॥ पंच अइया
 रा के० ॥ पांच अतिचार ॥ जाणियवा के० ॥
 जाणवा योग्य, ॥ नसमायरियवा के० ॥ समा
 चरवा योग्य नहीं. ॥ तंजहा के० ॥ ते हिवे क
 हे ठे तेने ॥ आलोउं के० ॥ आलोचुं तुं, ॥ म
 णदुप्पणिहाणे के० ॥ मन माठुं वर्त्ताव्युं होय,

॥ वयदुष्पणिहाणे के० ॥ वचन माठुं वर्ताव्युं
 होय. ॥ कायदुष्पणिहाणे के० ॥ काया माठी
 प्रवर्तावी होय. ॥ सामाइयस्स के० ॥ सामायि
 कने ॥ अकरणयाए के० ॥ कीधुं के नही की
 धुं तेनी बराबर खबर न रही होय, ॥ सामाइय
 स्स के० ॥ सामायिकने ॥ अणवुठियस्सकरण
 याए के० ॥ पूरी थयाविना पारी होय. तो ॥
 तस्स के० ॥ तेनुं ॥ दुक्कडं के० ॥ पाप ते ॥ मि
 ञ्चामि के० ॥ माहारु निष्फल थाउं. ॥ आहारसं
 ज्ञा के० ॥ खावानी इत्ता थइ होय, ॥ जयसं
 ज्ञा के० ॥ जयनीसंज्ञा थइ होय. ॥ मिहुणसंज्ञा
 के० ॥ मैथूननी इत्ता करी होय. ॥ परिग्गहसं
 ज्ञा के० ॥ धन द्रव्यनी इत्ता करी होय. ए चा
 र संज्ञा माहेली कोइ संज्ञा करी होय तो ते
 दुष्कृत पाप ॥ मिञ्चामि के० ॥ माहारु निष्फल
 थाउं, ॥ सामायिकसम्राएणं के० ॥ सामायि
 क कायार्थे बराबर रीते ॥ फासियं के० ॥ स्पर्श
 करयुं फरस्युं अंगीकार करयुं ॥ पालियुं
 के० ॥ तेवुंज पाल्युं, ॥ सोहिय के० ॥ शोध्युं
 शुद्ध करयु ॥ तिरियं के० ॥ पार उतारियुं, ॥

कित्तियं के० ॥ कीर्त्युं ॥ आराहियं के० ॥ आ
 राध्युं ॥ आणाए के० ॥ वीतराग देवनी आज्ञा
 ये करी ॥ अणुपालियं के० ॥ पालेलुं, ॥ नज
 वइ के० ॥ न होय ॥ तरुमभिजामि दुक्कडं के० ॥ तेनुं
 दुष्कृत जे मने लागेलुं होय ते मारुं मिथ्याहो ॥१॥

॥ अथ सामायिकविधि प्रारंभः ॥

॥ प्रथम श्री सीमंधर स्वामीजीनी आज्ञा
 लेइने एक नवकार गुणीने “ इरियावहिनी ”
 पाटी जणवी; पंठी तरस उत्तरीनी पाटी जणी
 ने काउरुसग्ग करवो, काउरुसग्गमांहि “ इरि
 यावहियाएथी ” मांडीने “ जीवियाउ ववरोवि
 या तरुस मिजामि दुक्कडं ” सुधीनो पाठ मन
 मां बोलीने एक नवकार मनमा कहीने काउरुस
 ग्ग पारवो, पंठी प्रगट “ लोउरुसकी ” पाटी
 कहीने सामायिकनी आज्ञा लेइने “ करेमि जं
 तेनी ” पाटी “ जावनियमं ” सुधी कहीने आ
 गल सुहूर्त्त (घालणो हुवे तिके) घालणो, प
 ठी “ पङ्कुवासाभि ” थकी “ अप्पाणं वोसि
 रामि ” सुधी पाठ कहीने सामायिक पञ्चखवो.
 पठे डावो गोमो उन्नो करीने दोयवार “ नमु

त्रुणं ” नी पाटी केहवी. दुजा नमुत्रुणं ठेहडे
 “ ठाणं सपावित्त कामे नमो जिणाणं ” एम केहवुं,
 अने सामायिक पारती वेला “ इरियावही, त
 रस उत्तरी ” नी पाटी नणीने काउरसग्ग कर
 वो, पठी काउरसग्गमाहे इरियावहिनी पाटी क
 हिने एक नवकार गुणीने काउरसग्ग पारवो, प
 ठी “ लोग्गस ” नणी “ नमुत्रुणं ” दोयवा
 र उपर लिख्या मुजव कहीने नवमा सामायि
 कव्रतनी पाटी “ अणुपायिल न नवइ तस्स
 मिच्चामि दुक्कडं ” सुधी कहीने तीन नवकार
 गुणीने सामायिक पारवुं.

॥ इति श्री सामायिक अर्थ विधिः संपूर्णः ॥

॥ अथ अर्थ सहित दश पञ्चखाण लिख्यते ॥

॥ प्रथम नमुक्कारसहिअंनुं पञ्चखाण ॥

उग्गए सूरु नमुक्कारसहिअं पञ्चखामि चउविहं
 पि आहारं असणं पाणं खाइमं साइमं अन्नञ्च
 णानोगेणं सहसागारेणं वोसिरामि ॥ १ ॥

अर्थः— ॥ उग्गएसूरु के० ॥ सूर्यना उदय
 थी मांडीने वे घडी प्रमाण एटले रात्रिचोजन
 लो दोष निवारवाने अर्थ, वे घडी पठी ॥ नमु

कारसहिअं के० ॥ नवकार कहीने पारवुं तिहां सुधी ॥ पचखामि के० ॥ पचखाण ठे, एटले नियम ठे, अहीयां नवकार कहीने पचखाण पारवुं ठे, माटे ए पचखाणनुं नाम नवकारसी कहेवाय ठे. अहीयां गुरु, जे पचखाणनो करानार होय ते पचखाइ कहे, तेवारें शिष्य जे पचखाणनो करानार होय ते पचखामि कहे. एम सर्व पचखाणोने विषे जाणी लेवुं. तथा संपूर्ण पचखाणें गुरु, वोसिरइ कहे, अने शिष्य जे पचखाणनो करानार होय ते वोसिरामि कहे. ए नवकारसीनुं पचखाण वे घडी प्रमाणकाल पर्यंत चउविहारोज होय, एवो आम्नाय ठे, एटले रात्रिना चार पहोर जे रात्रिचोजननो नियम करयो हतो. तेना तीरण रूप एटले शिक्कारूप ए पचखाण ठे. ए पचखाणमां वे घन्ती सुधी चउविहार होय, माटे वे घडी वीत्या पठी नवकार गणे, तो पहाँचे, पिण वे घडी वीत्यानी अगालु नवकार गणे, तो न पहाँचे.

हिचे शानुं पचखाण करे ? ते कहे ठे ॥ चउविहंपिआहारं के० ॥ चारे प्रकारना जे आहार

तेनुं पचखाण करे, ते आहारनां नाम कहे ठे.

प्रथम ॥ असणं के० ॥ अशन एटले शालि
जवार, गोधूम, बंटी प्रमुख तथा सर्व जातिना
उदन एटले जात तथा मुग, मोठ अने तूवर
प्रमुख सर्व कठोल तथा सातुआदिक सर्व जा
तिना लोट, तथा मोदकादिक सर्व जातिनां प
क्कान्न, तथा सुरणादिक सर्व जातिनां कंद तथा
मामा प्रमुख सर्व जातिनी केलवेली वरतु, ए
सर्वने अशन कहियें. तेमज वेशण, वरियाली
धाणा, सूआ, आदें देइने विजी पिण केटलि
एक वस्तुउने अशनज कहियें.

बीजुं (पाणं के०) पाणी ते कांजी, यव,
चोखा अने काकनी प्रमुखनां धोवण तथा न
दी प्रमुख सर्व जलाशयनां पाणी, ए सर्व पाणी
कहीये. तथा शाकरवाणी, द्राक्षवाणी. आविल
वाणी अने शेलमीरस प्रमुख ए सर्व, यद्यपि पा
णीमांहे आवे ठे, तथापि एने व्यवहारथी अ
शनज कहियें.

त्रीजुं (खाइमं के०) खादिम ते खारक,
वदाम, शिंगाडां, खजूर, खोपरां द्राक्ष, तथा

अक्रोनादिक सर्व जातिनो मेवो, तथा कांकडी
 आंवा, फणस अने नालियेर प्रमुख सर्व जाति
 नां फल तथा शेकेलां धान्य, जेवां के धाणी,
 पहुआ प्रमुख तथा पापड प्रमुख ए सर्वने
 खादिम कहियें.

चोथुं ॥ साइमं के ० ॥ स्वादिम ते दंतकाष्ठ,
 सुंठ, हिरडा, पींपर, मिरी, अजमो, जायफल, क
 सेलो, काथो, खसखस, जेठमध, तज, तमाल
 पत्र, एलची, लवंग, जायपत्री, सुपारी, पान,
 बीड लवण, आजो, अजमोद, कलिंजण, पिंप
 लीमूल, चिणिकबाब, कचूरो, मोथ, कांटासेली
 यो, कपूर, संचल, वेहेडां, आवलां, हिंगाष्टक,
 हिंग, त्रिविंसी, पुष्करमूल, जवासामूल, बाव
 ची, बावलगाल, धवंगाल, खेरगाल, खिजमाग
 ल, पान, पंचफूल, तुलसी, जीरुं. ए जीराने के
 टलाएक सूत्र सिद्धांतोमां स्वादिम कह्युं ठे. अ
 ने केटला एक सूत्र सिद्धांतोमां खादिम कह्युं ठे.
 तथा अजमाने पिण केटला एक आचार्य खा
 दिम कहे ठे, तथा कौठपत्र, कौठवडी, आमल
 षांठी, लिंबुइपत्र, आंवागोटली प्रमुखने स्वादि

म कहिये. ए चार प्रकारना आहार कहा,

एम ए पूर्वोक्त चारे प्रकारना आहारनो नियम लेवाय. हिवे नियमजंग थवाना जयने ली धे अहीया नोकारसीना पचखाएने विपे वे आ गार मोकलां सूके ठे, ते कहे ठे.

१ (अन्नउणानोगेणं के०) अन्यत्राना जो गात् एटले विसरवा थकी. ते अहीया पचखा एनो उपयोग विसरवाथकी अजाणपणे अनुप योगे कोइ वस्तु मुखमां प्रक्षेप करवाथी पचखा एजंग न थाय, परंतु विचमां पचखाण सांजरे, ते वारे तुरत मुखथी त्याग करे, थुंकी नाखे तो पचखाण न जांगे अथवा अजाणपणे मुखथ की हेठुं उतरथा पढी कालांतरें सांजरथुं, अथ वा तुरत सांजरथुं, तो पचखाण न जांगे, पिण शुद्ध व्यवहार माटे फिरी निःशंक न थाय तेथी यथा योग्य प्रायश्चित्त लेवुं, ए रीते सर्व आ गारोने विपे जाणी लेवुं.

२ (सहसागारेणं के०) जे पचखाण क रथुं ठे, तेनो उपयोग तो विसरयो नथी, पिण कार्य करवामां प्रवर्ततां योग्य लक्षण सहसा

त्कार एटले स्वनावेज मुखमध्ये प्रवेशं थाय,
जेस दधि मंथतां वांटो उडी मुखमां पडे, अथ
वा गाय, जेश प्रमुख दोहोतां थकां, तथा घृता
दिक मंथतां तथा घृतादिकनो तोल करतां अ
चानक वांटो उडी मुखमां पडे, अथवा चउवि
हार उपवासें वर्षाकालें मेघना वांटा मुखमां प
डे, तेथी पचखाण जंग न थाय, ए रीतें पूर्वी
क्त वे प्रकारना आगारें करी ॥ वोसिरामि के०
॥ वे घडी सुधी चारे आहारने वोसिरावुं तुं, ए
टले अपचखाणी आत्माने वांडुतुं ॥ इति ॥ १ ॥
॥ अथ वीजुं पोरिसि साह्वपोरिसिनुं पञ्चखाण ॥

॥ जग्गए सुरे पोरिसिं पञ्चखामि चउवि
हंपि आहारं असणं पाणं खाइमं साइमं अन्न
चणानोगेणं सहसागारेणं पञ्चकालेणं दिसा
मोहेणं साहुवयणेणं सबसमाहि वत्तिआगारेणं
वोसिरामि ॥ २ ॥ एवं साह्वपोरिसियं पञ्चखा
मि पिण कहेवु.

अर्थः— ॥ पोरिसिं के० ॥ प्रहर दिवस सु
धी अने साह्वपोरिसिनुं पञ्चखाण लीये तो सा
ह्व पोरिसि एटले अर्द्ध प्रहर सहित एक प्रहर

अर्थात् दोढ प्रहर सुधी ॥ पचखामि के० ॥ नियम करु तु. इहां पुरुष प्रमाण शरीरनी ढाया ज्यां होय, पिण अधिक न्यून न होय तेनें पोरिसि कहियें, अथवा पुरुष जिमणे काने सूर्यनुं विवराखीने, दक्षिणायनने प्रथम दिवसें ढीचण नी ढाया जे वखतें वे पगलां होय, ते वखतें पोरिसि थाय तिहांसुधि पचखाण करे.

॥ असणंपाणंखाइमंसाइमं के० ॥ अशन, पान, खादिम अने स्वादिम, ए चार प्रकारना आहारनो नियम करुं तु.

हिवे आगार कहे ठे, एक ॥ अन्नवणानोगे णं के० ॥ अनान्नोगे एटले अजाणते विसरवा थकी, बीजो ॥ सहसागारेणं के० ॥ सहसात्कारे, त्रीजो ॥ पञ्चकालेणं के० ॥ कालनी प्रवृत्तता ते मेघादि, ग्रहादि, दिग्दाह रजोवृष्टि तथा पर्वत अने वादल प्रमुखें करी सूर्य ढंकाइ जाय, तेणें करी वखतनी बराबर खबर न पमे एवां अणजापणायें करी अधूरी पोरिसियें पिण पोरिसि पूर्ण थइ, एवं समजीने पचखाण पारवामां आवे, तो तेथी जंग नहीं, अने कदापि ए री

तैं अधूरी पोरिसियें जिमवा बैठा एटलामां तद
को जोयो, अने जाएयुं जे हजी सवार ठे, पो
रिसिनो वखत पूर्ण थयो नथी, तेवारें जे मुख
मां कोलीयो होय, ते राखमां परठवीने बेसी र
हे, अने यावत् पोरिसि पूर्ण थया पगी जिमवा
वेसे, तो पचखाण जंगे नहीं.

चोथुं ॥ दिसामोहेणं के० ॥ दिशिने मूढप
णे एटले दिशिविपर्यास थयार्थी अजाणते पूर्व
ने पश्चिम अने पश्चिमने पूर्व करी जाणे. एम
अजाणतां वेहेलुं पलाय तो पचखाण जंग नहीं,
अने थोडं जिम्या पगी कोइना कह्यार्थी जाण
वामां आवे, तो मुखमांनो कोलीयो थुंकी नाखे.
ए रीतें दिशिनो मोह टल्या पगी, अर्ध जिम्यो
बेसी रहे तो जंग नहीं.

पांचमुं ॥ साहुवयणेणं के० ॥ उग्घाड पोरि
सि एवा साधुना वचनें करी पोरिसि जणी, सां
जलीने पाले, तो पचखाण जंग नहीं, पगी ज्या
रें जाणवामां आवे के साधु तो ठ घनीनी पो
रिसि जणे ठे, तेवारें पूर्वली रीतें तेसज बेसी

रहे, तो पचखाण ज़ांगे नहीं. ए पाठला वे आगार भ्रमतालां वे.

ठुं ॥ सबसमाहिवत्तिआगारेणं के० ॥ सर्व प्रकारें शरीरमां असमाधि ते अस्वरुथता रहे, ए टले पचखाण करया पगी तीव्र शूलादिक रोग उपने थके अथवा सपर्पादिकें डश्यो होय, ते वे दनाथी जीव आर्तिमा पडे, अथवा जेवारें अकस्मात् कष्ट थाय, तेवारें सर्व इंद्रियोनी समाधिने अर्थे अपूर्ण पचखाणे पिण पथ्य औपधादिक लेवां पडे, तो तेथी पचखाण जंग न थाय, अने समाधि थया पगी तेमज पाठलो विधि करे. इहां पिण पचखाणनो आपनार, गुरु वोसिरइ कहे, अने शिष्य पचखाणनो करनार होय, ते वोसिरामि कहे.

॥ अथ त्रीजुं पुरिमहनुं पचखाण ॥

उग्गए सूरें पुरिमह पचखामि. चउविहंपि आहारं असणं पाणं खाइमं साइमं अन्नवणा जोगेणं सहसागारेणं पन्नकालेणं दिसामोहेणं साहुवयणेणं महत्तरागारेणं सबसमाहिवत्ति आगारेणं वोसिरामि ॥ ३ ॥

अर्थः-॥ उग्गए सूरै के० ॥ सूर्यना उदयथी
 मांडीने नवकार सहित ॥ पुरिमह्वं के० ॥ पहेला वे
 प्रहर सुधी पूरिमार्ध कहियें एटले वे प्रहर सुधी
 अशनादिक चारे आहारनुं पचखाण ठे एना
 अन्नवणान्णोणेणं इत्यादि आगारोना अर्थ सर्व
 प्रथम लिखाइ गया ठे अने महत्तरागारेणो
 अर्थ प्रथम नही लिखायो, तो तेनो अर्थ ॥ म
 हत्तर के० ॥ कोइ महोटा कार्ये एटले पचखा
 णमां जेटलो कर्मनिर्करानो लाज थाय ठे, ते क
 रतां पिण अत्यंत महोटी निर्करानो लाज जे
 कार्यमां थतो होय, अर्थात् कोइ ग्लानादिक
 ना, वेयावच्चने अर्थे कोइ बीजा पुरुपथी ते का
 र्ये न थइ शकतुं होय, त्यारें गुरु तथा संघना
 आदेशथी पुरिमह्वनो वखत पूर्ण थया विना जो
 पालवामां आवे, तो पचखाण जंग न थाय. अ
 ने ते कार्ये पूर्ण थया पढी पाठलोज विधि स
 मजवो ॥ ३ ॥

॥ अथ चोथुं विगइ निविगइनुं पचखाण ॥

विगइउ निविगइउ पचखामि अन्नवणान्णो
 णेणं सहसागारेणं लेवालेवेणं गिह्वसंसठेणं उ

खेत्तविवेगेणं पडुच मखिएणं पारिठावणियागा
 णं महत्तरागारेणं सबसमाहिवत्तियागारेण वो
 सिरामि ॥ ४ ॥

अर्थः—जोजन करतां जेथकी कामादिक उ
 न्मादरूप विकार थाय, तेने विगइ कहियें, ते
 निवीनां पचखाण ग्रहीने विगयना प्रमाणनी सं
 ख्या करे एटले दूध, दहिं, घृत, तेल, गोल प्र
 मुख विगइमांथी एक पिण विगइनुं जे पचखा
 ण करवुं, तेने विगइनुं पचखाण कहियें, अने
 समस्त विगइनुं जे पचखाण करवुं, तेने ॥ निवि
 गइउ पचखामि के० ॥ निविनुं पचखाण करुं बुं.

हिवे पचखाण जंगना जयथी जे आगार सो
 कलां मूके ठे, ते कहे ठे. एक अन्नजणानोगेणं,
 धीजुं सहसागारेणं. ए बेना अर्थ लिखाइ गया ठे.

त्रीजुं ॥ लेवालेवेणं के० ॥ लेपालेप ते आ
 वी रीतें के घृत प्रमुख जे विगयनो नियम सा
 धुने होय तेवी घृतादिक विगइथी गृहस्थनो
 हाथ खरडायेलो होय, पढी तेने लूगी नाख्यो
 होय, तेवा हाथथी अथवा खरडायेला चाटुवा
 ने लुगीने ते चाटुवाथी वोहोरावे अथवा पीरसें,

तो पचखाण जंग न थाय.

चोथुं ॥ गिहठसंसठेणं के० ॥ गृहस्थनुं जे वाटकी प्रमुख जाजन ते विगइ प्रमुखें खरम्य होय, तेवा जाजनथी जे गृहस्थ अन्न आपे, तें अन्न जिमे, तो पचखाण जंगे नही.

पांचमुं ॥ उखित्तविवेगेणं के० ॥ गाढी विगइ जे गोल प्रमुख ठे तेना कटका रोटली उपर ना खी करी पडी उपाडी परहा करधा होय, तेवी रोटली प्रमुख लेतां पिण पचखाण जंग न थाय.

बठुं ॥ पडुचसखिएणं के० ॥ रोटला प्रमुख ने लिगारेक सुंहाला राखवाने अर्थे मोण दीधुं होय, अथवा लिगारेक हाथ चोपडी कीधी होय, ते रेचवाली रोटली प्रमुख तथा पुड्यादिक लेतां पचखाण जंग न थाय.

सातमुं ॥ पारिठावणियागारेणं, ॥ आठमुं मह तरागारेणं, अने नवमुं सबसमाहिवत्तियागारेणं, ए त्रण आगारनो अर्थ, बीजा प्रथम लिखा इ गयेला पचखाणोथी जाणवो ॥ ४ ॥

॥ अथ एज निविगइनुं एकासण सहित पचखाण ॥

॥ जग्गए सूरें निविगइ एकासणं पचखामि

तिविहंपि आहारं असणं खाइमं साइमं अन्नञ्जणा
 जोगेणं सहसागारेणं लेवालेवेणं गिहत्तसंसठेणं
 उखित्तं विवेगेणं पडुचमखिएणं पारिठावणियागा
 रेणं महत्तरागारेणं सबसमाहिवत्तियागारेणं वो
 सिरामि ॥ ४ ॥

अर्थः—एमां कहेला आगारादिकोनो अर्थ स
 वै आगलना पंचखाणोमां लिखाइ गयो ठे. इ
 हां निवीनां पचखाणमां जो पिंड विगइ अने
 द्रव्यविगइ. ए वेहु विगइनुं पचखाण करे, तो
 तेणें एमां कहेला नवे आगार कहेवां, अने जे
 एकती द्रव्यविगइ मात्रनो नियम करे तेणें उ
 खित्तविवेगेणं ए आगार सूकीने बाकीना आठ
 आगार कहेवां ॥ ४ ॥

॥ अथ पांचमुं एकासणां वियासणांनुं पचखाणं ॥

उग्गर सुरे एगासणं वियासणं पचखामि,
 दुविहं तिविहंपि आहारं असणं खाइमं साइमं
 अन्नञ्जणाजोगेणं सहसागारेणं सागारिआगारे
 णं आउट्टेण पसारेणं गुरुआप्पुठाणेणं पारिठा
 वणिआगारेणं महत्तरागारेणं सबसमाहिवत्तिया
 गारेणं वोसिरामि ॥ ५ ॥

अर्थः—उग्गए सूरु इत्यादिकनो अर्थ प्रथम
 ना पचखाणोमां लिखाइ गयो ठे, ज्यां एक वार
 ॥ असण के० ॥ जोजन करवुं, तेने एकासणुं
 कहियें अथवा ज्यां एकज आसन ठे, ते एका
 सणुं कहेवाय ठे, अने बेवार जोजन करवुं तेने
 वि आसणुं कहियें, तेनुं ॥ पचखामि के० ॥ प
 चखाण करुं तुं. एकासणुं अथवा वियासणुं क
 रया पढी जो स्वादिम अने पाणी ए बे आहार
 लेवा होय तो दुविहंपि आहारं कहे एटले अ
 शन अने खादिम ए बे आहारनुं पचखाण क
 रे अने जो एकासणुं करी रह्या पढी एकज पा
 णी मोकलुं राखे तो तिविहंपि आहारं एटले
 अशन, खादिम अने स्वादिम, ए त्रणे आहा
 रनुं पचखाण करे, अने जिम्या पढी एक पाणी
 मोकलुं राखे, तेवारें असणुं खाइमंसाइमंनो पाठ
 कहियें. हिवे एनां आगार कहे ठे. त्यां एक अन्न
 षणान्नोणेणं अने बीजो सहसागारेणं, एता अ
 र्थ पेहेला लिखाइ गया ठे.

त्रीजुं (सागारिआगारेणं के०) साधु जिम
 वा बैठा पढी त्यां कोइ सागारिक जे गृहस्थ ते

आयो, पत्नी ते चाल्यो जतो होय तो द्वाण ए
 क सवूर करे, बेशी रहे, अने जो तेने त्या स्थि
 र रहेतो जाणे, अने गृहस्थनी नजर पडे, तो
 साधु त्यांथी उठीने बीजे स्थानके जइ आहार
 लीये. केमके गृहस्थनी देखतां जिमे तो प्रवच
 नोपघातादिक भाहादोप सिद्धांतमां कहां ठे,
 ते लागे. ए साधु आश्री कहां, अने गृहस्थ आ
 श्री तो गृहस्थ एकासणुं करवा बैठा पत्नी जेनी
 दृष्टि पडतां अन्न पचें नही, एवा कोइ पुरुपनी
 दृष्टि पडे, अथवा सर्प आवे, चोर आवे, बंदी
 वान आवी उन्नो रहे, अकस्मात् अग्नि लागे,
 घर पडवा भाडे, तथा अकस्मात् पाणीनी रेल
 आवे, इत्यादिक कारणें ते स्थानकथी उठीने बीजे
 स्थानके जइ एकासणुं करतां पचखाण जंगे नहीं.

चोथुं ॥ आउद्वणपसारेण के० ॥ जिमवा बै
 ठा पत्नी हाथ पग जंघादिक अंगोपांग पसारतां
 तथी संकोचतां कांइ आसन चलाय मान थाय
 तो पचखाण जंग न थाय.

पांचमुं ॥ गुरुअप्नु ठाणेणं के० ॥ पचखाणें जि
 मवा बैठां बत्तां गुरु जे आचार्य उपाध्याय तथा

साधु आवे, तेमना विनय साचवाने अर्थे वे पगने
ठामे राखी उठवुं पमे, तो पचखाण जंग न थाय.

उठुं ॥ पारिठावणियागारेणं के० ॥ विधियें
निर्दोषपणे ग्रहण करेलुं अने विधियें वे हेंची आ
प्युं जे अन्न तेने साधुयें विधियें जुक्त करयां थकां
कांहीं उग्रयुं एवं पारिष्ठापनयोग्य जे अधिक
अन्न ते स्निग्ध अन्नने परठवतां जीव विराधना
दि घणा दोष उपजे वे, एवं जाणने तेवुं अन्न
तथा विगयादिकने गुरुनी आज्ञायें एकासणा
दिकथी मांडीने उपवास पर्थे पचखाणवालाने
वधेला आहारने जिमतां पचखाण जंग न थाय,
ए आगार यतिने होय पिण श्रावकने न होय,
तथापि आलावो त्रुटे माटे गृहस्थने एकज पा
ठ संलग्न कहेतां दोष नथी.

सातमुं ॥ महत्तरागारेणं, अने आठमुं सवस
माहिवत्तियागारेणंना अर्थ लिखाइ गया वे. ॥ वो
सिरामि के० ॥ वोसिरावुं वुं ॥ ५ ॥

॥ अथ उठुं एकलठाणनुं पचखाण ॥

उग्गए सूर एगलठाणं पचखामि ॥ तिविहं
पि आहारं असणं खाइमं, साइमं, अन्नबाण-

नोगेणं सहसागारेणं सांगारिआगारेणं गुरुअ
 नुठाणेणं पारिठावणिआगारेणं महतरागारेणं
 सबसमाहिवत्तिआगारेणं वोसिरामि ॥ ६ ॥

अर्थः—एकलठाणानुं पच्चखाण पिण एकास
 णा प्रमाणेज वेः परंतु एमां हाथ पगादिकनो
 संकोच विकोच थाय माटे सात आगार वे, ते
 थी एक अन्नवृणप्रसारेणं ए आगार न कहेवुं ॥६॥

॥ अथ सातमुं आंबिलनुं पच्चखाण ॥

जग्गए सूरे आयंबिलं पचखामि तिविहंपि
 आहारं असणं, खाइमं, साइमं, अन्नवृणानोगे
 णं सहसा गारेणं, लेवालेवेणं गिहवसंसठेणं
 उखित्तविवेगेणं पारिठावणिआगारेणं महतरा
 गारेणं सबसमाहिवत्तिआगारेणं पाणस्स लेवेण
 वा अलेवेण वा अत्तेण वा बहुलेवेण वा ससि
 छेण वा असिछेण वा वोसिरामि ॥ ७ ॥ इति

अर्थः— ॥ आयंबिलं पचखामि के० ॥ आं
 विलनुं पचखाण करुं तु तेनां आठ आगार वे
 तेमांथी एक अन्नवृणानोगेणं अने बीजुं सहसाग
 रेणं ए वे आगारना अर्थ आगल लिखाइ गया वे
 बीजुं ॥ लेवालेवेणं के० ॥ जे विगय तथ

शाकादिकने सस्नेहले आंगली तथा चाजना
दिक खरड्यां होय तेने लेप कहिये, पण तेने
ज घणी सारी रीते लुंठी नाखीने जेमां विगया
दिकना अवयव कांइ पिण देखाय नहीं एवं क
र्युं होय तेने अलेप कहिये. एवा लेपअलेपवा
लां चाजन होय, अथवा हाथ लेपालेपवाला
होय, एवा कांइ लेप अलेपवाला चाजनें तथा
हाथे पीरसवाथकी पचखाण जंग न थाय. एने
लेपालेप आगार कहिये.

चोथुं ॥ गिहृत्संसठेणं के० ॥ गृहस्थे पोता
ने अर्थे हाथ तथा चाटुआदिकने विगये करी
खरड्यां होय, तेवा हाथे अथवा चाटुआदिके
अन्न आपे, ते अन्न जिमतां थकां आविल जं
ग न थाय.

पांचमुं ॥ उखित्तविधेगेणं के० ॥ गाढी विग
य जे गोल प्रमुख ठे तेने रोटली उपर मूकीने
फिरी परहिं करी होय, तेवी रोटली निवि आं
विलमां लेतां पचखाण जंग न थाय.

ठठुं ॥ पारिठावणिआगारेणं के० ॥ परठवतो
आहार लेतां एटले कोइ साधुये अधिक वहो

रघुं होय, पत्नी ते तेने परठववानुं होय, ते पर
ठवतां तेने घणीज अजयणा लागे, अने तेज
धिगय प्रमुखनुं पोताने पचखाण पिण होय, अ
थवा पोतें आयविल तप करचुं होय, तेम बतां
पिण, गुरुनी आज्ञायें तेवा आहारने लेवा थ
की पिण पचखाण जंग न थाय.

सातमुं ॥ महत्तरागारेणं के० ॥ महोटी नि
र्जराने लाने पचखाण जागे नही.

आठमुं ॥ सबसमाहिवत्तिआगारेणं के० ॥ सर्व
प्रकारें शरीर असमाधियें पचखाण जागे नहीं, वो
सिरामि एनो अर्थ सुलज ठे. तथा उष्ण पाणी वा
वरवा माटे पाणस्त एटले, पाणीना लेप अलेपा
दिक ठ आगार कहां ठे, तेनो अर्थ आगल
तिविहार उपवासना पचखाणमां आवशे ॥ ७ ॥

॥ अथ आठमुं चउविहार उपवासनुं पचखाण ॥

उग्गए सुरे अन्नतठ पचखामि चउविहांपि
आहारं असणं पाणं खाइमं साइमं अन्नठणानोगे
णं सहसागारेणं पारिठावणियागारेणं महत्तरागा
रेण सबसमाहिवत्तियागारेणं वोसिरामि ॥ ८ ॥

अर्थः--सूर्यना उदयथी मांडीने ॥ अन्नतठं

के० ॥ अनक्तार्थ एटले जात पाणी खावा न
 हीं तेने अर्थ. चउविहंपिआहारं के० ॥ चारे आ
 हारनो ॥ पञ्चखामि के० ॥ नियम करुं बुं. ते
 चार आहारनां नाम कहे ठे. एक अशन, बी
 जुं पान, त्रीजुं खादिम, अने चोथुं स्वादिम,
 हिवे एनां आगार कहे ठे. एक अन्नउणानोगे
 णं, बीजुं सहसागारेणं, त्रीजुं पारिठावणिआ
 गारेणं, चोथुं महत्तरागारेणं, अने पांचमुं सवस
 माहिवत्तिआगारेणं, एनो अर्थ लिखाइ गयो ठे.
 तथापि पारिठावणिआगारेणंना अर्थमां वि
 शेष एटलुं ठे के, पाणी अने आहार बे वानां
 कोई परठवतो होय तो गुरुनी आज्ञायें आहा
 र कीधो कल्पे, पिण एकलो आहारज कोइ प
 रठवतो होय तो ते आहार कीधो कल्पे नहीं,
 कैम के ? चउविहारमां पाणीनो नियम ठे, अ
 ने पाणी विना मुख शुद्ध न थाय. माटें पाणी
 अने आहार ए बे वानां परठवतो होय तो च
 उविहार उपवासमां लीधा कल्पे, अने तिविहार
 उपवासमां तो पाणी मोकलुं ठे, माटें एकलो
 आहार कोइ परठवतो होय तो पिण गुरुनी

अज्ञायं लीधो कल्पे ॥ ८ ॥

॥ अथ नवमुं तिविहार उपवासनुं पचखाण ॥

उग्गए सुरे अन्नत्तठं पचखामि तिविहंपि आं
हारं असणं खाइमं साइमं अन्नत्तणानोगेणं स,
हसागारेणं पारिठावणिआगारेणं महत्तरागारे
णं सबसमाहिवत्तियागारेणं पाणहार पोरिसिं प
चखामि ॥ अन्नत्तणानोगेणं सहसागारेणं पत्त
न्नकालेणं दिसामोहेणं साहुवयणेणं महत्तरागारे
णं सबसमाहिवत्तियागारेणं पाणस्स लेवेण वा,
अलेवेण वा, अत्तेणवा, बहु लेवेण वा, ससित्ते
ण वा, असित्तेण वा वोसिरामि ॥ ९ ॥

अर्थः— ॥ सुरेउग्गए के० ॥ सूर्यना उदय
धी आरंजीने ॥ अन्नत्तठं के० ॥ अन्नत्तार्थं ए
ट्टले उपवासनुं ॥ पचखामि के० ॥ पचखाण क
स्सुं, ए तिविहारमां एक पाणीनो आहार भोक
लो राखीने वाकीना ॥ असणं के० ॥ अशन
अने ॥ खाइमं के० ॥ खादिम तथा ॥ साइमं
के० ॥ स्वादिम ए ॥ तिविहंपिआहारं के० ॥
त्रण आहार तेनो नियम करुं तुं, हिवे एनां
आगार कहे वे,

लौ अर्थ सुलभ ठे ॥ ११ ॥

॥ अथ चउदनियमधारनारने देसावगासिक
अजियहनं पचखाण ॥

देसावगासिअं उपनोगं परिनोगं पचखामि अन्नह
णानोगेणं सहसागारेणं महत्तरागारेणं वोसिरामि ॥

अर्थः— ॥ देसावगासिअं के० ॥ दिशिना अव
काशनुं व्रत अथवा बद्धा नियम आश्री तो ॥ देस
के० ॥ थोडामां अवकाश आपे तेने देशवकाशिकं
व्रत कहियें. एटले इहां कोइ एकली दिशिनंज प
चखाण करे, तेवारें उपनोग परिनोगनो पाठ न
कहियें तेने देसावगासिअं पचखाइज कहियें. हि
वे ॥ उपनोग के० ॥ जे वस्तु एकवार नोगवीयें ए
वा आहार तथा विलेपनादिकनुं परिमाण करे, ते
ने उपनोग कहियें. अने ॥ परिनोग के० ॥ वारंवार
नोगवियें एवी वस्तु जे आचरण, स्त्री, वस्त्रादिक ते
नुं परिमाण करे, एटले जे चौद नियम संनारे, ते
ने ए उपनोग परिनोगनो पाठ कहियें, एना आ
गारनो अर्थ आगल लिखाइ गयो ठे ॥ इति ॥

॥ इति पचखाणार्थ विधि समाप्त ॥

॥ अथ सीलसुंदरी तीढालीयो लिख्यते ॥

दुहा ॥ शांति जिनेसर सुख करुं, साता करी
संसार ॥ मृगीआग बुजायवा, प्रगटीयो जलधा
र ॥ १ ॥ नमुं नमुं गुरुदेवकुं, प्रणम्य करुं अ
तंत ॥ तसुपसायें पामियो, संजम अरु अरु खं
तदंत ॥ २ ॥ जे जव सिद्धि प्राणीयो, गु
रुमुख सुणी उपदेश ॥ कनक कामणी त्यागनें,
फेर न अंगिकरेस ॥ ३ ॥ उपधि संग्रह जे करें,
होइने अणगार ॥ लोचतरुनें सीचवा, मा
नुं थइ पणीहार ॥ ४ ॥ जत्र मूर्धा त्यां
परिग्रहो, दशवी कालक पाठ ॥ सीलसुंदरीनी
परें, लागो नुतन कर्म काठ ॥ ५ ॥ सीलसुंदरी
आर्यका, रत्नपटीका धार ॥ सेव्य साधपणुं
गम्यो, ते सुणजो विस्तार ॥ ६ ॥

ढाल १ ली ॥ पनां मोरी जोडरे. उदीया पुर
मालेरे ॥ ए देशी ॥ जंबूद्वीपना जरतभेरे. नगर
वसंतपुर ठाम ॥ द्वितिपत अरि मर्दन तिहारे.
न्याय नित गुणधाम ॥ सुगणनर साजलोरे, सी
ल सुंदरी अधिकार ॥ ए टेर ॥ १ ॥ धूंदाला फुं
दालदारे, वसे बहु तिहां साह ॥ व्यवहार करे

रुडी रीतसुरे, लीये लखमीनो लाह ॥ सु० ॥ २॥
 धन्नो सेठ वसें तिहांरे, गुणश्री घरनार ॥ रुप
 मानुं अपसरारे, सील लक्षण गुणधार ॥ सु०
 ॥ ३ ॥ केइक वेटाने अतररे, पुत्री प्रसवी एक ॥
 नाम दिया सीलमुंदरीरे, मोटी थइ सुविवेक ॥
 सु० ॥ ४ ॥ चढती यौवन पगथीयेरे, चोसठ
 कला प्रवीण ॥ चर जोग्य तात देखीकरेरे, स
 गाइ वेटीनी कीन ॥ सु० ॥ ५ ॥ जणहीज पुरमें
 सेठ थोरे, रत्नसागर तसु पूत ॥ गुणसागर रू
 पें जलोरे, विज्ञानी यौवन सयुक्त ॥ सु० ॥ ६ ॥
 वहोत्तरने बत्तीस घरेरे, चार राखे तनु अंत ॥
 सप्त अष्टादशने तजेरे, पुत्रपनोतो ते तंत ॥ सु०
 ॥ ७ ॥ तिणसेंती सगपण करीरे, नारी बलाइ
 वरात ॥ लाडां कोडां परणीयोरे, सुसरें जीमा
 या जात ॥ सु० ॥ ८ ॥ शिरपाव दायजो बहु
 दियोरे, सराहे नरनार ॥ इण रोठ व्याव रुडो
 कीयोरे, खरच्यो द्रव्य अपार ॥ सु० ॥ ९ ॥ सीलसुं
 दरी आइ सासरेरे, सासुने पाये लाग ॥ सासु
 दी आसीसडीरें, रहो आखी तुमारो सुहाग ॥
 सु० ॥ १० ॥ ज्यां ध्रुव तारो त्यां लगेरे, धाजे

सपुती बधुय ॥ वर नारी सुख भोगवेरे जीव
 एक तन दय ॥ सु० ॥ ११ ॥ धान जन्म परण
 नीरे, ए थई पेहली ढाल ॥ ऋषी दोलतराम इ
 म कहेरे, आगल वात रसाल ॥ सु० ॥ १२ ॥

दुहा ॥ स्त्री उपर नरतारनो, दिन दिन चढ
 तो प्रेम ॥ जिम रोहणी चद्रमा, राधा साधव
 जेम ॥ १ ॥ पुद्गलीक सुख सेवतां, व्यतित हु
 वा केइ मास ॥ कर्म जोगे सुंदरी तणो, पती
 मृत्यु पाम्यो जास ॥ २ ॥ हाहा सब पुरी जन
 करे, अनरथ हुवो एह ॥ अनक्त जोगा बालका,
 विधवा हूय गइ तेह ॥ ३ ॥ ऐ ऐ देव चुंडी क
 री, जन्म निगमसे केम ॥ घडो गयो रही ठीक
 री, लारें स्युं विध हुइ एम ॥ ४ ॥ पीहरें पाठा
 करावीया, पग बाइना जाम ॥ तात मात आता
 दिके, दुःख पाम्यां तिण ठाम ॥ मावित कहे
 तुमना हुवा, उदय अशुन कर्म ॥ हमारे घरमें
 रही, करो दान पुण्य धर्म ॥ ६ ॥

ढाल २ जी ॥ नर्णदलनी देशी ॥ मात तात
 विचारीयो, करवो वेटीनो सरतन ॥ धिग-धिगा ॥
 जाइ जावज केहना अठे, ज्यां दुःखे पीड त्या

मन ॥ धिग धिग ॥ जोवो कर्मगत वांकरी ॥ ए
 टेर ॥ १ ॥ च्यार नग बहु मोलिना, काष्ट पटी
 का खोदाय ॥ धि० ॥ ज्यंतरें नग प्रंखेपनें. बी
 डावी रंग लगाय ॥ धि० ॥ २ ॥ जनक अनुग्रह
 करी, एकंत धूयाने तेड ॥ धि० ॥ वात कही सुं
 पी पटीका. राखी जे रुठी अवेर ॥ धि० ॥ ३ ॥
 अंगीकरी ते पटिका, जीव ज्युं करत जतन ॥
 धि० ॥ नीवी पूंजीठे ए माहरे, रखत पाटी सुं मन
 ॥ धि० ॥ जो० ॥ ४ ॥ दसा वैरागनी धारने, ठो
 डया पांपारंज कर्म ॥ धि० ॥ त्याग वैराग सुंस
 आंखडी, कर रही जिनवर धर्म ॥ धि० ॥ ५ ॥
 इम केतें कालांतरे, श्रमणी सुव्रता नाम ॥ धि० ॥
 समोसरी तिण शेहेरमे, सीलसुंदरी सुणी ताम
 ॥ धि० ॥ ६ ॥ बाइ आइ साधवीनके, श्र
 मणी दे उपदेश ॥ धि० ॥ ए सगपण बहूला कि
 या, कोइ न रह्यो अशेस ॥ धि० ॥ ७ ॥ स्वा
 रथीया सगपण ईसा. वेंटी शिरबेडो जेम ॥ धि०
 तन धन जोवन कारमो, एहसुं केहवो प्रेप ॥
 धि० ॥ ८ ॥ वादीगर जिम जीवडो, कीधा वि
 विध परे सांग ॥ धि० ॥ राग लगाइ कुमत

तणी, जैसे पीधी कोइ चांग ॥ धि० ॥ ९ ॥ ए
 ताद्रस गुरणी मुखें, सुणवाई जोडी हाथ ॥ धि० ॥
 मावितानी आज्ञा लेइ, दिख्या लेहसुं तुम सा
 थ ॥ धि० ॥ १० ॥ आहा सुहं कहे आर्य्यका,
 आइ बापने तीर ॥ धि० ॥ आज्ञा देवो संजम
 ग्रहं, सुण मावीत दिलगीर ॥ धि० ॥ ११ ॥ इ
 तरे ढाल दूजी थइ, कहे ऋषी दोलतराम ॥ धि०
 सीलसुंदरीना हिवे. देखो मोहना काम ॥ धि० ॥ १२ ॥

दुहा ॥ मावीत सेती बहु कीया, उत्तर प्रत्युत्त
 र सर्व ॥ आग्या दीवी कन्या नणी, उठवे खर
 च्यो द्रव्य ॥ १ ॥ गुरणी पासे आयनें, पटीका
 लीधी संग ॥ गुरणी जेदन प्रीठीयो. अत्यंतरे
 ठे चतु नंग ॥ २ ॥ संगले गोचरी विहारमें, कृ
 त्य प्रबन संजाल ॥ तो पिण गुरुणी न जाणी
 यो, पाटीमे नरा जंजाल ॥ ३ ॥

ढाल ३ जी ॥ धनाजीरी ढालरी देसी ॥ सम
 जो नव्यप्राणी. सुण जिन वाणी, कनक काम
 णी त्यागी ॥ फिर मती आदर जो शिष्या धरजो!
 इम नाखे वितरागी ॥ ए टेर ॥ १ ॥ तव सील
 सुंदरी गुणकी सुंदरी, साधपणो नित्य पालें ॥ पि

ण तृष्णा ठेली अलगी न मेली, पाटी नित्य
 संजाले ॥ गुरणी नवतरणी जन्म उद्धरणी, मन
 हरणी हे जाकी ॥ सप्यनी करे सेव अहनिश
 मेव, विनयवंत हे ताकी ॥ स० ॥ २ ॥ ज्ञानार्थ
 नणंती जीव न हणंती. दयावंत हे श्रमणी ॥ गु
 रणीने सेवे निर्वद्य लेवे, गोचरी बुध्यानी गमणी ॥
 करे जप तप ज्ञानादिक, उद्यम जारी ॥ पिण
 कनक राखे साचन जाखे, पाटीसुं ममता धारी
 ॥ स० ॥ ३ ॥ इम मोह गहेली समतकि वेली,
 तिणे वहुं मोटी कीनी, औगुण एक मोटो कनक
 संग खोटो, तोटो पडे लोचमें चीनी ॥ इम ते
 करतां मुर्गा धरतां, तिर्यंचायु निकांच्यो ॥ मरण
 पुल तेहवे अवसरे एहवे, अजा तनुमें रोग
 भाच्यो ॥ स० ॥ ४ ॥ आलोयां विना चारित्र
 हीना. कनक साल नही काढयो, कपट सालसुं
 इसे हालसुं. दोष रंग बहु चाढयो ॥ तबही ते
 अजा हइ इसीरजा, मृत्यु कालज कीनो ॥ कन
 क उपयोगे कर्म जोगे, तिर्यंचमें वासो लीनो ॥
 स० ॥ ५ ॥ हइ वे सुंदरी तिणहीज, थानक मां
 ही ॥ नरनव निगमीयो परिसह न खम्यो, पाटी

सु लवल्या लाइ ॥ ते पाटी परवेठी रहे नित्य
 चेठी. ताडे तोही न जावे ॥ तव सधली आर्या
 ने, मनमें इम आवे ॥ स० ॥ ६ ॥ ए स्योठे का
 रण चवतारण, आव्या मुनिवर ज्ञानी ॥ तिण ठामें
 आव्या सहु मन जाव्या, समणी पुढे हित आंणी
 तव वै सुंदरीनो पूर्वचव गुरु जाख्यो ॥ इण पा
 टी धारी ममता नवारी, तेहनो ए फल चाख्यो
 ॥ स० ॥ ७ ॥ ते परव तणीजी उपाश्रे आइ
 जांम, वै सुंदरी प्रते धिगकारी कहे तांम ॥ रे
 रे तुं पापण दुष्टाचारण एस्यो विरुओ कीधो,
 तुं पूर्वे साधुपणामें हुंती मन फेरो नही दीधो
 ॥ स० ॥ ८ ॥ निग्रंथी नाम धराइ ग्रंथने धारयो,
 ते माटे नरचव केरो फल तुम हारयो ॥ तव
 सुणी वे सुंदरी जाती समरन पायो, तव प्रत्य
 क्क दीठो गुरणी जिम फुरमायो ॥ स० ॥ ९ ॥
 तव दीये धिगकार निज जीवनकुं ल्यारे. जीम
 सोवन थालमे लोहडाकी रेखा मारे ॥ तुं मेप
 णी मूरखणी कृतव कीनो ए खोटो, अवतो स
 ही मोटो धारुं जिनधर्म ओटो ॥ स० ॥ १० ॥
 तव श्रावकनो धर्म निज चित्त सेती धारी, की

थो जावजीवनो अणसण कारज सारी ॥ नरदेह
 मे विगारी तिर्येच जवे सुधारी, तब वावे सुंद
 री शुन परणामे, ममता दीनी मारी ॥ स० ॥ ११ ॥
 बहू दिनको अणसण सीज्जो कालज करीयो,
 तसुं जीव आठमे देवलोक अवतरीयो ॥ त्यां
 थी चवि पाठी मनुष्य देही पासी, त्यां दिख्या
 लेइ करणी चित्ते तोडेगा कर्म फासी ॥ स० ॥
 ॥ १२ ॥ तिहां केवल उपासी अंतगड मोह सि
 द्दासी, सिद्ध थासी फिरके नरजवमें नहीं आ
 सी ॥ ए कहणीको मुद्दो कनक कामणसे जूदो,
 होइ वली धारे जन्म विगारे मोहकर्मको उदो ॥
 स० ॥ १३ ॥ ते पश्चाते पिठतावे ज्युं सुंदरी
 अजा, फल तंत गमावे हाणज थावे रहे न क
 तु मजा ॥ ए उपदेस माला जावे रसाला ति
 णमे ए वात चाली. ते कथा सुणके कर चतुरा
 इ ढाले जाप्यमे घाली ॥ स० ॥ १४ ॥ आसो
 वद बारस जगणीसे सोले, कीयो नगर जोडा
 णे चतुमासे रंगरोले ॥ कीयो दोलतराम ऋ
 षी एकवीस दिन तप जाणी, तिण मांहे सील
 सुंदरीनी ढाल वखाणी ॥ स० ॥ १५ ॥ मिथ्या

दूकृत हीनाधिक जेकोइ दारुयो. म्हेतो निकेव
ल कथानुसारे नारुयो ॥ कोइ उत्कृष्ट बोधी ढा
ल सोधी सुध कीजो. पिण चालणीसुं द्योय केडो
गुण मत लीजो ॥ स० ॥ १६ ॥ इति संपूर्ण.

॥ अथ सत्यवंतीनो चोढालीयो लिख्यते ॥

दुहा ॥ प्रणमु पार्श्वनाथने, मन वच काय करे
ह ॥ नमतां नव निधि सिद्धि मिले, शिव सुख
सपत्नी नरेह ॥ १ ॥ पारस फर्या लोहडो, जेम
हूवेइ हेम ॥ प्रनु तणा पद फरसतां. पामे प्र
नु पद तेम ॥ २ ॥ दांन शील तप जावना, मु
गति मारगठे च्यार ॥ सम तुल्यठे पिण इहां, शी
यलतणो अधिकार ॥ ३ ॥ लोकाइकरि वातइ
क, साध कहे सुख हेत ॥ हलु करमी केइ सांन
ली, चित्तमे राखे चेत ॥ ४ ॥

ढाल १ ली ॥ कपुरनी देशी ॥ जंबुद्वीपे न
रत दीपतोरे, नगर वसंतपुर जाण ॥ अरी म
र्दन राजा नलोरे, न्याय नित गुण खाणरे ॥
भव्य जन सुणजो एह अधिकार ॥ ए आंकणी
॥ १ ॥ पटराणी तिणरे धारणीरे, सुबुद्धी नामें
प्रधान ॥ सेठ धनावो तिहां वसेरे, ते जिन ध

मर्करो जाणरे ॥ ज० ॥ २ ॥ सत्यवंती तसु जा
 ज्यारे, पट गुण धारक नार ॥ रूपे मानु अप
 ठरारे, इंद्राणी अनुहाररे ॥ ज० ॥ ३ ॥ सेठ से
 ठाणी वे जणारे, जिन धर्म मेले लीन ॥ सामायक
 पडिकमणा करेरे, पाडे पापने हीनरे ॥ ज० ॥
 ॥ ४ ॥ हिचे धनावो अन्यदारे, गयो आप पर
 देश ॥ लारे सत्यवंती सतीरे, सील जतन करे
 सरे ॥ ज० ॥ ५ ॥

दुहा ॥ पाडोसी पापीहुंतो. घाल्या सतीने
 हाथ ॥ डावा पगरी खोलने, शिरपर मारी सात
 ॥ १ ॥ रह्युं सवादरो पालीयो, मुख दीयो- मुर
 जाय ॥ लगती लगाइ रायने, घरेज वैठो आया ॥ २ ॥

ढाल २ जी ॥ लहरयानी देशी ॥ सतीनो रु
 प सुणी करी, सूबित हुवो नूपाल हों ॥ राजा
 मतवालो ॥ ए आंकणी ॥ चटपट लागी चित्तमें,
 जाग्यो मदन ततकाल हो ॥ रा० ॥ १ वस्त्राचू
 षण पेहरीने, अवसर देखी तेह हो ॥ रा० ॥
 ततक्षण चाली आवीया, सत्यवंतीरे गेह हो ॥
 रा० ॥ २ ॥ लगती लगाइ पाडोसीये, नूपत
 आव्युं एथ हो ॥ रा० ॥ सती विचार इसो की

युं, किण विध बोले तेथ हो ॥ रा० ॥ ३ ॥ द्रष्टा
 त ये दीपक तणो, जांखे नृपने वेण हो ॥ रा० ॥
 कपाट खूले हीया तणा, ततक्षण उघडे नेण
 हो ॥ रा० ॥ ४ ॥ जाइ बंधव सम तुं अठे, पि
 ण आव्युं होइ निज कंत हो ॥ रा० ॥ पीता
 पधारया प्राहुणा, पिण अवलीगत गवहंत हो ॥
 रा० ॥ ५ ॥ माय कीम मारे सुतने, खांड काक
 डी कीम खाय हो ॥ रा० ॥ ठीकी नवनित कि
 म नखे, गुवाल विडारे किम गाय हो ॥ रा० ॥
 ॥ ६ ॥ दवकी दाधी बूजे नीरथी, जल दाधी
 बूजे केम हो ॥ रा० ॥ नूपत अन्याइ हुवे, कि
 म वरते कुसलने खेम हो ॥ रा० ॥ ७ ॥

दुहा ॥ जलजल सवही एकहे, कयां कूवे कयां
 चाव ॥ घण कामी सरगे गयो, तो राजा मोय
 वताव ॥ १ ॥

ढाल ३ जी ॥ वीरा ब्राह्मणरे, सील न खांडु
 काया खांसुरे ॥ ए देशी ॥ मरजासुं जीन खं
 डनेरे, जो मुळ घाले हाथ ॥ नूपत जाइरे ॥ दे
 व भोग वंतु नहीरे ॥ तो तुम्हनी सी मात ॥
 नूपत जाइरे ॥ सील न मुकु तन मूकसुरे ॥ ए

आंकणी ॥ १ ॥ रवी न उगे पश्चिम दिसारे, न
 चले चलाव्यो मेर ॥ नू० ॥ उदधि कार लोपे
 नहीरे ॥ तीम हुं सारने फेर ॥ नू० ॥ सी० ॥ २ ॥
 निकलंक हुवे काच बासनेरे ॥ आधार घे सर
 ऐह ॥ नू० ॥ प्रति पाले प्रजा तणीरे, द्दत्रीनी क
 रणीठे एह ॥ नू० ॥ सी० ॥ ३ ॥ परनारीना
 नेहसुरे, बिगडस्ये नव दोय ॥ नू० ॥ महीपती
 हुवो कुसीलीयोरे, जुगमे दाखस्ये लोय ॥ नू० ॥
 ॥ सी० ॥ ४ ॥ रावण सरीखा राजवीरे, अजे
 स नडता जोय ॥ नू० ॥ प्रीत करी परनारसुरे,
 नर नव रत्न गया खोय ॥ नू० ॥ सी० ॥ ५ ॥
 एताद्रस वचने करीरे, प्रतिबोधो राजान ॥
 नू० ॥ कर जोडीने ते वंदेरे, तुं मुऊ गुरुनी स
 मान ॥ नू० ॥ सी० ॥ ६ ॥ पडतो हुं नर्क कुंड
 मेरे, ते मोने लीयो ऊठाय ॥ नू० ॥ द्रष्टांत दे रुमी
 जांतसुरे, हुं तुऊ लागुंतुं पाय ॥ नू० ॥ सी० ॥ ७ ॥
 दुहा ॥ राजा उठ घरे गयो, पियु परदेशथी
 आय ॥ सनमें आंत पमी घणी, जद सुसरो दे
 समजाय ॥ १ ॥ हिचे सागरदत्त सेठजी, जीमण
 कीयो एक दिन ॥ नूप प्रमुख सहू नेतरथा, ज

साइ जण अन्य ॥ २ ॥

ढाल ४ थी ॥ सुनद्रानी ठी ढालनी दे
 शी ॥ राय घरे जीमायो. आदर सवायो, नोजन
 नक्ति बहु कीधी ॥ मुखदीया तंबोल, हुआ रंग
 रोल. नृप दिलासा दीधी ॥ तत्र सेठ कहे सांन
 ल महाराजा, चोपड रमो इण वार ॥ सेवो चि
 त्तल्याइ सोह सवाइ, सील वमो ए आधार ॥
 ए आंकणी ॥ १ ॥ नृप हा नरीयो सयन क
 रीयो, जाऊम बिगाइ ताजी ॥ चोपन सार पा
 सा धरया तीन खासा, राय वेठुं चित्त राजी ॥
 सेठ जमाइ संती वले थाइ, वेठा एकठ च्यार ॥
 से० ॥ २ ॥ कूप वापि द्रह कुंड सरोवर, पाणी
 खरो समीठ ॥ किण कारण पीड परहरि घरणी,
 अवगुण कार्श्यु दिठ ॥ सेठ कहे इणमे सत्य हुवेतो,
 पड पासा पोवार ॥ से० ॥ ३ ॥ श्रीनो धणी कंप्यो
 वेण इम जंप्यो, जिण मारग गयो सीह ॥ वास
 लगी खरु बुजा सुकस्ये, मृग नचरे पामें वीह
 ॥ सत्य होवेजो एह वातडी, तो पड पासा पो
 वार ॥ से० ॥ ४ ॥ तीन काणा पडीया काम न
 सरीया. पंखी जल पीवा काज ॥ पाल चढी ज

ल जांरुयो तेहनी, चांच न डुत्री समाज ॥ राय
 बोले वाचा संबंध साचा, तो पडो पासा पोवार
 ॥ से० ॥ ५ ॥ सती तव बोली चित्तमे तोली,
 जूयंग मिण हरी केस ॥ सती विप्र द्रव्य सर
 णे आयो, ए मुवां हाथ आवेस ॥ इदं वचनमे
 नही जो रूठी, तो पड पासा प्रोवार ॥ से० ॥
 ॥ ६ ॥ पडया पोवारा टली संकारा, निकसी
 सेठनी भंत ॥ इकदिन सेठ सेठाणी दोनुं, ली
 युं संजम गुणवंत ॥ मर गया विमाणे सुर सुख
 माणे, चवलेस्थे चवपार ॥ से० ॥ ७ ॥ ए सी
 ल गुण करीया हर्षित जरीया. कहे ऋषि दो
 लतराम ॥ संवत जगुणीसैं नवेक्री सालमे, जै
 तारण शुभ ठाम ॥ मास जाद्रवो धवल पक्ष
 मे, तीज तिथ जोमज वार ॥ से० ॥ ८ ॥

॥ अथ उपदेशी लावणी लिख्यते ॥

आठ लोक पंच सुनमे चटकत ॥ केइ नर
 चव आताहे ॥ चार अंग पांमिने मूरख ॥ वि
 पै तणे वस थाताहे ॥ १ ॥ चेतचेतरे चेत सुगण
 नर, साधु जिन संजलाताहे ॥ नर्म कर्म अ
 ज्ञान तणे वस ॥ चिहुं गतमें दुख पाताहे ॥ चे

त० ॥ २ ॥ जंतकी दइया नाहीं तेरे जइया,
 करत जीवकी घाताहे ॥ चमे सीकारी हंस्या जा
 री, करवाके तांड जाताहे ॥ चे० ॥ ३ ॥ तांण
 बाण निसांण साधके, जीवनके शिर वाताहे ॥ मुं
 रगी बकरा गाय मंसादिक, खाय बण्या बहु मा
 ताहे ॥ चे० ॥ ४ ॥ कल्पीत बोले जगमे मोले,
 अलीन धनकुं लाताहे ॥ चामी करके सुंकज ले
 ता. माल बिरांणा खाताहे ॥ चेत० ॥ ५ ॥ चो
 री करते निशानि फीरते, परं त्रीयासे राताहे ॥
 पाप अठारे सेवेप्यारे ॥ लालचमे ललचाताहे ॥
 चेत० ॥ ६ ॥ सीरपे बांधे तेढी पगमी. खवे
 पैला लटकाताहे ॥ जारी, घेरका नामा पेरे. फे
 रत परधन हाथाहे ॥ चेत० ॥ ७ ॥ उरतमें
 मन वसता तेरा, दुष्टी जन मन जाताहे ॥ जो
 डे तोमे मूठ मरोडे, संतनकुं दुःख दाताहे ॥ चै
 त० ॥ ८ ॥ करे अनीती होय फजीती, फिरफिर
 तीरथ न्हाताहे ॥ जलमे पनता रोलज करता. क
 हता गंगा माताहे ॥ चेत० ॥ ९ ॥ परजव ख
 रची खायदीवाना. धंधामे अज्युं ध्याताहे ॥ नवी
 पैदास न करते अवही ॥ क्रोधादिकमें ताता

हे ॥ चेत० ॥ १० ॥ साहेव सेती क्युं नही वी
हते, वेद कुराण अख्याता हे ॥ करुणा नक्ति
इक तारणसे, धर्मसे कर्म उडाता हे ॥ चेत० ॥
॥ ११ ॥ एम सुणी चित्त थुणी गुणीजन, निज
गुण माय रहाता हे ॥ दोलतराम कहे सुण चाइ
लाला, पाली सेहरमें गाता हे ॥ चेत० ॥ १२ ॥
वेद शसी निद्व कली जेठमें, चउदसी दिन क
हाता हे ॥ पंजाबी चापामे रचने. ए उपदेश सु
नाता हे ॥ चेत० ॥ १३ ॥ इति ॥

॥ अथ श्रीमंदरजीरो स्तवन लिख्यते ॥
कंताजी हो थे ॥ ए देशी ॥ जिनवर पूर्व वि
देह विराजीया, पुखलावती विजे जाए ॥ नयरी
पुंरुगिणी अति नली, जिहां श्रीमंदर जग
जाण ॥ जिनजी तारो मोय ढील न कीजीये ॥
जि० ॥ १ ॥ श्रेयांस पिताजी तुम तणो. सत्य
की नामे माय ॥ जि० ॥ लख चौरासी पूर्व आ
उखो, पाचशे धनुष उंचीकाय ॥ जि० ॥ ता० ॥ २ ॥
जिनजी राणी थे परणीजी रुखमणी, हरसुख
जोगवीया राज ॥ जि० ॥ तज संसार संजमली
यो, प्रजू सारया आतमकाज ॥ जि० ॥ ता० ॥

॥ ३ ॥ जि० ॥ करणी थें कीधीजी निरमली,
 धरता मन शुभ ध्यान ॥ जि० ॥ घाती कर्माने
 जी खेकीया, पाम्या केवल ग्यान ॥ जि० ॥ ता०
 ॥ ४ ॥ जि० ॥ फिकट सींघासण वेसने, श्री-जि
 नवरदे उपदेस ॥ जि० ॥ साध साधवी केइ, व
 त आदरे, गोड मिथ्यात कलेस ॥ जि० ॥ ता०
 ॥ ५ ॥ जि० ॥ नरत खेत्र मांहेहुं वसु, हर पुख
 लावती जिनराय ॥ जि० ॥ लवध हाथ लागी
 नही, आवर न कोय उपाय ॥ जि० ॥ ता० ॥
 ॥ ६ ॥ जि० ॥ वाल्हा हुवेजी परदेसमें, आवे
 कुसल खेमना समाचार ॥ जि० ॥ मन मांहे रा
 जी हुवे, तिम थारें नामे हरख अपार ॥ जि० ॥
 ता० ॥ ७ ॥ जि० ॥ दूध मांहे जिम घी वसे, फू
 ला बिचमें वास ॥ जि० ॥ तिम मन वसीयाजी
 माहरे, जिम कपडे लागो पास ॥ जि० ॥ ता०
 ॥ ८ ॥ जि० ॥ फूल उपर नमरो नमे, जिम भो
 र तणे मन मेह ॥ जि० ॥ तिम मन वसीयाजी
 माहरे, चंद चकोर ज्युं तेह ॥ जि० ॥ ता० ॥ ९ ॥
 ॥ जि० ॥ दामुम द्राख मेवा तजी, हर निंबोली कुण
 खाय ॥ जि० ॥ तुम सरीखा देव उलरुया, ज्यारे

आवर न आवे दाय ॥ जि० ॥ ता० ॥ १० ॥ जि० ॥
 अठारेसे बव्वीसमें, शहर जालोर चौमास ॥
 जि० ॥ पूज्य तणा प्रसादथी, ऋष उरजन आ
 ए उल्लास ॥ जि० ॥ ता० ॥ ११ ॥ इति

॥ अथ इग्यारे गणधरारो स्तवन लिख्यते ॥

त्रिचुवन साहिव सांजलो ॥ ए देशी ॥ श्रीमहा
 वीर नमुं सदा, सदगुरु लागु पाय ॥ मुनिसर
 जी ॥ एकादस गणधारने, प्रणम्यां पातिक जाय
 ॥ मु० ॥ गुण गावुं जी गणधर तणा ॥ ए टेर ॥ १ ॥
 इंद्रजूति गौतम स्वामिजी, दूजा गणधर अश
 नूत ॥ मु० ॥ वायजूति वीगतसामनिजी, कर
 णी कर मुक्त पहुंचत ॥ मु० ॥ गु० ॥ २ ॥ सुधरमां
 सांमीजी पांचमा, सोने वीरने पाट ॥ मु० ॥ सू
 त्र सिद्धांतना न्यायसुं, मेले प्रखदाना थाट ॥
 मु० ॥ गु० ॥ ३ ॥ मंडत मोरिय पूतजी, अंकम
 पित अचलभ्रात ॥ मु० ॥ मेतारज प्रजासने
 प्रणमुं दिनने रात ॥ मु० ॥ गु० ॥ ४ ॥ च्यार
 ग्यान चवदेपूर्व. सर्व अंग उपांगना जाण ॥ मु० ॥
 लवध घणी जी चांत चांतरी. केता कीजे वखाण
 ॥ मु० ॥ गु० ॥ ५ ॥ अर्थरूप अरिहंतजी कहे.

निग्रंथ गुंये गणधार ॥ मु० ॥ त्रिपदेरे जी उप
 रे. वडो ग्यान तणो विस्तार ॥ मु० ॥ गु० ॥ ६ ॥
 नय निह्नेपा जाणीया. वेद मंत्र प्रधान ॥ मु० ॥
 अग्निग्रह कीधाजी आकरा. गुण घणा अस
 सान ॥ मु० ॥ गु० ॥ ७ ॥ जीता कषाय निद्रा इं
 द्रीया. जीता परीसा जाण ॥ मु० ॥ जीवण आ
 शा मरण नैतज्यो. जीता ममता भांण ॥ मु० ॥
 गु० ॥ ८ ॥ गुणवंतारा गुण कीया. त्रुटे- कर्मारा
 फंद ॥ मु० ॥ सुख सदाई जी सासता, दिन
 दिन वर्ते आणंद ॥ मु० ॥ गु० ॥ ९ ॥ अठारेसे
 बयालीसमें. दूजो चेतरो मास ॥ मु० ॥ गुण
 गाया जी गणधर तणा, मनमें आणंद उल्लास
 ॥ मु० ॥ गु० ॥ १० ॥ पुज्यजीरुघपतजी तणा,
 शिष्य जीवणजी सांम ॥ मु० ॥ तसू शिष्य उरजन
 सिख कहे. गगनांने गुणग्राम ॥ मु० ॥ गु० ॥ ११ ॥
 ॥ अथ रिखन देवजीनो स्तवन लिख्यते ॥
 रसीयानी देशी ॥ श्री आदेसर अलवेसर
 सुणो. एक मोरी अरदास ॥ जिणेसर ॥ आठ
 घोके पांच सुन माहे रुल्यो, म्हे पांभी बहुली त्रास
 ॥ जि० ॥ १ ॥ श्री० ॥ अमत् अमत् मे नरनव

पांमीयो, वली पाम्यो चिंतामणी चरण ॥ जि० ॥
 मुऊ चित्त माहे उठाह नयो घणुं. करवा जिनने
 वरण ॥ जि० ॥ २ ॥ श्री० ॥ स्वार्थ सिद्ध तेती
 संसागर उणे, आयु अनुनवी आप ॥ जि० ॥
 कोशल देश वनितापुर मध्ये, नाज नृप तेज
 प्रताप ॥ जि० ॥ ३ ॥ श्री० ॥ मरुदेव्या राणी
 नी कुखमे, चवि लीधुं अवतार ॥ जि० ॥ आप
 ढं वद चौथ दिवस हुंतो. पेरव्या सुहिण दश
 च्यार ॥ जि० ॥ ४ ॥ श्री० ॥ चैत वद अष्टमी
 दिने प्रसव्या, बप्पन कुमारी सुरीत ॥ जि० ॥
 मंगल गाया आया तेहवे. चौसठ इंद्र धर प्रीत
 ॥ जि० ॥ ५ ॥ श्री० ॥ मेरगिरे न्हवराइ उठव
 कीयो, जन्म तणो बहु नांत ॥ जि० ॥ मुंक्या
 जनणी तीरे नाजराथजी, महोत्सव कियो करी
 खांत ॥ जि० ॥ ६ ॥ श्री० ॥ ऋपन आद नृप
 पेली निरुवांचरु, प्रथम जिनेंद्र सुसंच ॥ जि० ॥
 धूर तिर्थेकर ए प्रनु तणा, नाम वरणव्या पंच
 ॥ जि० ॥ श्री० ॥ ७ ॥ वृपन लंठन वर्ण कंच
 नं समो. पूर्व लाखज वीस ॥ जि० ॥ कुंअरपदे
 त्रेसठ लाख पूरवे, जोगव्यो राज जगदीश ॥ जि० ॥

॥ श्री० ॥ ८ ॥ नित दिखाडी सर्व संसारनी, मै
 द्युं युगलनो धर्म ॥ जि० ॥ बोहोत्तर चोसठ क
 ला स्त्री पुरुषनी, एकसो शीलप कर्म ॥ जि० ॥
 ॥ ९ ॥ श्री० ॥ दोय युवती प्रणमी मनोहरु,
 रूपे मानुं रंज ॥ जि० ॥ नरत प्रमुख सो सुत
 बे कन्यका, विलोकत होत अचंन ॥ जि० ॥ १० ॥
 ॥ श्री० ॥ दान समाप्यो एक वर्ष लगे, सुदंसन
 शीवका बेस ॥ जि० ॥ चैत्र वद आठम सिद्धा
 र्थ वागमे, चौ मुष्टी उपाडया शिरकेश ॥ जि० ॥
 ॥ ११ ॥ श्री० ॥ चारित्र लीधु च्यार सहससुं,
 झूखा रह्या संवडर एक ॥ जि० ॥ धूर पारणो
 इहु रस प्रतिलाजियो, श्रेयांस कुमर सुविवेक
 ॥ जि० ॥ १२ ॥ श्री० ॥ पारणो करयो पंच दि
 व्य प्रगटीया, महमा करी सुर रिंज ॥ जि० ॥
 तिण दिनथी जन दान पीठाणीयो. तिहांथी
 हुइ आखातीज ॥ जि० ॥ १३ ॥ श्री० ॥ बद्धस्थ
 रह्या सहस्र वर्ष लगे, सह्या उपसर्ग सुमन ॥
 ॥ जि० ॥ घाती कर्म दह्या केवल लह्या, फागुण
 धुर एकादशी, दिन ॥ जि० ॥ १४ ॥ श्री० ॥ ति
 ण काले वनीता वन आविया, समोसरण रच्यो

देव ॥ जि० ॥ द्वादश प्रखदा बेठी, उचीतसुं,
 सारे प्रजनी सेव ॥ जि० ॥ १५ ॥ श्री० ॥ इम
 सुणी मरुदेवी नरतजी, गज चढी वांदण आवंत
 ॥ जि० ॥ ऋध देखी सा मोह निवारीयो, केवल
 ज्ञान पावंत ॥ जि० ॥ १६ ॥ श्री० ॥ ए चोवी
 सीमे धूरे सुगत गइ, चौरासी गणहर होय ॥
 जि० ॥ सहस्र चौरासी मुनि अरु साधवी, त्रि
 हुं लाख आगममे जोय ॥ जि० ॥ १७ ॥ श्री० ॥
 तीन लाख पांच सहस्र श्रावक थया, उर श्रा
 विका पांच लाख ॥ जि० ॥ चोपन सहस्र उपर
 मुनि केवली, वीस सहस्र सूत्रमे दाख ॥ जि० ॥
 ॥ १८ ॥ श्री० ॥ चालीस हजार अर्थका सिद्ध थ
 इ, एक लाख पूर्व मनरंग ॥ जि० ॥ संजम
 पाली अष्टापद गिरे, दस सहस्र मुनीने संग ॥
 जि० ॥ १९ ॥ श्री० ॥ पट दीन अणसणे महा
 वद तेरसी, अनिजित नह्नुत्रने योग ॥ जि० ॥
 पेले पोरसी पालठी आसणे, मोख पोता टाली
 कर्म रोग ॥ जि० ॥ २० ॥ श्री० ॥ अमांसो नंद
 विजेदककी, ए संव प्रापत मोद्ध ॥ जि० ॥ साल
 तरु परिवार सालनो, नाजिराजा गयो देवलो

स ॥ कोडं सहस्र वरस नरकना, त्रुटे करमकी
 पासजी ॥ अ० ॥ ८ ॥ अपतकालसे मरनेरे न
 र्इया, जोकोइ करे ज बेलो ॥ सुद्ध प्रणामे शुद्ध
 गत मेलो, आठ करमने ठेलोजी ॥ अ० ॥ ९ ॥
 अपतकालसे डरनेरे नर्इया, करे सामायक शु
 द्ध ॥ गुन जावन रसांयण सेती, पापारंजन
 रूद्धजी ॥ अ० ॥ १० ॥ अपतकालसे मरनेरे
 नर्इया, पणिकमणो सुद्ध करणो ॥ व्रत नूपण
 अतिचार मेलने, आलयणसे हरणोजी ॥ अ०
 ॥ ११ ॥ अपतकालसे डरनेरे नर्इया, श्रावक
 नो धरम पाल ॥ रतन जडतके महेल तीयार
 हे, लगरही शिवकी चालजी ॥ अ० ॥ १२ ॥
 अपतकालसे मरनेरे नर्इया, साधुना व्रत धारा
 खम्या खड्ग मोह रिपु मारने, पोहचो मुगत स
 जारजी ॥ अ० ॥ १३ ॥ खरा चरोसा जैन ध
 रमका, अपतकालके साथ ॥ निज गुन रंजन
 कुमतिके नंजन, जोड करीहे मन लायजी ॥ अ
 प० ॥ १४ ॥ उगणीसेरी पनरे सालमे, साव
 ण सुद्द दसमी दिन ॥ सेहर पालीमे दोलतराम
 कहे, धरम करे सोइ धिनजी ॥ अ० ॥ १५ ॥

॥ अथ उपदेशी स्तवन लिख्यते ॥

कनकने कामणी परिहरो प्राणीया, कनकने कां
मणी जोर जोडी ॥ आपना पापथी दुरगत जा
वणो. देव रक्षावे आस मांडी ॥ क० ॥ १ ॥
आद् अनादको जीव आस मांडी रक्षो, आ
बतो ठोरु नरभव पायो ॥ परनारी परसतां क
रम दल बंधतां, घोरानघोर नरकमे जायो ॥ क
न० ॥ २ ॥ नरकथी निकलीयो निंगोदमे संच
रीयो, तिहां तो जाय ठाणोज ठायो ॥ अनंती
सरपणी अनती उतसरपणी, अनंतो कालचक्र
चलजायो ॥ क० ॥ ३ ॥ वेदना जोगवे दोस
किणने देवे, किधा ते करम बुटेज नाही ॥ चेत
न जीवना बंधे पुण्य तेहना, वरज्या प्राण गुण
ठांन लहीं ॥ क० ॥ ४ ॥ कनकने कामणी तज
निकल्या, उत्तम केई लाखने कोमी ॥ पर निंद्या
परिहरो आप आतमतरु, जे करमासुं जुध मां
डी ॥ क० ॥ ५ ॥ उपयोगें चालतां मारग मा
लतां, द्विष्ट विपरित नाह्य जीवे ॥ आहार पा
णी गवेखतां ग्रहस्थी धरे पेसतां, जवजीव त
णा मन मोहवे ॥ क० ॥ ६ ॥ अरजीया जाखाने

एखणा आदरी, आ पुरसारी हे इधकाई ॥ जा
जळीता इण नवे आप आतम सेहवे, सोनाग
मलजी कहे जाल्लोर माही ॥ क० ॥ ७ ॥ संव
त जगणीसे बरस वतीसेने, पूज दोलतरामजा
प्रसाद चोमास कीनो ॥ सावण मास सुद पख
तेरस, गड जाल्लोर धरम ध्यांन इधको ॥ क० ॥ ८ ॥

॥ अथ उपदेशी लावणी लिख्यते ॥

गाफल मत रहेरे ॥ ए देशी ॥ पाप मति
कररे, एही ज्यांन पापमती कररे ॥ पापका जी
लेज अत टंका. फल तेहना जुगते वंका ॥ पा
पमति कररे ॥ ए आंकडी ॥ धर्म तुं हिरदामे
धररे, जीम कार्य तेरा सररे ॥ शिव रमणीने तुं
वररे ॥ विले हूइगी ए माया, फटे जिम बादल
की गया ॥ पा० ॥ १ ॥ तिन घडी तीन प्रह
र जासे. वतीक्रम्यां तिन वासे ॥ तथा बली
तृणज मासे ॥ जग उखाणो तीन वरपे ॥ पुण्य
पापनो फल परखे ॥ पा० ॥ २ ॥ करि अग्नि
लाप सतीनी मनमे, खप कीधी रात अरु दिन
मे ॥ जेठके कोठ थयो तनमे, लेगयो कोटवाल
वनमे ॥ गाडकर सतीनुं संतापी, शरीरे कोठ

व्याध व्यापी ॥ पा० ॥ ३ ॥ चंडके सती रूप
 देखी, वसमे आती न पेखी ॥ चढाव्यो कूडे
 आल द्वेपी, कोठीयो हुवो मिंटी सेखी ॥ चौथो
 गुजर निसनेही. लालचे सतीनु वैचेही ॥ पा० ॥
 ॥ ४ ॥ तेह कर्तव्य फल संगे, उपज्यो कोढ स
 बी अंगे ॥ दीसतो दीसे विरंगे, लग्यो नही ना
 यकनौवंगे ॥ सतीसुं कीधी अति खंचे, थयां को
 ढीयां ए पंचे ॥ पा० ॥ ५ ॥ सुदत्त कोटवाल
 चूक्या, बंधवनुं समाचार मूक्या ॥ वेजना कोढ
 से तन सुक्या ॥ सो तव पागे कहनायो, इहां ए
 क निपुण वैद्य आयो ॥ पा० ॥ ६ ॥ नेत्रतोखो
 ल्या बहु जणना, गमाया कोढ रोग घणना ॥
 तेहेकी जस किर्त नणना ॥ तुम्हे पिण इहां आ
 वो चाली, हुवो जिम कोढसे ठाली ॥ पा० ॥
 ॥ ७ ॥ ते सुणके हूवा बेय ल्यारी, सज्जाई लीधी
 बहु लारी ॥ जावणो हृदपुर मजारी ॥ वाटमे चं
 डकादास मिलीयो, पूठकर ते साथे चिलियो
 ॥ पा० ॥ ८ ॥ गुजर पिण सघाते आवे, पांच
 मो नायक पिण पावे ॥ पांचु हृदपुरमे जावे ॥
 धनंदनी हाटे उतरीया, वैद्यनुं तेड्या तिण वि

रीया ॥ पा० ॥ ९ ॥ वैद्य तब उनो आय आ
गे. कोढीया पांच पाय लागे ॥ तुम्हकुं चेट्या
पुण्य जागे ॥ गमावो कोढ कहे करजोमी, विनो
कर मान मद मोमी ॥ पा० ॥ १० ॥ सो कहे
सुणोरे समारी, करम कीधो किए प्रकारी ॥ मु
ऊने मांड कहे सारी ॥ ढाल अठाइस वैद्यनीको,
पूज दोलतरामजी जेम शीरनो टोको ॥ पा० ॥ ११ ॥

॥ अथ उपदेशी स्तवन लिख्यते ॥

हींडारा गीतरी देशी ॥ लख चौराशी माहे
जमतां, काळ अनंतो गमायोरे ॥ कोईक पुण्य
संजोग करीने, दुलर्ज नरजव पायोरे ॥ १ ॥ चे
तन चेतोरे, ओ काळ जवअंतर ऊटके लेसीरे
॥ ए टेक ॥ आरज क्षेत्र उत्तम कुल मिलीयो,
देह निरोगी पाइरे ॥ सुध आचारी सदगुरू मि
लीया, उनमे कसर न कांईरे ॥ चेतन० ॥ २ ॥
नरजव रतन चिंतामण सरीखो. जो हुवे सोई
किजेरे ॥ मूरख वीखीया रसरे माही. एह जन
मज खोयोरे ॥ चे० ॥ ३ ॥ बाळपणो लडकारे
साथे. वीरधा खेळ गमायोरे ॥ जर जोवनमे अं
धो हुय गयो, तिरिया संग लपटायोरे ॥ चे० ॥

॥ ४ ॥ जोवन मटके जुले गरबमे, मनमे वोहं
 त मगरूरीरे ॥ देहं तणेतो खेय न लागणदे,
 राखे फिटक सिंदुरीरे ॥ चे० ॥ ५ ॥ जोवन बी
 त जरा जर लागी, सिरपर धवळा आयारे ॥
 नेणतो दोऊं जरवा लागा, कंपण लागी कायारे
 ॥ चे० ॥ ६ ॥ वासुदेव बलचंद्र मुरारी, चक्रव
 र्ति जैसा सूरारे ॥ इंद्र नरिंद्र धणिंद्र केहवावे,
 काळ करगया सब पूरारे ॥ चे० ॥ ७ ॥ काळ
 बळी केहने नही ठोडे, क्यां राजा क्यां राणारे ॥
 छीन माहे जिवु घांटी पकडे, चिडी जिवुं शिंचा
 नारे ॥ चे० ॥ ८ ॥ न्याती गोती सारन पूढे,
 सब मतलबके गरजीरे ॥ मोकरीयो इम मरणो
 वेंढे ॥ करे रामसुं अरजीरे ॥ चे० ॥ ९ ॥ एह
 वी जाणने नवियण प्राणी, धरम ध्यांन थें की
 जोरे ॥ परजवमे थें सुख पावोला, शिव रमणी
 ने वरसोरे ॥ चे० ॥ १० ॥ संवत उंगणीसे व
 रस अमृतीसे, मास फागुण सुख कारीरे ॥ आ
 मरसरमे सोनागमलजी कहे, सुण लीजो नर
 नारीरे ॥ चे० ॥ ११ ॥ पूज दोलतरामजी दी
 पतासरे, तत शिष्य आग्याकारीरे ॥ उपदेशी व

रीया ॥ पा० ॥ ९ ॥ वैद्य तब उनो आय आ
गे. कोढीया पांच पाय लागे ॥ तुम्हकुं नेट्या
पुण्य जागे ॥ गमावो कोढ कहे करजोमी, विनो
कर मान मद मोमी ॥ पा० ॥ १० ॥ सो कहे
सुणोरे समारी, करम कीधो किए प्रकारी ॥ मु
ऊने मांड कहे सारी ॥ ढाल अठाइस वैद्यनीको,
पूज दोलतरामजी जेम शीरनो टोको ॥ पा० ॥ ११ ॥

॥ अथ उपदेशी स्तवन लिख्यते ॥

होंडारा गीतरी देशी ॥ लख चौराशी माहे
जमतां, काळ अनंतो गमायोरे ॥ कोईक पुण्य
संजोग करीने, दुलर्ज नरजव पायोरे ॥ १ ॥ चे
तन चेतोरे, ओ काळ जवअंतर ऊटके लेसीरे
॥ ए टेक ॥ आरज क्षेत्र उत्तम कुल मिलीयो,
देह निरोगी पाइरे ॥ सुध आचारी सदगुरू मि
लीया, उनमे कसर न कांडरे ॥ चेतन० ॥ २ ॥
नरजव रतन चिंतामण सरीखो. जो हुवे सोई
किजेरे ॥ मरख वीखीया रसरे माही. एह जन
मज खोयोरे ॥ चे० ॥ ३ ॥ बाळपणो लडकारे
साथे. वीरधा खेळ गमायोरे ॥ जर जीवनमे अ
धो हुय गयो, तिरिया संग लपटायोरे ॥ चे० ॥

॥ ४ ॥ जोवन मटके कुले गरबमे, मनमे वोह
 त मगरूरीरे ॥ देह तणेतो खेय न लागणदे,
 राखे फिटक सिंदुरीरे ॥ चे० ॥ ५ ॥ जोवन बी
 त जरा जर लागी, सिरपर धवळा आयारे ॥
 नेणतो दोडं जरवा लागा, कंपण लागी कायारे
 ॥ चे० ॥ ६ ॥ वासुदेव बळनद्र मुरारी, चक्रव
 र्ति जैसा सूरारे ॥ इंद्र नरिंद्र धणिंद्र केहवावे,
 काळ करगया सब पूरारे ॥ चे० ॥ ७ ॥ काळ
 वळी केहने नही ठोडे, क्यां राजा क्यां राणारे ॥
 ठीन माहे जिवु घांटी पकडे, चिडी जिवुं शिंचा
 नारे ॥ चे० ॥ ८ ॥ न्याती गोती सारन पूढे,
 सब मतलबके गरजीरे ॥ मौकरीयो इम मरणो
 वंढे ॥ करे रामसुं अरजीरे ॥ चे० ॥ ९ ॥ एह
 वी जाणने नवियण प्राणी, धरम ध्यांन थें की
 जोरे ॥ परभवमे थें सुख पावोला, शिव रमणी
 ने वरसारे ॥ चे० ॥ १० ॥ संवत उगणीसे व
 रस अरुतीसे, मास फागुण सुंख कारीरे ॥ आ
 मरसरमे सोनागमलजी कहे, सुंण लीजो नर
 नारीरे ॥ चे० ॥ ११ ॥ पूज दोलतरामजी दी
 पतासरे, तत शिष्य आग्याकारीरे ॥ उपदेशी उ

स्तवन बनायो, गुरु मुख आग्या धारीरे ॥चे०॥२॥

॥ अथ उपदेशी स्तवन लिख्यते ॥

गरम पणो कीणे तुजे तेनीयो. कीणे ते जोइ
तेरी वाट ॥ तुज आवे अवगुण घणा, जेसी
मांकण जरीठे खाट, सु गरड पणो आव्यो ॥१॥
केह्यो रही गुमा दुखरे, हीयमे सासन माय ॥
गालतो खाडा पनीया, हिवे गरड पणानो स्या
रे हवाल ॥ सु० ॥ २ ॥ दंततो हलहल्यारे, ग
ल मुख चूये लाल ॥ जीन डूइ तोतरलि, तो
रा वचन न माने बाल ॥ सु० ॥ ३ ॥ कांने धा
को पडी, सांजल नही नही लीगार ॥ आंखे
तो बाया वली, एतो देखी न सके लिगार ॥
सु० ॥ ४ ॥ जंवरतो दुंगर हुवारे, पोल थइ प
रदेस ॥ गोलीतो गंगा थइ, हिवे जोवा जरा नि
वेस ॥ सु० ॥ ५ ॥ दीकरातो नासी गयारे. ब
हुरदे बगाल ॥ दीकरीतो ना आवे ठूकमी. हि
वेतो संबल पडीयो जंजाल ॥ सु० ॥ ६ ॥ एह
धुं जाणी प्राणीयारे, करो धरम उपाय ॥ सोजा
गमल इम कहेरे. सिद्धपुररे माय ॥ सु० ॥ ७ ॥
संवत् १९३४स मेरे, माहा सुद पंचमरे दीना ॥

पूज्य दोलतरामजीरे. धर्मकरो एक मन॥सु०॥८॥

॥ अथ रावण राजारी सजाय लिख्यते ॥

फागरीदेशी॥ कहे मंदोदर सुण पीया रावण. थें
खोटो किनो काम॥ नारी लाया पारकिस, थारें लारें
आया रामहो ॥ इण लंका गढमें, आइरे असवा
री राजा रामनी ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥ कूम कपट
कर सीता लायो, काई थें गटको खायो ॥ दल
घादल लारे लेइने, राम लिठमण आयाहो ॥
इण० ॥ २ ॥ कहे मंदोदर सुण पीया रावण, थां
रे पाणी तणोठे जोर ॥ पाणी उपर पाज बांध-
शी, तुं ठे वारो चोरहो ॥ इ० ॥ ३ ॥ लंकापती
इम कहेसरे, तुं पराई जाई ॥ इंद्रजीतसा पुत्र ह
मारें, कुंनकरणसा जाईहो ॥ इण० ॥ ४ ॥ हनु-
मान अगवाणी उसके, लिठमण जेसा जाई ॥
बलती अगनमे कूद पडेगा, कोट गिनाने खाई
हो ॥ इण० ॥ ५ ॥ जाई तेरो फंटगयोसरे, सु-
णो लंकापत राई ॥ दुसमण सेंती जाय मिल्यो
सरे, बिध सगळी दिवी बतार्इहो ॥ इण० ॥
॥ ६ ॥ गौ हित्या बाळ हित्या कहिसरे, ब्राह्मण
हित्या बळे जाण ॥ नारहित्या चोथी कहिसरे,

तीणथी पाप अधिक वखांणहो ॥ इण० ॥ ७ ॥
 राजा राणा माहा बळयांसरे, तिणनें जेरज की
 धा ॥ एक सीता लाया थकांसरे, कोईन कारज
 सीधाहो ॥ इण० ॥ ८ ॥ सोळा सहेंसज राजवि
 सरे, सूर सेवे सहेंसज आठ ॥ तीन खंररी सा
 यविसरे, मारे लाग रहावे थाटहो ॥ इण० ॥ ९ ॥
 एक जिनावर ऐसो आयो, घर घर धूम मचाई
 ॥ इजत लेगयो ताहयरिसरे, सुण नणदलरा जा
 ईहो ॥ इण० ॥ १० ॥ लंकापत इम कहेसरे, म
 तं कर जणरी बातं ॥ दोय जिलडा वनमें बसेसरे,
 मेळुं जमरे हाथहो ॥ इण० ॥ ११ ॥ निमतीए
 तुजने कह्योसरे, सीता हेत विनास ॥ इण कार
 ण तुम बोट दोसरे, पर नारीरी आसहो ॥ इण०
 ॥ १२ ॥ लंकापत इम कहेसरे, सुणो मंदोद्र ना
 र ॥ अब सीता पाणी दिया थकांसरे. मारि अ
 पकितं होशी संसारहो ॥ इण० ॥ १३ ॥ मंदो
 द्र इम कहेसरे, सुणो लंकापत सिरदार ॥ होण
 हार आई लागोसरे, कोई न- राखणहारहो ॥
 इण० ॥ १४ ॥ राम लिबमण जीतनेसरे, सीता
 लाया लारा। रावणने पोढायनेसरे, आया जिण दि

स जायहो ॥ इण० ॥ १५ ॥ देस पंजावसुं आय
 नेसरे, दिल्ली होळी चोमास ॥ सोनागमलजी इम
 कहेसरे, ढोडो परनारीनी आसहो ॥ इण० ॥
 ॥ १६ ॥ उगणीसे गुणचालीसमेसरे, फागन सुद
 चउदस सुन्न मास ॥ पूज दोलतरामजीरा प्रसादसे
 सरे, किन्नो ग्यान तणो अच्यस हो ॥ इण० ॥ १७ ॥

॥ अथ निंद्यानी सजाय लिख्यते ॥

पारकी निंद्या कोइ करो मतीरे, निंद्या बोल्या
 महा पापरे ॥ वयर विरोध वधे घणोरे. निंद्या क
 रता नगणे माय बापरे ॥ निंद्या म करजो कोइ
 पारकीरे ॥ ए आंकडी ॥ दूर बलती कोइ देखो
 तुमेरे. पगमा बलती देखो सहु कोइरे ॥ परना
 मलमां धोया लुगडारे. कहो कीम उजला हो
 यरे ॥ निं० ॥ २ ॥ आपो संनालो सहुको आ
 पणोरे. निंद्या मूको परीटेवरे ॥ थोरे गुणे अ
 वगुण सहु नरीयारे, कहे नानलीया चुवे केह
 नां नेवरे ॥ निं० ॥ ३ ॥ निंद्या करेतो थाये ना
 रकीरे. तपजप कीधो सहु जायरे ॥ निंद्या करे
 तो करजो आपणीरे, जिम बुटक वारो थायरे
 ॥ निं० ॥ ४ ॥ गुण ग्रहीजो सहुको तणोरे. जे

मांहे देखो एक विचाररे ॥ कृष्ण परे सुख पा
मसोरे ॥ सोचागमल कहे सुख काररे ॥ निं०
॥ ५ ॥ संवत १९३४ स मेरे, पालणपुर मजा
रे ॥ पूज दोलतरामजी प्रसादसुरे, माहा सुव
शुनवाररे ॥ निं० ॥ ६ ॥

अथ चोविस जिन स्तवन लिख्यते

पेहेला रिखव देव वंदीएरे, दूजा अजत जि
नदेव ॥ संजव दुःख निकंदिएरे, अनानंदण
नी सेव ॥ ग्यानीराज चरणामे चित्त लागो ॥
अरी होहो, तिरथना नाथ ॥ अरी होहो, सब
जुगना तात ॥ तुम सेती रंग लागो ॥ ए टेर ॥
॥ १ ॥ सुमत पदम सुपासजीरे, चंदा प्रचुजीने
वंदु ॥ सुबध सीतळ श्रेअंसजीरे, बासपूज्य सु
ख कंद ॥ ग्या० ॥ २ ॥ विमळ अनंत धर्मना
थजीरे, साता करी संतनाथ ॥ कुंधु अरि मल्लि
वंदसारे, मुनिसुव्रत विख्यांत ॥ ग्या० ॥ ३ ॥
नेमिनाथने नेमजीरे, नागकुं तारण पास ॥ क-
मठ विदारण प्रगटीयोरे, वर्धमान पूरो आस ॥
॥ ग्या० ॥ ४ ॥ बेहरमानजिन विस ठेरे, पंचवी
देह मजार ॥ अनंत चोविसी नित नसुरे, आ-

वागमण निवार ॥ ग्या० ॥ ५ ॥ वंदीए नीत प्रौ
 डीएरे, तीर्थकर चोवीस ॥ जव जव दुःख निकं
 दीएरे, मूको रागने रोस ॥ ग्या० ॥ ६ ॥ कृ
 पाकरी मुज उपेरेरे, आलो सिवपुर साथ ॥ पु-
 ज दोलतरामजीनी विनंतीरे, तारो दिनानाथ ॥
 ॥ ग्या० ॥ ७ ॥ उगणीसे बकीसे चेतभेरे, सुद
 चोय मऊ जाम ॥ गुजर देसे गाजतारे, सिद्धपु
 र सिद्धनो ठाम ॥ ग्या० ॥ ८ ॥

॥ अथ अष्ट मदनी सजाय लिख्यते ॥

मद आठ माहामुनि वारीये, दुरगतिना दा
 तारोरे ॥ श्रीवीर जिणेश्वर उपदेसीयो. जाखे
 सोहम गणधारोरे ॥ मद आठ माहामुने वा
 रीये ॥ ए आंकमी ॥ १ ॥ हांजी जातनो मद
 पेहला कह्यो, पूर्वे हरकेशी कीवोरे ॥ चंमाल त
 णे कुठ उदनो, तपथी सरब कारज सीवोरे ॥
 म० ॥ २ ॥ हांजी कुल मद बीजो दाख्यो, म
 लीच जवे कियो प्राणीरे ॥ कोडाकोडी सागर
 जवमे जम्यो ॥ मद मरुतो एम मन जाणीरे ॥
 म० ॥ ३ ॥ हांजी बल मदयी दुख पास्या ॥
 श्रेणिक वसुनूती जीवोरे ॥ जइ जोगव्यां दुख

ज्वरक तणा ॥ जोगवे दुःखरी रीवारे ॥ म० ॥ ४ ॥
 हांजी सनत कुंवार नरेमरु ॥ मूर आगल रूप
 वखांगीयारे ॥ रोम रोम काया बिगड गई ॥
 मद धेथानो एसें नाणारे ॥ म० ॥ ५ ॥ हांजी
 मुनिवर संजम पालीता ॥ तपना मद मन मां
 हे आयारे ॥ थया कूडगरु ऋनरा मिया ॥ पां
 म्यातपना अंतरायारे ॥ म० ॥ ६ ॥ हांजी देस
 दसारणनो धणी ॥ राय दसारणजद्र अजिमानारे ॥
 इंद्रनी ऋधि देखी बुजीयो ॥ संसार तजी थया
 म्यानारे ॥ म० ॥ ७ ॥ हांजी थूलिजद्र विदी
 यानो करियो ॥ मद सातमो जे दुख दाइरे ॥
 सूत्र पूर्ण अरथ न पास्यो ॥ जोवो मां नणी
 अधिकाइरे ॥ म० ॥ ८ ॥ राय सुंनूम पट खंडनो
 धणी ॥ लोचनो मद कीधो अपारारे ॥ हयग
 य रव सब स यर गलीयो ॥ गयो सातनी नर
 कमे जाणारे ॥ म० ॥ ९ ॥ इन तन धन जो
 बन राजनो ॥ मतधरो मांन अहकागरे ॥ एह
 अथीर असत सर्वा कारमो ॥ विणसे विणमे
 बहु वारारे ॥ म० ॥ १० ॥ मद आठ निवारो व्रतवा
 री ॥ पाळो संजम सुखकारीरे ॥ कहं सोनाग

मल पांमसे ॥ अवीचठ पद नर नारीरे ॥ म०
 ॥ ११ ॥ संवत १९३० सारी माले, सहेर जै
 तारण सुनकारेरे ॥ पूजश्रीदोलतरामजी प्रसा
 दे, सावण बंद एकादसी शुक्रवारोरे ॥ म० ॥ १२ ॥
 ॥ अथ विस वेहरमानको स्तवन लिख्यते ॥
 श्रीमिंदर सामी ननुं, जुगमिंदर दुसरा जां
 ण ॥ बाहु सुबाहु वांदनां, हरखत हुवे निजप्राण
 ॥ १ ॥ जिणसर वांदु वेहरमान जिन वीसाए
 टेर ॥ मुजाते सामी प्रचु वली, ऋषजानंदण अ
 नंतवार्ज ॥ मूर प्रचु विमाल वज्रधरने, वांदु
 आणि धीर्ज ॥ जि० ॥ २ ॥ चंद्रानन जिन बार
 मा, चद्रबाहु तेरमा तेह ॥ जुजंग इश्वर नेम
 ने, प्रणमु धरि नेह ॥ जि० ॥ ३ ॥ वीरसेन सामी
 संतरमा, अडारमा जिन माहानद्र ॥ देवजसा
 अजत गीर्जनी. सेवा करे चोमट इंद्र ॥ जिणे० ॥
 ॥ ४ ॥ चेतोम अतिसेसुं परवरया, वाणीना गुण
 पेंतास ॥ अनंत ग्यानी आरहंनजी, जिके जी
 ता रागने रिस ॥ जिणे० ॥ ५ ॥ जत्र द्वैरमे चं
 र जिन, धातकी खंममे आठ ॥ इमहीजि. आर्थ
 पुखराधने, ज्याणे सेव्या बंधे पुणवसा थांटा ॥ जि०

॥ ६ ॥ पांचसे धनुष जुंची देहरी, ज्यारो कंचन
 वरण सरीर ॥ चौरासी लख पूरव आऊवो, प्र
 च्नु सायर जेम गंजीर ॥ जि० ॥ ७ ॥ सेवा कहे
 साहेय तणी, पिण अलगा घणा वसोढो आपा
 लनद हाथ लागी नही, कांई पूरवला पाप ॥ जि०
 ॥ ८ ॥ गुण किया प्रचुजीतणा. पावे सुख जरपू
 र ॥ नामे नव निध संपजे, प्रचु दुःख टंठजावे
 दूर ॥ जि० ॥ ९ ॥ क्रोडां कोसारो अंतर पडायो,
 फेर किमकर आऊ हजूर ॥ थे महारी बंदणा
 मानजो, प्रचु प्रह उगतं सूर ॥ जि० ॥ १० ॥
 संवत अउरे बयाळीसे, सेखे काळे चेतरे मास
 ॥ सुद पख स्तवन जोडीयो, सेहेर जेनारण म
 न हुल्लासा ॥ जि० ॥ ११ ॥ पूज रूघपतजी दिपतां,
 पूज जीवनजी वडा शिष्य ॥ तसु शिष्य कहे
 कर जोमने, इम कहे उरजनजी रिखा ॥ जि० ॥ १२ ॥

॥ अथ उपदेशी स्तवन लिख्यते ॥

असवारीनी देखी ॥ चेतन नरचवं पायो ॥
 जीवडला चेतन नरचव पायो ॥ ए आंकमी ॥
 आद अनादको अनंत कायामे ॥ काल अनं
 तो गंमायो ॥ लख चौरासीमे रुलतो रुलतो ॥

उज्वल चित मन ध्यायो ॥ जी० ॥ १ ॥ नव
 घाटीमे चटकत चेटकते ॥ निटसे नरचव पा
 यो ॥ रत्न चिंतामणि हाथे लागो ॥ वलि आरज
 ह्नेतर पायो ॥ जी० ॥ २ ॥ आपारकीचा पुनवंत
 करने ॥ कीच मन वीखावे ॥ सुख दुःख दःखी
 मुरजावे ॥ किमाण जीव पीढतावे ॥ जी० ॥ ३ ॥
 जिन धरमकी जूगत जाणे ॥ तो नाम जती
 जरावे ॥ गुण अवगुण जाण्या वीना ॥ श्रां
 वक नदी कोई सिस ननावे ॥ जी० ॥ ४ ॥
 नाम धारक श्रावक हवे ॥ ताणरे नेखधारी मन
 नावे ॥ आप आपरी खांच करंता ॥ फोरुट
 जनम गमावे ॥ जी० ॥ ५ ॥ उत्तन कुठरा जे
 कोई श्रावक ॥ पर निच्या नवी कीजे ॥ क्रोध
 मांन माया मद मंटी ॥ इमृन रम गृहण लीजे
 ॥ जी० ॥ ६ ॥ धर्म धर्म सबही कह ॥ मरम
 नहीं जाणे ॥ हंस्या मांहे धरम परुवे ॥ अना
 रज वचन प्रमाणे ॥ जी० ॥ ७ ॥ साधु थईने
 हंस्या करे ॥ वले साधु नांम धरावे ॥ सूत्र
 आचारंग सूगडायंग देखो ॥ जिन दुर्जन पावे
 ॥ जी० ॥ ८ ॥ जगनं श्रावक कर्ह्या वीतरागे ॥

मजम मोटा जांणी ॥ उतकपटारी हुं वलीहरी ॥
 थें सुणजो चवियण प्रांणी ॥ जी० ॥ ९ ॥ नि
 श्चे समगत निजर न आवे, चवआर नेद न पायो ॥
 जीव अजीवना लक्षण जाणया वीना ॥ काल
 अनंतो गमायो ॥ जी० ॥ १० ॥ उगणीसे व
 तीसारे वरसे ॥ आसोज सुद दसरावे ॥ सो
 चागमल कहे जालोरमे ॥ पूज दोलतरामजी
 प्रसादे ॥ जी० ॥ ११ ॥ इति ॥

॥ अथ संतनाथजीरो स्तोत्र लिख्यते ॥

संत प्रभुजीरो कीजे जाप ॥ कोड चवारां
 काटे पाप ॥ संत जिणेसर मोठा देव ॥ सुर
 नर सारे ज्यांरो सेव ॥ १ ॥ दुःख दालिद्र जा
 वे दूर ॥ सुख संपत पांमे चरपूर ॥ ठग
 फार्बांगर जावे चाग, वळती हुवे सीतळ आ
 ग ॥ राजलोकमे सहिमा धणी ॥ संत जिणेस
 र माथें धणी ॥ जे ध्यावे प्रभुजीरो ध्यान ॥
 राजा देवे अधिको मान ॥ ६ ॥ अह गोचर
 पिडा टल जाय ॥ दोषी दुसमण लागे पाय ॥
 रुग्णो जागे मनको चरम ॥ समकित पांमी
 काटे करन ॥ ४ ॥ सुणो प्रभुजो महारी अरदा

स ॥ हुं सेवग थें पूरवो आस ॥ मारा मनरा चि
 त्या कारज करो ॥ चिंता आरथ विघणज हरे
 ॥ ५ ॥ मेढो प्रचुनी माहरा आळ जंजाल ॥ प्र
 चुनी मुजने नेण निहाळ ॥ आपरी किरत ठ
 मोठाम ॥ प्रचुनी मुधारी म्हांगे काम ॥ ६ ॥
 जे नर नित्य प्रचुनीने रते ॥ मोत्या बंध ठम
 फुला कट ॥ चाव लावण दोनुं ऊड जाय ॥ वि
 ना ओखंद कट जावे वाय ॥ ७ ॥ प्रचुनीरा न
 मधी आख्या निग्मळ थाय ॥ धुंध पडळ ज
 ला कट जाय ॥ कवळयो पिळीयो ऊड ऊड पे
 ॥ संत जिणेसर साता करे ॥ ८ ॥ गीरामे व्य
 ध मिटावे रोग ॥ सेण मितररो मिले सजोग ॥
 इसरो देव नदीसे ओर ॥ नही चाले दुसमणरे
 जोर ॥ ९ ॥ लुटेरा सब जावे नास ॥ दुर्जन
 फिटीं हुवे दास ॥ संत प्रचुरी मेहेमा घणी ॥
 किरपा किजो तीन चुवनरा घणी ॥ १० ॥ अ
 रज करुब जोमी हात ॥ थां वांणी नही दुनी
 वात ॥ दूर रहीयागी पोते आप ॥ काटो प्रचु
 नी म्हांग पाप ॥ ११ ॥ म्हांरा मनरा वाय
 किजे काज ॥ राखो प्रचुनी म्हारी लाज ॥ थां

समान जुगमे नही कोय ॥ थाने सिमग्धा सुख
 सपत होय ॥ १२ ॥ थां आगे न चाले मृगीरो
 जोर ॥ ताव तेजरो नाखो तोड ॥ मरी मीटाई
 दो कर द्यो संत ॥ तुम गुणारां नही आवे अंत
 ॥ १३ ॥ तुमने सिमरे साधुमती ॥ थाने सी
 मरे जोगी जती ॥ संकट काटो राखो मान ॥
 अत्रिचठ पदवी आपो थान ॥ १४ ॥ संवत
 अउरे चोराणवे जाण ॥ देस माळवो इधक
 वखाण ॥ सेहेर जावळो चेतरे मास ॥ हुं बुं प्र
 च्नु चरणारा दास ॥ १५ ॥ ऋष रुघनाथ वणा
 यो वंद ॥ काटो प्रचुजी म्हारा करमारा फंद ॥
 जोय रह्योबुं आपरी बाट ॥ मनकी सगळी चिं
 ता काट ॥ १६ ॥ संपूर्ण ॥

॥ अथ साधु पनराजजीरा गुण स्तवन लिख्यते ॥
 दुहा ॥ समरुं सरसति साग्दा, लागुं
 सद्गुरु पाय ॥ गुग्गाड गुरु देवना, ते सुण
 जो चित्त शय ॥ १ ॥

ढाल ॥ लावणीनी देसी ॥ पनराजजी वदने मु
 नितर, सोना जिनकी अतनारी ॥ जोवन वयने
 जोनज लावो, सफल कीयोहे अवतारा ॥ एटेरा ॥

॥१॥सेहेर गिरीहे मरुदेसमे ॥ कर्मो जातहे बोरा
 री ॥ देवादे नारी तस उदरे ॥ आय लियोठे
 अवतारी ॥ प० ॥ २ ॥ सबानव मासे जनम थ
 यो तव ॥ मंगल गावे बहु नारी ॥ अठारे से
 तालीस वरसे ॥ फागुणमासे सुखकारी ॥ प०
 ॥ ३ ॥ पनराजजी नाम थापीयो ॥ पना जिम
 गुणठे नारी ॥ पंच बंधवनी जोड दीपती ॥ सूरत
 ठे मोहण गारी ॥ प० ॥ ४ ॥ जोवन वय आइ
 करी सगाई ॥ मोटे घर कुल संनारी ॥ वीणज
 कारणे आया जैतारण ॥ तिलोकचंद्र मुनि गुण
 धारी ॥ प० ॥ ५ ॥ तसु चरण नेटीया पातरु
 मेटीया ॥ दसा संवेग चित्त विचारी ॥ मात
 प्रमुखनी अज्ञा लेने ॥ दिख्या लीवी धर हुसीया
 री ॥ प० ॥ ६ ॥ अठारे सीत्तर साल जाइवे
 ॥ सुद आठमंदिन सुनवारी ॥ बडी दिख्या ली
 वी दिन सातमे ॥ नणवानी बहु विध सारी ॥ प०
 ॥ ७ ॥ वेद्यावच गुरुनी कीधी जाजी ॥ अशुभ
 कर्म दिया जारी ॥ ग्राम नगरपुर पाटण विदरे
 ॥ समजावे बहु नरनारी ॥ प० ॥ ८ ॥ उग्रदे
 स देवे समता जावे ॥ ममतासुं दीनी मारी ॥

संजम पाले दोपण टालें ॥ करणीबे दुकरकारी
 ॥ ५० ॥ ११ ॥ चौथ नक्त ले दिन पेंतालीस ॥ त
 पस्या कीधी इकसारी ॥ द्वीम्यावंत सतसीलमे
 सेंठा ॥ कर्मासुं मांफी राडी ॥ ५० ॥ १० ॥ चर्म
 चोमासो गघराणामां ॥ थइ असता दुखकारी
 ॥ आय बलुंदे कीयो संधारो ॥ धन धन कहे सह
 संसारी ॥ ५० ॥ ११ ॥ छप्पन गांम जन दर्शण
 कीधा ॥ लीधी आंखडी धरप्यारी ॥ पंचावन ति
 हां खंध उठीया. बहु हुबोले उपगारी ॥ ५० ॥
 ॥ १२ ॥ जगणीसे बके साल फागुणमें, अमा
 वस दिन कीयो संधारी ॥ वा वा सबही दुनीयां
 जाखे, करदीनो खेवो पारी ॥ ५० ॥ १३ ॥ क्वा
 लकरी सुद तेरस राते, पाम्या सुखना जिणका
 री ॥ द्रागस्व होली दिन पडीयो, उडव जींड
 हुवो नारी ॥ ५० ॥ १४ ॥ जित्तभार्गने खुव दि
 पायो, मोटा साध सुध आचारी ॥ एहवा उत्त
 मना गुण गावो, मिथ्या रूप तजो खारी ॥ ५०
 ॥ १५ ॥ साल पचीसे फागुण मासे, अहमदा
 बाद मोजारी ॥ दोलतराम शिष्य कही लावणी.
 गुरुदेवानी बलिहारी ॥ ५० ॥ १६ ॥ इति ॥

॥ अथ नेमिनाथजीरी सङ्गाय लिख्यते ॥

॥ जीलारा गीतरी देशी ॥

सौरीपुर नयरी अलखपुरीसम चारीहो ॥ सेवा
 देजीरानंद ॥ समुद्रविजे नृप सेवादेजी नारीहो
 जीणंद ॥ १ ॥ अपराजितथी चत्री सेवादेजी
 कूखेंहो ॥ सेवादेजीरानंद ॥ चउदे सुपन देखी
 सुत जायो सुखेंहो जिणंद ॥ २ ॥ ठप्पन कुमा
 री मिलकर मंगळ गायाहो ॥ सेवादेजीरानंद ॥
 चोसट इंद्र मेरुशिखर नवरायाहो जिणंद ॥
 ॥ ३ ॥ तिनसे वरस नेम कवरपद सुख दाई
 हो सेवादेजीरानंद ॥ तेल ठंडी सती राजुलने
 ठटकाई हो जिणंद ॥ ४ ॥ जंतु मुकाई वरसी
 दानज दिधोहो सेवादेजीरानंद ॥ सेहेंस पुरख
 मुं सेहेसा वनमे संजम लिधोहो जिणंद ॥ ५ ॥
 ठदमस्त रह्या दीन पेटाळीस पूरा हो सेवादे
 जीरानंद ॥ ६ ॥ अष्टादश गणधर साधु
 सेहेंस अठाराहो ॥ सेवादेजीरा नंद ॥ सेहें
 स चाळीस साधवीयानो परीवार हो जिणंद ॥
 ॥ ७ ॥ एक लख सेहेस गुणंतर, श्रावक जाणो
 हो सेवादेजीरानंद ॥ श्राविका तीन लाख सेहें

स बत्तीस प्रमाणे हो जिणंद ॥ ८ ॥ प्रनुजी
 थारी सूरत लागे प्यारीहो सेवादेजीरानंद ॥ लं
 बन झंख बरण शाम हितकारी हो जिणंद ॥
 ॥ ९ ॥ प्रनुजी थारी दस धनुपनी देहीहो सेवा
 देजीरानंद ॥ हरख हरख निरखे सुर नर कई
 हो जिणंद ॥ १० ॥ बरस सातसे निरमळ पर
 जाय पाळी हो सेवादेजीरानंद ॥ कियो अनसण
 रेवंतगिर दोखण टाळी हो जिणंद ॥ ११ ॥ मु
 गत मेहेलमे नेम जिणंद सिधाया हो सेवादे
 जीरानंद ॥ सती राजुल ले संजम शीव सुख
 पायाहो जिणंद ॥ १२ ॥ प्रनुजी आपतो शीव
 पुर माहे विराजो हो सेवादेजीरानंद ॥ गघरा
 णामे कहे पुंज दोळतरामजी सारो मुज काजोहो
 जिणंद ॥ १३ ॥

॥ अथ श्री पार्श्वनाथजीको स्तवन लिख्यते ॥

॥ प्रजात राग ॥ शांति जिणंदको सुमरण की
 जे घडी घडी ॥ ए देशी ॥ प्रजात उठ श्री पा
 रस जिणंदको सिमरण कीजे घडी घडी ॥ ए
 टेर ॥ प्राण देवलोकथी चव आये, बणारसी
 अवतार धरी ॥ चवदे सुपना देख मातजी, मं

नमै बोहोत रंगरली ॥ प्र० ॥ १ ॥ पोस वद द
 शमी जन्म हुवो, हरख्या घणा नरनारी ॥ इंद्र
 इंद्राणी मिल महोत्तव कीनो, पारस नाम दीयो
 तिणवारी ॥ प्र० ॥ २ ॥ जोवन वयमे प्रचावती
 परण्या. विलस्या सुख मनुहारा ॥ लोकांतीक
 आय प्रतिबोध दियो, संजम लीयो तिणवारी ॥
 प्र० ॥ ३ ॥ वनमे आय ध्यानज ध्यायो, कमठा
 सुर कोप धरी ॥ बादल बिजल अति चलावे,
 नदीया नासक आण अडी ॥ प्र० ॥ ४ ॥ धण
 इंद्र पद्मावती आये, सेवक आण पाय पनी ॥
 अधर उठाय लीये प्रनुजीकुं, पद्मावती शिर
 त्र धरी ॥ प्र० ॥ ५ ॥ धणइंद्र कोप कीयो
 तव, कमठासुर पाय पनी ॥ कर्म खपाये केवल
 पाये, चोसठ इंद्र मिल महोत्तव करी ॥ प्र० ॥
 ॥ ६ ॥ सहस्र अठारे साधूजी हुवा, अर्ज्या अरु
 तीस सहस्र गुणधारी ॥ लाखां श्रावक श्राविका,
 कर गया खेवो पारी ॥ प्र० ॥ ७ ॥ श्रावण सुद
 दशमी मुक्त गये प्रनुजी, जन्म मरण दूर करी ॥
 आपतणा गुण मुखडे गाता, चिंता सब दूर
 हरी ॥ प्र० ॥ ८ ॥ धणइंद्र पद्मावती तेरे, सेव

ककुं हीतकारी ॥ सोनागमलरी एही वीणती,
 आवागमण दूर निवारी ॥ प्र० ॥ ९ ॥ संवत उ
 गणीसे वरस तीसे, पोस मास सुखकारी ॥ को
 टाके रामपुरे गुण गावीया, पुज दोलतराम
 जी गुरुधारी ॥ प्र० ॥ १० ॥ इति ॥

॥अथ साधुजी रुघनाथजीरो स्तवन लिख्यते॥
 कोयलो परवत धुंदलोरे लाल ॥ ए देशी ॥ अ
 रिहंत सिद्धने आरियारे लाल ॥ उवळार्या सा
 धु सुधरे सोनागी ॥ गुणवंतारा गुण कीयारे ला
 ल ॥ इधकी खुले ज्यारी बुधरे सोनागी ॥ १ ॥
 पूज रुघपतजी दिपतारे लाल ॥ ए टेर ॥ तारण
 तरण जिहांजरे सोनागी ॥ चौथा आरारी वां
 नगीरे लाल ॥ परतख दिसेवे आजरे सोनागी
 ॥ पूज० ॥ २ ॥ सोजतमे दिख्या ग्रहीरे लाल ॥
 घणा लाडने कोडरे सोनागी ॥ पूज बुधरजी
 गुरु कनेरे लाल ॥ बती सगाई दिवी ढोडरे
 सोनागी ॥ पूज० ॥ ३ ॥ घणा ग्रंथ मुंडे कीयारे
 लाल ॥ थोडा वरसने माय हो सोनागी ॥ बुद्धि
 जिणारी निरमळीरे लाल ॥ घणा साधाने मन
 नायहो सोनागी ॥ ॥ पूज० ॥ ४ ॥ हलवे नव

कार उधरेरे लाल ॥ विचित्र प्रकारना चावहो सो
 नागी ॥ अवंसर प्रखदा देखेनेरे लाल ॥ जाडो
 करे जमावहो सोनागी ॥ पुज ॥ ५ ॥ सूत्र
 अरथ कथा कहीरे लाल ॥ मेले परखदारा था
 टहो सोनागी ॥ नर नारी गाम नगरमेरे लाल
 ॥ निस दीन जोवे ज्यांरी वाटरे सोनागी ॥ पु०
 ॥ ६ ॥ चित्रमे चूपज अतिघणीरे लाल ॥ उद्यम
 करे दिन रातरे सोनागी ॥ जिहां पूज बिचरे ज
 ठेरे लाल ॥ हलवो पडे मिथ्यांतरे सोनागी ॥
 पुज० ॥ ७ ॥ पोथीया वंद समेगियारे लाल ॥
 विजाइ मत मायहो सोनागी ॥ हेत जुगत सू
 व करीरे लाल ॥ आणिया मारग थायहो सो
 नागी ॥ पुज० ॥ ८ ॥ सूत्र हेत कथा तणीरे
 लाल ॥ चरचा करे नली रीतरे ॥ सो० ॥ स्व
 मतने अनमतीयारे लाल, जाय न सके ज्यांसुं
 जीतरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ ९ ॥ जोर करे जिका जु
 गतसुरे लाल, इमरत रस ज्याणी वाणरे ॥ सो०
 शिलोक तुका प्रस्तावसुरे लाल, गाले अहंकारी
 गारा मांतरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ १० ॥ सूत्र कथा
 हेत चोपइरे लाल, ओरहां बोल न चालरे ॥ सो० ॥

लिखवानो उद्यम घणोरे लाल, ले पांनामे घा
 लरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ ११ ॥ पांना पाटी चित्राम
 नारे लाल, जाव सुणावे आपरे ॥ सो० ॥ नर
 नारी सुण देखणेरे लाल, सुंस लेइ टाले पापरे
 ॥ सो० ॥ पु० ॥ १२ ॥ हीणपुण्य जीवां नणी
 रे लाल, पूज्यना गुण नही जायरे ॥ सो० ॥ पि
 ण गुण जेहना वे घणारे लाल, म्हांसुं पूरा क
 ह्या नही जायरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ १३ ॥ पोथी
 ग्रंथनो संग्रह करेरे लाल, ग्यांन वधारण का
 जरे ॥ सो० ॥ साध साधवीयांरे कारणेरे लाल,
 देवे घणाने साजरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ १४ ॥ क
 ज्यो कारो सुहावे नहीरे लाल, धीमी ज्यांरी चाल
 रे ॥ सो० ॥ तिणसुं आपकने रहेरे लाल, नग
 जीन टांर मळरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ १५ ॥ केइ
 टोळारा साध साधवीरे लाल, जीव परूपे ला
 ळरे ॥ सो० ॥ घणा जिणारी सूत्र न्यावधीरे ला
 ल, दिधी शंका टालरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ १६ ॥
 शिष्य फाटा टोठा माह्यरीरे ला न. एको करणे
 तेररे ॥ सो० ॥ तिहांसुं पिस चरवा करीरे ला
 ल, हुवा तेरे गीन विखेररे ॥ सो० ॥ पु० ॥ १७ ॥

गीजाइ साध साधवीरे लाल. आचार सिल्ह
 हूडी रीतरे ॥ सो० ॥ बली बीसेख पुज्य तणीरे
 डाल ॥ पूरीठे परतीतरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ १८ ॥
 नव जीव कोई आया थकारे लाल ॥ समजाव
 एरो कोडरे ॥ सो० ॥ पर उपगारने कारणेरे ला
 ल. आयो आहार देवे ठेकरे ॥ सो० ॥ पु० ॥
 ॥ १९ ॥ चतुरविध संघने विपेरे लाल, जो को
 इ हुवे अक्राजरे ॥ सो० ॥ तिणरो उदीम सुहा
 वे नहीरे लाल, मुंडे ज्यारे लाजरे ॥ सो० ॥ पु०
 ॥ २० ॥ मोठा उत्तम साधणीरे लाल ॥ नरे सा
 ख पर पूठरे ॥ सो० ॥ नरोसो नारी घणोरे लाल,
 जाणे नहीं बोलनो कूठरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ २१ ॥
 उत्तम साधुना गुण कियारे लाल, इधकी दीपे
 ज्यारी जोतरे ॥ सो० ॥ उत्कृष्टो रस उपजोरे
 लाल, बांधे तिर्थकर गोतरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ २२ ॥
 दिठा सुणीया जीवुं नाखीयारे लाल, सरसी ज्यां
 री सोयरे ॥ सो० ॥ इधकी ओगी इणमे हुवेरे
 लाल, तो केवळी मालम होयरे ॥ सो० ॥ पु० ॥
 ॥ २३ ॥ प्रथम वय संजम लीयारे लाल, पट
 काया रिध पालरे ॥ सो० ॥ टोळामे गठ नाय

यो मरम ॥ जि० ॥ ६ ॥ मन वच काया क
 ०, माहारे तुमहीज देव ॥ जी० ॥ ओ दिन
 कदे ऊगसी, करसुं आपरी सेव ॥ जि० ॥ ७ ॥
 पतीवरता मन पति वसे, मोर तणे मन मेह ॥ जि० ॥
 रात दिवस मन माहारे, तुम दर्शणरो नेह ॥ जि०
 ॥ ८ ॥ नूखारे नोजन तणी; तिसीयारे मन नीर
 ॥ जि० ॥ पपइयो पीउ पिउ करे, जिम वालक म
 न खीर ॥ जि० ॥ ९ ॥ उगणीसे बयालीसमे, अह
 मदानगररे मांछ ॥ जि० ॥ सोजागमल कहे कर
 जोड, श्रावण मासके माय ॥ जी० ॥ १० ॥

॥ अथ संतनाथजीरो स्तवन लिख्यते ॥

पुजजी पधारे नगरी हम तणी ॥ एदेशी ॥
 स्वारथ सिद्धथी चवि करी, हथनापुर अवतार
 हो ॥ जिनेसर ॥ विश्वसेन राजा तिहां, न्याय
 करे एक सारहो ॥ जिनेसर ॥ १ ॥ सुज बीन
 तडी अवधारजो ॥ एआंकडी ॥ अचळा राणी
 अति दीपती, चोसठ कलानी जाणहो ॥ जि० ॥
 पुण्य तणा परतापसुं, सुपना देख हरख आण
 हो ॥ जिने० ॥ सु० ॥ २ ॥ मिरगी हुती ति
 ण देसमे, तताखिण कीनी दूरहो ॥ जि० ॥ सु

ण निपण नाम थांपीयो ॥ संत कवर गुण पूरहो ॥
 ॥ जि० ॥ मु० ॥ ३ ॥ पच्चीस सहस्र कवर पदे
 रह्या, इतनाही मंडलीक रायहो ॥ जि० ॥ चक्र
 पद बीस पंच सहस्र वरसनो, पट खंरु आण
 घर्तायहो ॥ जि० ॥ मु० ॥ ४ ॥ वरसी दांन आ
 प दे करी, साथे सहस्र पुरसारी जोडहो ॥ जि० ॥
 केवल ग्यान तुमे लह्यो. दिधा करमाने तोडहो
 ॥ जि० ॥ मु० ॥ ५ ॥ चतुरविध संघ थांपने,
 वरताई अखंरुत आणहो ॥ जि० ॥ इमरत धा
 रा वरस रही, पिवे नव जीव आणहो ॥ जि०
 ॥ मु० ॥ ६ ॥ पचीस सहस्र वरस संजमं पाळी
 यो. घणा नव जीवाने तारहो ॥ जि० ॥ एक
 लाख वरस आऊं तुम तणो, अंते सिद्ध पद
 धारहो ॥ जि० ॥ मु० ॥ ७ ॥ रोग सोग अरथ
 दूर टले, जो ध्यावे एक चित्तहो ॥ जि० ॥ ऋद्धि
 सिद्धि लीला पामे घणी, होवे मनोरथ सिद्धहो
 ॥ जि० ॥ मु० ॥ ८ ॥ गाति प्रजुजीरा नामसुं, त
 व तेजरा जायहो ॥ जि० ॥ मिरगी कोरु रोम
 रहे नही, ततक्षण दूर होय जायहो ॥ जि०
 ॥ मु० ॥ ९ ॥ संत प्रजुजीरा गुण गावीया, सिपर

की ठावणी मायहो ॥ जि० ॥ आसोज सुद
 दशमी दिने, सोजागमलजी आणंद पायहो ॥
 जि० ॥ सु० ॥ १० ॥ समत उगणीसे चालीसमे,
 पुज दोलतरामजी प्रसादहो ॥ जि० ॥ पंजा
 वसुं आय चोमासो कियो, नर नारी पांम्या
 हुल्लास हो ॥ जि० ॥ सु० ॥ ११ ॥

॥ अथ उपदेशी स्तवन लिख्यते ॥

देशी गजरारा गीतरी ॥ सुणो जव प्राणी,
 साची सतगुरुजीकी वाणी ॥ ए टेर ॥ १ ॥ का
 याने माया काची ॥ सतगुरुकी वाणी साची ॥
 सु० ॥ २ ॥ जीव सुदगतके सग राच्यो ॥ चो
 रासीमे नट जिय नाच्यो ॥ सु० ॥ ३ ॥ काल
 अनंत गमायो ॥ तिहां दुःख अनंता पायो ॥
 सु० ॥ ४ ॥ नरक निगोद जमायो ॥ करम मेल
 सुं ठायो ॥ सु० ॥ ५ ॥ एकंद्री नाम धरायो ॥
 ज्ञानपुण्य वेइद्री पायो ॥ सु० ॥ ६ ॥ पुन वधि
 या थारा नारी ॥ तु पायो नर अवतारी ॥ सु०
 ॥ ७ ॥ सतगुरुकी जोगवाइ ॥ थांरे श्रद्धा सैठी
 आइ ॥ सु० ॥ ८ ॥ कुगुरु संग ठिटकाइ ॥ थां
 री प्रगटी पुण्याइ ॥ सु० ॥ ९ ॥ श्रावकना व्रत

लिना ॥ थें कूड कपट तज दिना ॥ सु० ॥ १० ॥
 जो शुधे मन करसी ॥ तो शिवरमणीमे वरसी
 ॥ सु० ॥ ११ ॥ सोजागमल कहे सुणो चाइ ॥
 धर्म ध्यान करसी ते सुख पाइ ॥ सु० ॥ १२ ॥

॥ अथ मासत्याको फंद लिख्यते ॥

तुम तजो जगतके फंद, इसकका गाना ॥
 ए देशी ॥ परजाते मंगल माहा, सत्याकुंध्यावे ॥
 कट जाय करमके फंद जनम नही आवे ॥ ए
 आंकणी ॥ मासत्या शिरोमण तिजाजी अवता
 री ॥ वे ग्रहस्थ धर्ममे वुदमलजी घरनारी ॥ थो
 पोकरणाके पीर लुण्याके व्याया ॥ ऋष सो
 जागमलजी सरीखा जिण सुत जाया ॥ ज्यांरा
 नाम लिया निसतार पाप जावे ॥ कट० ॥ १ ॥ मुर
 धरमे कइजे वास जैतारण नगरी ॥ वे तजी पल
 कके माह्य संपदा सगली ॥ वर वितराग विस
 वास हियामे चारी ॥ लगरही लगन मनमाय
 संजम लेवारी ॥ नित रटे मंत्र नवकार और
 नहीं जावे ॥ क० ॥ २ ॥ वे जगणीसे बावीस
 जेठ वद मांइ ॥ वारसने संजम लियो गंगापुर
 आइ ॥ वे तो सतरा जेदे संजम रुमो पाले ॥ ले

आहार सुजतो दोष वयालीस टाले ॥ वाइस
 परिसा सहे नही घवरावे ॥ क० ॥ ३ ॥ वेवाचे
 सूत्र सिद्धांत अरथ सवखोले ॥ तिजाजां जीत
 ण कंठमे सरस्वती बोले ॥ मुरधर मंडलमे जै
 न धर्म दिपायो ॥ जव जन उपगारी मन मि
 थ्यात मिटायो ॥ ज्यांरो पसरद्यो जस विस्तार
 चावना चावे ॥ क० ॥ ४ ॥ जिण विस चरस
 लग करी तपस्या चारी ॥ कृष्णा ठगनाजी चे
 ल्यां अग्याकारी ॥ उत्कृष्टो तपकर अंतसमो
 तव आयो ॥ सव किया त्याग पंचखाण संथा
 रो ठायो ॥ गया देवगती ज्यांरा विबुलाल
 जस गावे ॥ क० ॥ ५ ॥ इति

अथ साधुजी श्रीदोलतरामजीको स्तवन लिख्यते
 दुहा ॥ दयाज माता विनवुं, सतगुरु लागुं
 पाय ॥ सतगुरु दाता मोदका, मारग दिया ब
 ताय ॥ १ ॥ परणीजे सो गाईये, ये जगमे ओ
 खाण ॥ परणी ठोमी ते वरणव्या, ए जिन मत
 नो वांण ॥ २ ॥ गुण गावुं गुणवंतना, सांचल
 जो चित लाय ॥ पुज दोलतरामजी सोटका,
 दयावंत सुख दाय ॥ ३ ॥

ढाल ॥ आज हजारी ढोलो पांनणो ए दे
 शी ॥ दिप सगळामे दिपतो, जंबु दिप चरत
 खेत्र ॥ पुजजी महारावो ॥ सेहेर साजत मुरधर
 देशमे, आत वंस सुजवेत ॥ १ ॥ पुजजी माहा
 राज ॥ जलाही दिपायो मारग जैगरो ॥ ए आं
 कमी ॥ दरला कुल माहे दिपता, सहा ओटर
 मलजी नान ॥ पु० ॥ चनणादे तसूं नामनी,
 रूप सीले गुण धाम ॥ पु० ॥ ज० ॥ २ ॥ ज्यां
 री कूखमें उपना, वतिकरम्या नव मास ॥ पु० ॥
 संवत अठारे पच्याशीये, काती सुद इग्यारस
 वास ॥ ज० ॥ पु० ॥ ३ ॥ जनम लियो शुच वा
 रमे, हरखत हुवा माय तात ॥ पु० ॥ मंगळ गा
 वे गोरमी, उठव बहुला थात ॥ पु० ॥ ज० ॥ ४ ॥
 दोलत ऋद्धे देखने, नाम थापीयो ताम ॥ पु० ॥
 दोलतराम ठाम गुण तणो, तीन वधव अनिश
 म ॥ पु० ॥ ज० ॥ ५ ॥ दिन दिनवे चढती क
 ला, वढतो मन वैगग ॥ पु० ॥ बालक वयमे
 चेटीया, पुज पनराजजी बडनाग ॥ पु० ॥ ज० ॥
 ॥ ६ ॥ सेहेर सोजतसुं निसरया, आया जैता
 सेहेर ॥ पु० ॥ दोय वधव एक मातजी ॥

उपनी संजमनी लेहेर ॥ पु० ॥ न० ॥ ७ ॥ संव
 त अठारे सत्याणवे वेसाख सुद वट दिन ॥ पु० ॥
 बहु उठवे संजम आदरीया, पुरी जन कहे धी
 न धिन ॥ पु० ॥ न० ॥ ८ ॥ सुद वारस बळुं
 दा मध्ये, दिनाने एकण साथ ॥ पु० ॥ वनी दि
 र्या दिवी पुज पनराजजी, प्रगे लागा जोडी हा
 त ॥ पु० ॥ न० ॥ ९ ॥ पुज पनराजजी पासे
 सीख्या, समाचारीनी विध ॥ पु० ॥ साधु पडि
 कमणा थोकना, सूत्रादिक उद्यम कीध ॥ पु० ॥
 न० ॥ १० ॥ पांच सूत्र कंठे किया, सांमी केस
 रजी तीर ॥ पु० ॥ पडोया सूत्रनी वांचणी, नि
 श्चे व्यावचमे धीर ॥ पु० ॥ न० ॥ ११ ॥ स्व
 सत्ते उद्यम बहु कीयो, हुवा ज्ञान चंकार ॥ पुं
 ज० ॥ बहुसूरती पिडत न्या. ग्रंथ मुख सा
 ठ हजार ॥ पु० ॥ न० ॥ १२ ॥ स्वमत अरू
 परमततणा. ग्रंथ लिया पुजजी वाच ॥ पु० ॥
 चूप घणी चरचा तणी, सूत्र न्याय पख साचा ॥
 पु० ॥ न० ॥ १३ ॥ जोरु कला ज्यांरी दिपती,
 वाचे सरस वखाण ॥ पु० ॥ कठ कला तीखी
 वांचणी, इसरत सरीखी वांण ॥ पु० ॥ न० ॥

॥ १४ ॥ नर नारी समजे घणा, पिवे ज्ञान र
 स पूर ॥ पु० ॥ जांण पणो तिखो घणो, हस्त
 बदन सनूर ॥ पु० ॥ न० ॥ १५ ॥ ज्ञवीयण
 सासा बेदतां, करतां कवीयण कात्र ॥ पुज० ॥
 अरियण करम हटावतां, ऐसे पुज दोलतराम
 जी रिखराज ॥ पु० ॥ न० ॥ १६ ॥ तपस्या
 करणने शुर्मा, उपवाससुं ले दिन तेवीस ॥ पु
 ज० ॥ थोकरी घर मिल रही, ज्यांने नमाउ
 सीस ॥ पु० ॥ न० ॥ १७ ॥ पुजजी सोम दृष्टी
 शशी सारखा. तपे रवी सो तप तेज ॥ पु० ॥
 गेर गंजीर दधी जिसा. दिठाइ उपजे हेत ॥
 पु० ॥ न० ॥ १८ ॥ पुजजी आपमे गुण घणां,
 सो मुख रसना एरु ॥ पु० ॥ संपूर्ण कहीना स
 कु, जो हुवे जीच्या अनक ॥ पु० ॥ न० ॥ १९ ॥
 उगणीसे पधरेरी सालमे, पुजजी कीयो पालीमे
 चोमास ॥ पु० ॥ उपगार हुवो आगीतेरे, नर
 नारी हुवा हल्लास ॥ पु० ॥ न० ॥ २० ॥ लो
 ढा फत्तेनलनी वीननी, कर जोडी कीनी एम
 ॥ पु० ॥ आसोज वद नवमी दिने, सांनतजो
 धरी श्रेम ॥ पु० ॥ न० ॥ २१ ॥ इति ॥

॥ अथ मिश्ररी चग्चाकी ढाल लिख्यते ॥

दुहा ॥ अरिहंत सिद्ध साधु नमं, नव जी
 वां हितल्याय ॥ सुख होवे सासो मिटे, कहीये
 सूनर न्याय ॥ १ ॥ कालोदाइ पूगीयो, सूत्र न
 गौती जोय ॥ पाप वंत्रेठे पापथी, पाप तज्यां
 पुण्य होय ॥ २ ॥ धर्म अधर्म धर्मावर्म, ति
 न कर्ण तिणठाण ॥ सत्य अमत्यं जाखी मिश्र, ती
 जो बोल पिठाण ॥ ३ ॥ धर्म फज विते धर्मरो:
 अधर्म मिश्ररो एम ॥ श्रावकरे तीनुं हुवे, देख
 अर्थ धरे प्रेम ॥ ४ ॥ सुकतरा ठे सुख फल,
 दुकतरा दुःख होय ॥ बे चेलां तीजो कह्यो, ति
 णरो एहीज हांय ॥ ५ ॥

ढाल ॥ ऊठी हे जात कामण केरी ॥ ए देशी ॥
 सूयगडांग पैले श्रुतखंत्रे, मोख मारगमे देखो
 रे ॥ सोलमी गाथाथी लेने ठेमे, दानरा जाव
 विशेषरे ॥ चूतर विचार करीने जीवो ए टेर ॥ १ ॥
 वखांण मांहे चिन चिन वाचे, इहांतो मौन न राखी
 रे ॥ दांप लागेते सवले ठामे, मुंन जिणेसार जा
 खीरे ॥ चू० ॥ २ ॥ कूवो खणाया शत्रु हार दि
 यां, कोईक पूठे धर्म एहारे ॥ आत्म गुप्त साध

आरंजने, अनुंभोदे नही तेहोरे ॥ चू० ॥ ३ ॥
 शत्रुकार फल पूठ्यां साधु, पुण्यठे नठे न जाख्यो
 रे ॥ बेकंतरो एकंत कियांथी, दोष महा जय
 दाख्योरे ॥ चू० ॥ ४ ॥ ब्रस थावररी ऋख्या की
 जे, पुण्य न कहे किए आगेरे ॥ कहेत को ऋप
 पाल न कहीये, ना कहरां अंत्राय लागेरे ॥ चू०
 ॥ ५ ॥ घणा जीवां उपगारी गणीने, प्रमंसे गु
 ण गावेरे ॥ जीव घातकेरो बांठक निरदये, जा
 वे पाप लगावेरे ॥ चू० ॥ ६ ॥ निंदे तेह ब्रत
 रो बेदक, जणीयो ठाठ कहायोरे ॥ मुनी दोष
 ण विन एक कहतां, कूडमे पडीयो आयोरे ॥
 चू० ॥ ७ ॥ दुहजविते न जासंती चाल्यो, ए
 कंत आश्री जाणोरे ॥ बे जेला निश्रमे दोष न
 ही. कहरा विना किम ताणोरे ॥ चू० ॥ ८ ॥ बे
 मे एक बोल्या पाप लागे, तिणसुं मुंनज राखीरे ॥
 निरवद्य बोल्यां मोख तणा सुख, सूत्र बोलेठे सा
 खीरे ॥ चू० ॥ ९ ॥ मिश्र कहरां कोइ दोखण हु
 वेसो, किहाइ काठ दिखावोरे ॥ दोष अनेक उ
 थाप्यां लागे, सूत्र बोले चावोरे ॥ चू० ॥ १० ॥
 मिश्र उथाप्यां दोष महाजय, पुण्य पाप रह्या

धार्करे ॥ एकंत कह्या पेला पकडे. सुनग्रही जा
 ए धार्करे ॥ चू० ॥ ११ ॥ मिश्र दिखावो तिण
 पृढीयो. तिपेध्या ते वतावोरे ॥ ते तो काढ न
 सके कोइ, ठाम मिश्र वतावोरे ॥ चू० ॥ १२ ॥
 मिश्र उधाप्यां प्रगट दिसे, पूर्य पाप व रही
 यारे ॥ दोष घणा एकत कह्यार्था. ते किम जा
 सी कहियारे ॥ चू० ॥ १३ ॥ मिश्र उन्नय वे ए
 कज वांणी, भोलेइ मत नडकोर ॥ ठाम ठाम
 सूत्रना अर्थ बोले, सुणने टालो धडकोरे ॥ चू०
 ॥ १४ ॥ धर्म अधर्म मिश्र थांनक, क्रिया अ
 ध्ययनमे पाठारे ॥ धर्म अधर्म वे जेल अर्थमे,
 धारो दिलमे काठारे ॥ चू० ॥ १५ ॥ धर्म अ
 र्म दांन फल दाख्या, आट एकमे नांणारे ॥
 घणा दोष एकंत परुप्यां, इण न्याये मिश्र जा
 णारे ॥ चू० ॥ १६ ॥ नगवती आठमा श्रुन
 खंधमे, ठठा उदेसामे घाल्योरे ॥ धर्म अधर्म
 ने मिश्र दांन फल, तीनु तिणमे च ल्योरे ॥ चू०
 ॥ १७ ॥ सृगडांग दुजे श्रुनखंधे. पांचमे अध्
 यन विचारोरे ॥ जापा अध्ययनमे एकंत दोरदा,
 लागे कह्या अणचारोरे ॥ चू० ॥ १८ ॥ गुण

कह्यां संजम अनुमोदे, दोष कह्यां अंतरायोरे ॥
 साधु निर्वद्य जापा जाखे, मुन कही इहां का
 योरे ॥ चू० ॥ १९ ॥ चिरमी देख तिलंगा जड
 के. त्युं केइ मिश्रसुं जडकेरे ॥ मिश्र जापारो
 फल उलखेतो, आघो जाय न सकेरे ॥ चू० ॥
 ॥ २० ॥ एकंत लोक सासतो नको, असासतो
 ए पिण टालोरे ॥ स्याद् वाद् बे जेला कहणी,
 दशत्री कालक अर्थ संजालोरे ॥ चू० ॥ २१ ॥
 एके गाथा माहे अटकले, सेणा श्रावक सांगोरो
 पुण्य पाप वरजी तिहां मिश्र, दांन न्याय तिहां
 लाधोरे ॥ चू० ॥ २२ ॥ दोख चाले तेहनी मुन
 चाली, उररे मुन न कोइरे ॥ च्यार जापा जिम
 बे तिम कहतां, साध आराधक होइरे ॥ चू० ॥
 ॥ २३ ॥ एकंत बोल्यां पाप लगे तिहां. बेकंत ते
 सतवांणोरे ॥ पाठ सचामोसारो चाल्यो, मिश्र
 अर्थमे जाणोरे ॥ चू० ॥ २४ ॥ धर्म फल बे ब्र
 त धर्मरो, अधर्म फल मिश्र बे एमोरे ॥ श्राव
 कने कह्या तीजे ठाणे, तिन विस ते साठोरे ॥
 चू० ॥ २५ ॥ गुण दोषण कहनो जिम पाल्यो
 बली गुण दाप वतायोरे ॥ वीर वचन तो विर

चै नही, मेल दिखावो न्यायेरे ॥ चू० ॥ २६ ॥
 पाप महानय पुण्य कहांथी, पुण्य नही मत
 कहीजेरे ॥ पुण्य पिण ठे नर एम जणायो,
 मोख मार्गमे जाज्योरे ॥ चू० ॥ २७ ॥ गुणने दो
 प एकंत सर्वथी. कहेतां दोप दिखायेरे ॥ दे
 सथकी गुण दोपण कहे तो. दोप नही ओ न्या
 योरे ॥ चू० ॥ २८ ॥ मिश्र लगे तिणरी मुन्यज
 करणी. ए वाता ठे साचीरे ॥ इणरो फल मेतो
 क्युं नही जांणयो, ए वात ठे काचीरे ॥ चू० ॥
 ॥ २९ ॥ कोइ कहे गृहस्थरा जगनामे, साध्यांने
 क्यांने पडणोरे. जिनमत मेगे बोले ने चाले,
 दूत्र पांणी ज्युं निरणोर ॥ चू० ॥ ३० ॥ अधर्म
 दान तेहने चाल्यो, उपादय धर्म दांनोरे ॥ मिश्र
 दांन मेगे वेहु ठामे. न्याय सूत्ररो मांनोरे ॥ चू०
 ॥ ३१ ॥ मुंन वालाने तो बोलिणो नाही. पेलो
 परूपे क्युहोरे ॥ मिश्र उथाप्यां मुनज चांणी,
 मुनता वे क्युहोरे ॥ चू० ॥ ३२ ॥ तीजा मिश्र
 दांनने ठेल, पुण्य के पाप बतावेरे ॥ मुन क्य
 ट शरणो लेवे पिण, सफ जाव नही आवेरे ॥
 चू० ॥ ३३ ॥ मिश्र धर्म किण कहियो नाहा, ले

कोइ परतो नांमोरे ॥ ऊठ उघाडो तिणने
 लागे, आल दियो वे कामोरे ॥ चू० ॥ ३४ ॥
 धर्म मिश्रतो पाप मिश्र हुवे, ते तो दीसे ना
 होरे ॥ नीजो ठाम कर्णपत्र वीथी, साच गृहो
 मनवाहीरे ॥ चू० ॥ ३५ ॥ आचारंग पाहे
 लार बीजे, दान बलीक्रम दाख्यारे ॥ इह पर
 लोकरे हेते करे, आरंज अनर्थ जाख्यारे
 ॥ चू० ॥ ३६ ॥ आचारंग पहिलारे बडे.
 पांचन उदेसे एहोरे ॥ आत्म पर आशा
 तणा टाली. सावधर्म कहे तेहोरे ॥ चू० ॥ ३७ ॥
 लौकिककूलिगो पास थारो, दान प्रगंसे का
 यरे ॥ व कायानी विराधना लागे, निघा अंत
 राय होयरे ॥ चू० ॥ ३८ ॥ दुजे संवर सो जन
 दिया पूवे, पुण्यकना पाप थायारे ॥ वे साहे
 एकही बोले, तिण हस्या ऊठ लगायारे ॥ चू०
 ॥ ३९ ॥ आणंजी कद्यो अन्य तिरथीने, दे
 णो न कलो मोनोरे ॥ सकडाज गुण गुणथी
 दीहट, धर्म जाण न थुं तोनेरे ॥ चू० ॥ ४० ॥
 जग जमवानो कारण जाणी, माधु अनेराने न
 देरे ॥ सूर्यगडांग नवमे अध्येने, उरने हाना न

देरे ॥ चू० ॥ ४१ ॥ बेकंतरो एकंत परूप्यां, मि
 श्र लागे जाव नावेरे ॥ बेकंत एकंत ठे ज्युं क
 हीता, साचो जाव वतावेरे ॥ चू० ॥ ४२ ॥ इरि
 यावही संपराइ क्रिया, समगतने मिथ्यातोरे ॥
 साता असाताने विगो नर, साथे बंधन थातोरे
 ॥ चू० ॥ ४३ ॥ समे समे कर्म साते बांधे, साध
 प्रमादी जोयोरे ॥ पुण्य पाप पिण सुदगत बां
 धे, एक समामे दोयोरे ॥ चू० ॥ ४४ ॥ सत ना
 पा आराधना चाली, असत विराधनी जाणीरे
 ॥ सचामोसा ते वेहुं कहीये, व्यवहार एकमे नां
 णीरे ॥ चू० ॥ ४५ ॥ सतनापा एकंत धर्म ठे,
 असत एकंत ठे पापोरे ॥ धर्म अधर्म तीजो हु
 वे, तो क्यां मिश्र उथापोरे ॥ चू० ॥ ४६ ॥ सा
 ध थकी पुण्य नव निरवधसुं, करी जिणेसर था
 पोरे ॥ सावद्यथी सर्वथा पुण्य न माने, ताहे ला
 गे बहु पापोरे ॥ चू० ॥ ४७ ॥ अनेराने दीयां
 अन्य प्रकृत, पुण्य अर्थमे घाल्योरे ॥ देस टा
 ल सर्वथा पुन थापे, तेतो चवडे उज्जड चाल्यो
 रे ॥ चू० ॥ ४८ ॥ स्वांन साप वाजने विल्ली,
 जेल अल्प बहु आवेरे ॥ आजखो वारो पु

एय प्रकृत, पाप उदेगत पावेरे ॥ चू० ॥ ४९॥
 अनुकंपा आणी तपसीते, आरंज करिने जीमा
 यारे ॥ मिश्र उथापकने फल पूढ्यां, साफ जा
 व नही आयोरे ॥ चू० ॥ ५० ॥ पुण्य पापक
 हणो जिण पाल्यो. मिश्र रह्यो तेही पाल्योरे ॥
 नास्त भतीसुं मिलतो बोले, ऊठो ऊगडो जा
 ल्योरे ॥ चू० ॥ ५१ ॥ पुण्य पाप एकंत न कह
 णो, मिश्र दान जिहां जाणोरे ॥ मोख मार्गमे
 पाठ अर्थठे, कूड कीसा नेताणोरे ॥ चू० ॥ ५२ ॥
 आठ दान एकणमे घाल्यो, मिश्रदान जो न
 रे ॥ मुंन थक्यां सुध जाव न दीयां. पीढतावोला
 ठेरे ॥ चू० ॥ ५३ ॥ चित्त वित्त पात्र शुद्धसुं
 र्म होवे, कुचिसनीसुं अधमोरे ॥ दुरबल दु
 या मिश्र दानमे, उलख ल्यो ओ समोरे ॥ चू०
 ॥ ५४ ॥ जीव दूखे जिहां मुंन बताई. निर्णो
 धो दिखायोरे ॥ मुंन मुंन कहे ज्यां मिनखां.
 मर्थ नही पायोरे ॥ चू० ॥ ५५ ॥ साध टा
 सर्व पाप कहे, ऊठ जोमी जरमावोरे ॥ मिश्र
 ल पुण्यरी करे जोडां, ते पिण कर दिढावोरे ॥ च
 ॥ ५६ ॥ पुण्य पाप एकंत दानके, तेतो

य उथापोरे ॥ पुण्य पाप मिसर दान तीन, कें
 हिने साचो सुध थापोरे ॥ चू० ॥ ५७ ॥ पुण्य
 पाप एकरी मोन चाली, जेलरी मुंन न कायोरे
 ॥ निर्वघक वोलणो कहांसुं नर्म, एह उघाडो
 न्यायोरे ॥ चू० ॥ ५८ ॥ साच सिंह गाजे जि
 ण ठामे, क्रूर गिदडते जाजेरे ॥ मुन, कहे तेनो
 ले ओलो, प्रत्यक्ष पुण्यसुं लाजेरे ॥ चू० ॥ ५९ ॥
 एकंत एकंत कहां, सत्य वेकंत वेकंतोरे ॥ नर क
 ह्यां मिश्र चापा लागे, पामे दोष अनंतोरे ॥
 चू० ॥ ६० ॥ पापीसुं तो जला कहां ठे, ते तो
 न हणे जीव अपेख्यारे ॥ ए पिण अंसथकी
 आठोने, सर्वथकी मत लेखोरे ॥ चू० ॥ ६१ ॥
 प्रमादिसकपाइ साधु, जथा तथ न चलायोरे ॥
 अंसथकी एसा पिण धरमी, पापी कहां न जा
 योरे ॥ चू० ॥ ६२ ॥ जगवती सातमे श्रुतखधे,
 नवमे उद्देशे एहोरे ॥ प्रमादि असंवरी साधु, ते
 करे विक्रिय तेहोरे ॥ चू० ॥ ६३ ॥ जघन्य उत
 कृष्टो जिहां नाही, तिहा उधीक जणायोरे ॥ रवा
 र्थ सिद्ध असनी मीनखमे, देख गमांरो न्या
 योरे ॥ चू० ॥ ६४ ॥ पाप पापथी धर्मथकी पु

एय, बूरा जला एकंतोरे ॥ मिश्रमे रजु खिस
 तो नाहीं. तिजो बोल वेकंतोरे ॥ चू० ॥ ६५ ॥
 नियम कूडो टिकसे नाही. जिहां प्रगटयो साचोरे ॥
 हीरो घण सेती नही जांगे, टूक टूक हुये काचो
 रे ॥ चू० ॥ ६६ ॥ धर्म अधर्म एकत नही, जि
 हां मिश्र ठे दानोरे ॥ पंखियो प्रगट बोलें नही,
 जाणे चूत्र निदानोरे ॥ चू० ॥ ६७ ॥ एकेगाथां
 माहे अटकलो, विजारो नही कामोरे ॥ धर्म अ
 धर्म एकंत नही जिहां, मिश्र दान तिण ठामोरे
 ॥ चू० ॥ ६८ ॥ पाप बूरो ने धर्म जलो ठे, ए
 कंत कहे सब लोयोरे ॥ समचे मिसर जेलथी
 हुवे, लखे सपारख होयोरे ॥ चू० ॥ ६९ ॥ धर्म
 संजतने व्रंत पख, पंडित दृष्ट एकेकोरे ॥ धर्म
 अधर्म ने मिसरथी, हुआ तिन तिन अनेकोरे
 ॥ चू० ॥ ७० ॥ पाप अठारे एकंत झूडा, रूडा
 धर्म समाणारे ॥ यामें मिश्र एकही नाही, मि
 लिया मिश्र कहाणारे ॥ चू० ॥ ७१ ॥ पुण्य पा
 प एकंत नही जिहां, मिश्र दान सही जाणोरे ॥
 सचामोसाठे जेला पाठमे, मिश्र अर्थमे आ
 ण्योरे ॥ चू० ॥ ७२ ॥ मिश्र जेल वे एकज वा

णी, किहां अर्थ किहां पाठोरे ॥ माचगीरसतिरे तिम
 समज्यो, तीन वास ते साठोरे ॥ चू० ॥ ७६ ॥
 पाप एकंतने परो निपेध्यो, धर्मरी आज्ञा देवेरे ॥
 मिश्र ठिकाणे हाना न कहवे, इम कह्यो जिण
 देवेरे ॥ चू० ॥ ७४ ॥ वाय वागा कणीयाइज ठ
 हरे, तूतरा ते उरुजायोरे ॥ सत सर्दामे डाहा
 टिकसी, जोला ते जर्म जूलायोरे ॥ चू० ॥ ७५ ॥
 नेम कियो नही तिण गिरसतरे, घर घरनो पाप
 आवेरे, निर्वद्य दोप तजो नही तिणरो, निर्वद
 केम कहावेरे ॥ चू० ॥ ७६ ॥ पुण्य पाप सुनं
 मुंन तिणरी, सूत्र जे करे उंथापोरे ॥ मिश्र र
 ह्या ते पाल्या लागे, कूरु कपटनो पापोरे ॥ चू०
 ॥ ७७ ॥ वेकंत ठेल्यां एकंत रहीयो, ते किम
 कही जायोरे ॥ मुंन कहे तिणरो, ओलो लेवे, पिण
 न सके साफ बतायोरे ॥ चू० ॥ ७८ ॥ वेकतने
 वेकंत कह्या, सत्य एकंतने एकोरे ॥ कूड कपट
 विण प्रगट कहसी, ते होसे सत्यवंतोरे ॥ चू०
 ॥ ७९ ॥ धर्म सदर गुण जोग दिसादी, बे बे
 शुजाशुज होयोरे ॥ सभचेती जो मिसर कह्यो
 तै. तिणमे ओहीज दोयोरे ॥ चू० ॥ ८० ॥ पाप

पुण्य धर्म मिश्र नहीं ठे, एकंत प्रगट नारूया
 रे ॥ मुंन मिश्ररो निर्णय काढयो, ठाना कपट
 न राख्यारे ॥ चू० ॥ ८१ ॥ कहेमे तीजो बोल
 न मानो, बले मानता जायारे ॥ मुंन करने मि
 श्र ठिपावे, कपट करे इण न्यायारे ॥ चू० ॥ ८२ ॥

॥ अथ तेरेपंथीयांकी चरचा लिख्यते ॥

दुहा ॥ या समकत मुणतां थकां, राखे रोस
 अपार ॥ तिणारे सिरपर लागसी, चरण पड
 की मार ॥ १ ॥

ढाल ॥ प्रथम उठीया पापी पूरा, गद्दा गु
 राकां गेरी ॥ पुण्य द्वीणने दुष्ट प्रणांमी, वित्त
 रागरा बेरी ॥ सुणज्यो पंच महा व्रत नहीं पाले,
 पनीया चोर निघारे चाले ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥
 गिनातांमे गुरुका गुणठे, सूत्र देखलो साखी ॥
 निगुणाहे सो जावे नारकी, या नगवंता नाखी
 ॥ सु० ॥ २ ॥ चंड सूरुो नीष्टापर जावे, चो
 खी वस्त न चावे ॥ उत्तराधेन पांचमी गाथा,
 श्री जिनराज बतावे ॥ सु० ॥ ३ ॥ जीव मात
 ररो सुख नहीं चावे, जरखा बोले जूठा ॥ दान
 दयारो नाव न जाणे, परतख हीया फूटा ॥

स० ॥ ४ ॥ वाता जायने करे ग्यांनरी, लुंडा
 तिणसुं लडसी ॥ जगडा कोरा जूठा बोला, कु
 त्रा कुंवा कज्जा करसी ॥ सु० ॥ ५ ॥ निगुणा
 कपट चलावे नांगा, एक साधरो धारी ॥ द
 समी कालक माहे कथीयो, होसी बोळ संसारी
 ॥ सु० ॥ ६ ॥ अरुसल धरमरी नहीं आसता ॥ जो
 ला वनकर जाणे ॥ नवसागरमे तीरसी नमतां,
 उतराधेन प्रमाणे ॥ सु० ॥ ७ ॥ चूका कहे वि
 रने चोडे, कारलोपना किधी ॥ पाप तणो तो
 पथ पकडीयो, निव नरकरी दीधी ॥ सु० ॥ ८ ॥
 चवमे न कहो चोरा थेतो, परतख दीसो पापी ॥
 जग तारण जिनराजरी, इतरी वात उत्थापी
 ॥ सु० ॥ ९ ॥ आचारंग नवमे अधेने, वीर त
 णीठे बांणी ॥ किंचत पाप कियो नहीं गोतम,
 जिण सासण सेहनांणी ॥ सु० ॥ १० ॥ सेणा
 वात सुणे नहीं सखरी, मुंडे बोळ मीठा ॥ जीवां
 तणा तो दुसमण जबरा, परतख जगमे दिठा
 ॥ सु० ॥ ११ ॥ सिद्धंतामे जगत जीवनी, सां
 ता वेदणी सूजी ॥ अनय दांनने सुगत सुखा
 री, गोतम सामी वूजी ॥ सु० ॥ १२ ॥ संका

घाल कहे श्रावकने, आल धरे अपराधी देता
 दांन चाचना फेरे, तांने खुंटे बांधी ॥ सु० ॥
 ॥ १३ ॥ मगज धरने कहे मूरखा, जगमे म्हें
 इज साधु ॥ घात अनंती होसी थारे, फिर फि
 र पडसी बाधु ॥ सु० ॥ १४ ॥ निंघा न करो
 किणारी पराई, सिद्धंतामे साची ॥ परी नमण
 ते परीया करसी, ब्रेहत कल्पमे बाची ॥ सु०
 ॥ १५ ॥ जंड सुरी जंडसुरो जायो, पाप न जा
 यो पापी ॥ ओतो मरने गयो नारकी, खोटी
 सरदा थापी ॥ सु० ॥ १६ ॥

॥ अथ विस वेहरमाननी लावणी लिख्यते ॥

वेहरमान विसुइ जिनना, गुण गाळं चित
 ल्याइ ॥ आल जाल जंजाल सकल तज, पर
 ध्यान मनमा ध्याइ ॥ ए टेर ॥ १ ॥ श्रीमिंदर ज
 गामिंदहर स्वामी, बाहु सुबाहु मन चाइ ॥ सुजात
 स्वयंप्रभु ऋपनानंदण, आनंतवीर हे सुखदा
 ॥ वे० ॥ २ ॥ सुर प्रभुने विसाल स्वामी, जज
 वज्रधर सदाइ ॥ चंद्राननने चंद्रबाहुजी, जुजं
 इश्वर नेम प्रभु साइ ॥ वे० ॥ ३ ॥ वीरसेन मह
 चंद्र देवजी, वंदु वाहाणे हितल्याइ ॥ देवजसां

अजतवीरजी, सिमरयाथी साता पाइ ॥ वे० ॥
 ॥४॥ जवु द्विपमां च्यार विराजे, अष्ट धातकी
 खंड माइ ॥ पुष्करार्थे आठ गाजे. ठाजे बहु वि
 ध प्रचुताइ ॥ वे० ॥ ५ ॥ कुंयु अरि विच वीसुं
 जनम्या, नमी नेमने अंतराइ ॥ वीसेइ जिन दि
 र्ग्या लिधि, ठकाय जीवनकी त्राइ ॥ वे० ॥ ६ ॥
 आनर्ते उत्सर्पिणी काले, वेहरमान जिन वीसाइ ॥
 सत्तमा आठमा जिन विचाले. सिद्ध पद पासे
 बंधाइ ॥ वे० ॥ ७ ॥ चोरासी लख पूर्व आयु, इ
 एमे संका नवि काइ ॥ काया उंची धनुप पांच
 सो, एहवी शाख ग्रथे आइ ॥ वे० ॥ ८ ॥ महारा
 ज तुमे तिहां विराजो, विदेह पंच खेत्र माइ ॥
 आहे रह्यो मे करु विनती, मानीजो मदत ठाइ
 ॥ वे० ॥ ९ ॥ दोलतराम आय पालणपुरमां, लां
 वणी दुदस दुनी गाइ ॥ उगणीसे ठव्वीसे चेत
 सुदमा, एकादसी तिथ सवाइ ॥ वे० ॥ १० ॥

॥ अथ साधु आचारनी सजाय लिख्यते ॥

जी सांमी घर बांडीने निसरया, थेतो लि
 थो संजम चारजी ॥ जी सांमी पंच महाव्रत
 पालजो, मत लोपजो "जिनजीनी" कारजी ॥

जी सांमी अरज सुणो एक मायरी ॥ ए आंक
 णी ॥ १ ॥ जी सांमी तप जप संजम पालजो,
 निद्रा विगता निवार जी ॥ जीसांमी वाविस
 परीसां जीतजो, चारित्र खांडानी धारजी ॥ जी
 सांमी अरज ० ॥ २ ॥ जी सांमी ग्रहस्थीसुं मो
 मती राखजो, थेंतो लिजो मन सुध आहारजी
 ॥ जी सांमी असुऊतो अन्न देखनें, थेंतो फिर
 जायजो तिणहिज वारजी ॥ जी ० ॥ ३ ॥ जी सां
 मी कोई बेहेरावसी लाम्वां, कोई वुराणे खीरजी
 ॥ जी सांमी कोई बेहेरावसी सुका टूंकमा, थें
 तो मत होयजो दिलगीरजी ॥ जी ० ॥ ४ ॥ जी
 सांमी कोई करसी थाने बंदणा ॥ कोई निचो
 सिस नमायजी ॥ जी सांमी कोई देसी थाने
 गालीयां, मती आणजो मनमा रिसजी ॥ जी
 सां ० ॥ ५ ॥ जी सांमी जंतर मंतर करजो मती,
 मति करजो सुपन विचारजी ॥ जी सांमी जीत
 क निमत जाखो मती, मति लोपो जिनजीनी
 कारजी ॥ जी ० ॥ ६ ॥ जी सांमी रंग्या चंग्या
 रेहणो नही, नहीं करणो देही सिणगारजी ॥
 जी सांमी केस समारी बणावतां, मुख धोवतां

दोष अपारजी ॥ जी० ॥ ७ ॥ जी सांमी कपना
 पेरो उजला, नारी मोलां चित चावजी ॥ जी
 सांमी साधु दिसे सिणगारिया, लोगामे निदि
 या थाय जी ॥ जी० ॥ ८ ॥ जी सांमी बणिया
 बणाया विंदसा, गौरा फुंटरा फुंदांलजी ॥ जी
 सांमी बलि मेल उतारो शरीररो, साधुजीने ला
 गे जंजालजी ॥ जी० ॥ ९ ॥ जी सांमी दोय
 साध तीन आरज्या, विचरजो तिणाहिज काळ
 जी ॥ जी सांमी एक साधने दोय आरज्या, म
 त करजो कदेइ विहारजी ॥ जी० ॥ १० ॥ जी
 सांमी पलेवण किया विना, मत करजो विहारजी ॥
 अन्न पाणी दोनुं टका, नहीं साध तणो आ
 चारजी ॥ जी० ॥ ११ ॥ जी सांमी ग्रस्थी
 ने घरे वेसणो, नहीं साध तणो आचार
 जी ॥ जी सांमी साध अने आरज्या, मत
 उतरजो सामा सामजी ॥ जी सांमी अ० ॥ १२ ॥
 ॥ जी सांमी एक घरे दोनुं टका, मत लेवो आ
 हारजी ॥ जी सांमी आरज्यारे थानक जायने,
 मती वेसजो थें साधजी जी ॥ जी सांमी अ० ॥
 ॥ १३ ॥ जी सांमी आचारंग सूत्रमे कह्यो, चा

ल्यो साधतणो आचारजी ॥ तिण अनुसारे चां
 लजो, करसो खेवो पारजी ॥ जी सांमी० ॥ १४॥
 जी सांमी थांनकमे लिजो मती, असनादिक च्या
 रे आहारजी ॥ जी सांमी आचारंग नसितमें
 बरजियो, सूत्र लिजो हिरदे धारजी ॥ जी सां
 मी अ० ॥ १५ ॥ जी सांमी ग्रस्थी थांने सायें
 रेवे, मत लिजो असनादिक आहारजी ॥ जी
 सांमी नोकरवाली पाना दजो मती, ओ साध
 तणो आचारजी ॥ जी सा० ॥ १६ ॥ जी सां
 मी उगणीसे चमालीसने, गांव हिवरे चोमास
 जी ॥ जी सांमी आसोज बद् अष्टमी, सोचाग
 मलजी कहे गुरु प्रसादजी ॥ जी० ॥ १७ ॥
 ॥ अथ साधुजी सोचागमलजीरा गुण लिख्यते ॥

प्रथम गणधर पाय प्रणमुं, सररवती एक
 मन धारी ॥ विणा पुस्तक धार कहिजे, बुद्धि
 आपो हो मुऊ सारी ॥१॥ सोचागमलजी बडे मु
 निसर. जिनकी सोचा अत जारी ॥ सेहर नग
 र पुर पाटण विचरे, समजावे बहु नर नारी ॥
 ए टेर ॥ २ ॥ देस मुरधरसे आय गंगापुर, दि
 ख्या लिबी अति जारी ॥ उगणीसे इकीसे

सालमे, वसंतपंचमी शुभ वारी ॥ सो० ॥ ३ ॥
 पुज दोलतरामजी पास आदरिया, पच महाव्रत
 सुखकारी ॥ ज्ञान ध्यानको किधो उद्यम, सप्त
 सूत्र लिधा कंठे धारी ॥ सो० ॥ ४ ॥ एक लाख
 दिनार पासथी, ते तज दीना विपकारी ॥ अष्ट
 दिवसतो लगन तणा था, तेल चढी बोली नारी
 ॥ सो० ॥ ५ ॥ रवी रेणीनी लेवे अतापना. जी
 तर तपस्या करे चारी ॥ उत्कृष्टा सतरालग
 किना, ज्ञान ध्यानरी विध न्यारी ॥ सो० ॥ ६ ॥
 माता तुमारी बहु गुणवंती, संजम लिनो तुम
 लारी ॥ सेहर जैतारण कियो संथारो, सफल कि
 या हे अवतरी ॥ सो० ॥ ७ ॥ गुरुदेवारा गुण
 गाविया, शिष्य कुंदण एक मन धारी ॥ मोरा
 गुरुदेव बहु गुणवता, एसा गुरारी बलिहारी ॥
 सो० ॥ ८ ॥ अधिको ओगो जो में कह्यो, भिठा
 मी दुक्कर मुऊ वारी ॥ कविजनासुं एही बिनती
 खोट कसर लिजो सुधारी ॥ सो० ॥ ९ ॥ उग
 णीसे बयालीस साले, आसोज सुद ठठ शसी
 वारी ॥ अहमदनगेर गुण जोडीया, हरक्य
 हे सह नर नारी ॥ सो० ॥ १० ॥

॥ अथ तेरेपंथीयानी चरचां लिख्यते ॥

दुहा ॥ सांजलजो सहुको तुमे, चित्त राखी
जो ठाम ॥ पारख्या करो जिन धरमनी, सिजे
आतम काम ॥ १ ॥ जगवंतने चूका कहे. दांन
दया दिनी उथाप ॥ विनो ब्यावच वंदणा निपे
दतां, कूडा कुहेत लगाय ॥ २ ॥ ठांम ठांम सू
त्रमे कह्या, दांन दया तणा अधिकार, तिण
उपर निरणय करुं. सांजलजो नर नार ॥ ३ ॥

ढाल ॥ जगत गुरु त्रसला नंदण वीर ॥ ए
देशी ॥ आचारंग श्रुतखंध पेले कह्योजी, नव
मा अधेनमे होय ॥ जगवंत किंचित पाप कियो
नहीजी, चोथो उदेसो लेवो जोय ॥ चतुर नर
सुणजो ज्ञान विचार ॥ ए टेर ॥ १ ॥ बावीस प
रीसा आया थकांजी, मेरु अडिंग जिम थाय ॥
जगवंत चलिया चूका नहीजी, जोवो आचारंग
मांय ॥ च० ॥ २ ॥ दोष तो लागां थकांजी, बी
राधिक होय जाय ॥ प्रायश्चित्त लिया विनाजी,
केवल ज्ञान किम थाय ॥ च० ॥ ३ ॥ जगवती
सूत्रमे कह्योजी. पनरमा सतकेरे मांय ॥ केवल
ज्ञान उपना पठे वीर कह्योजी, सुणो गोयम

चितलाय ॥ च० ॥ ४ ॥ दया अनुकंपारे वाम
 नेजी, गोसाळने दियारे बघाय ॥ चार ज्ञान
 तणा धणीजी, अनुकंपा करी जिनराय ॥ च० ॥
 ब्रह्मस्थ साद चूका पठेजी, पूठे जगवंतने जा
 य ॥ केवल ज्ञाना सांसो जांगदेजी, प्रायचित्त
 देवे जिनराय ॥ च० ॥ ६ ॥ दया अनुकंपा सूत्र
 मे कहीजी, सांचलजो चितलाय ॥ सावज अ
 नुकंपा चालीं नहींजी, किणही सूतररे माय ॥
 च० ॥ ७ ॥ उपासंग दसामे कह्योजी, आठमा
 अध्येनरे माय ॥ श्रेणक ढढेरो फेरीयोजी, जी
 व मारण नही थाय ॥ च० ॥ ८ ॥ जीव बचाया
 पाप हुवेती, जगवंत वरजता जाण ॥ जग
 वंत वरज्या को नहींजी, मूरख करे कूडी तां
 ण ॥ च० ॥ ९ ॥ चार बोल राजाने कह्योजी, क
 था काररे मांय ॥ दान समाइ नवकारसीजी ॥ क
 पाइ जेंसा मारण नही थाय ॥ च० ॥ १० ॥ जग
 वतीजी सतक सातमेजी, ठठा बदेसारे माय ॥
 जीवरी दया अनुकंपा कियाजी, साता वेदनी पु
 ण्य बंधाय ॥ च० ॥ ११ ॥ दया अनुकंपा कि
 धाजी, बंधे पुण्यरा थाठ ॥ पाप तो बंधक

ह्यो नहींजी किणही सूत्रो पाठ ॥ च० ॥ १२॥
 ज्ञाता सूत्र पेले अध्ययनमेजी, दया अनुकपा
 कही सार ॥ गजजव सुतलो राखियोजी, श्रे
 णक घर अवतार ॥ च० ॥ १३ ॥ दया अनुक
 पा करतां थकार्जा, पामिये सुखरा थाट ॥ हा
 थी घोडा रथ पामियेजी, जिहां बोहली कमाइ
 पाट ॥ च० ॥ १४ ॥ ज्ञाता सूत्रमे कह्योजी, पा
 चमे अध्येनरे मांय ॥ थावरचा सुदरगण सुखदे
 वजी, कहो विने मूल धरम थाय ॥ च० ॥ १५ ॥
 विनारा दोय नेद कह्योजी, आगारने अणगा
 र ॥ साध साधवी श्रावक श्राविका तणोजी, वि
 नो किया खेवो पार ॥ च० ॥ १६ ॥ विनो करे
 सुद चावसुंजी, आठ कर्मारी कोड खपाय ॥
 जिनजीरा वचन अराधनेजी, सुगत तणा
 फल पाय ॥ च० ॥ १७ ॥ जगवती सतक वार
 मेजी, पेला उदेसारे मांय ॥ उतफलाने पोखली
 जीरो विनो कियोजी, सात आठ पग सामो
 जाय ॥ च० ॥ १८ ॥ लनणा नमस्कार करीजी,
 दियो विठावणो विठाय ॥ पोखलीजी उतफला
 ने पूगनेजी. संखजीने वंदना किनी जाय ॥ च०

॥ १९ ॥ संखजीने वंदणा किधा पठेजी, दूजी
 श्रावकने उपनो धेप ॥ जगवंत कने जायनेजी,
 संखजीने हेलसा निंदसा विशेष ॥ च० ॥ २० ॥
 जगवंत कहे हेलो निंदो मतीजी, संखजीरा चो
 खा जाव ॥ सर्व श्रावक संखजीने खमवियाजी,
 जिण लियो तिरणरो भाव ॥ च० ॥ २१ ॥ वंदणा
 माहे पाप हुंतो तो, जगवंत वरजता जाण ॥ ज
 गवत वरजीया को नहींजी, बोले कूठी वाण ॥
 च० ॥ २२ ॥ जगवती शतक इग्यारमेजी, वारमा
 उदेसारे मांया ॥ असोन्न पुत्र आय वंदणा करीजी,
 बीजा श्रावक कांड चितलाय ॥ च० ॥ २३ ॥
 उववाइ सूत्रमे कह्योजी, अमरजीरा शिष्य सात
 सो जाण ॥ नमोथुणारा पाठसुंजी, अमरजीने
 वंदणा करी प्रमाण ॥ च० ॥ २४ ॥ नसित सूत्र
 मे कह्योजी, आठमा उदेसारे माय ॥ न्याती
 अन्याती श्रावक जणीजी, रात राखिया प्राय
 चित थाय ॥ च० ॥ २५ ॥ जिण अरथरो निर्णो
 करोजी, रातरी जोजन अस्त्री परीग्रहो पास ॥
 जाणने राख्या थकाजी, प्रायचित आवे च्यार
 मास ॥ च० ॥ २६ ॥ ब्रेहत कल्प माहे कह्योजी,

पैला उदेसारे माय ॥ अस्त्री रेहवे जिण जाय
 गाजी, साधाने वरजीया जिनराय ॥ च० ॥ २७ ॥
 पुरप रेहवे जिण जायगाजी, आरज्यांने रहणो
 नहीं कोय ॥ ब्रेहतकल्प माहे कह्योजी, पैला उदे
 सारे मांय ॥ च० ॥ २८ ॥ जगवती सूत्र माहे
 कह्योजी, पनरमा सतकरे मांय ॥ गोसालो ग्र
 हस्थपणे जगवंत कने रह्योजी, राजगृहीमे च्या
 र मास थाय ॥ च० ॥ २९ ॥ ग्रहस्थने राखणो
 नहीं हुंतो तो, जगवंत वरजता जाण ॥ गोसा
 लो पाल्यो नहीं लागतो तो, आप रहता अव
 र जायगा प्रमाण ॥ च० ॥ ३० ॥ सुगनायंग श्रुत
 खंध पेले कह्योजी, दुजा अधेनरे मांय ॥ च्यार
 बोल सेवे नहीजी, जिन कल्पी मुनिराय ॥ च०
 ॥ ३१ ॥ आडो किंवाड जडे नहीजी, बखाण न
 ही दीराय ॥ तिणा पिण विगये नहीजी, का
 जो नही लेवे मुनिराय ॥ च० ॥ ३२ ॥ जिण
 कल्पिने वरजाया सहीजी, थीवर कल्पिने व
 जीया नहीं कोय ॥ इण माहे शंका हुवेतो
 दुजो उदेसो लेवो जोय ॥ च० ॥ ३३ ॥ ब्रेहत
 ल्प माहे कह्योजी, पैला उदेसा माय ॥ अवं

हुवार कल्पे नहीजी ॥ आरज्याने वरजी जिन
 राय ॥ च० ॥ ३४ ॥ आडो नही जडणो साध
 नेजी, इसो नही कह्यो तीणमात ॥ अग्या लेइ
 खोलणो कह्योजी ॥ देखो सूत्र साख्यात ॥ च० ॥
 ॥ ३५ ॥ आचारंग सूत खंध दूजे कह्योजी, सा
 तमा अध्येनरे माय ॥ ग्रहस्थीरो वारणो टकी
 यो हुवेतो ॥ अग्या लेइ खोलणो मुनिराय ॥ च०
 ॥ ३६ ॥ अग्या लेइ किवांड खोलणोजी, कह्यो
 दसवी कालकरे मांय ॥ पंचमा अधेनमे देख
 लोजी, अठारमी गाथा थाय ॥ च० ॥ ३७ ॥
 आचारंग श्रुत खंध दूजे कह्योजी, पंचमा उदे
 सारे माय ॥ संज्ञोगी साध आया थकांजी, आ
 हार पाणी देवे मुनिराय ॥ च० ॥ ३८ ॥ अ
 संज्ञोगी साध आया थकांजी, पाट पाटला दे
 वे संथार ॥ वीनो साचवे वना तणोजी, हुसी खे
 वो पार ॥ च० ॥ ३९ ॥ उत्तराध्ययन तेवीसमेजी,
 केशी गौतम चरचा कीधी जाण ॥ पंच प्रकार
 रा तीणा दियाजी, वीठावणा कीधा हेत आण ॥
 च० ॥ ४० ॥ व्यवहार सूत्रनी चूलकाजी, ती
 जा सुपनारो विचार ॥ समाचारी जुइजुई कहीजी,

ओलखजो तंत सार ॥ च० ॥ ४१ ॥ दसवी
 कालक मांहे कह्योजी, तीजा अध्येनरे माय ॥
 ग्रहरथीरे घरे वेठा थकांजी, सत्तावीसमो अनाचा
 र थाय ॥ च० ॥ ४२ ॥ ब्रह्मतकल्प मांहे कह्यो
 जी, चौथा जेदेसारे माय ॥ ग्रहरथीरे घरे व
 खाण देणो नहीजी, वरज गया जिनराय ॥ च०
 ॥ ४३ ॥ काम पत्नीया थकांजी, उजाथी गाथा देवे
 सुणाय ॥ थीरचा हुवेतो वखाण देवेजी, जो उत
 रे उण घर माय ॥ च० ॥ ४४ ॥ जववाइ सूत्रमे
 कह्योजी, बेलेबेले पारणो थाय, अमरजीने लवध
 उपनीजी ॥ सो घरा पारणोकीधो जाय ॥ च०
 ॥ ४५ ॥ शक्र इंद्र इशांण इंद्र जणीजी, जगमो
 चारीजी थाय ॥ लडतालडता काथा हुवेजी, सं
 त कुमार बुनावे आय ॥ च० ॥ ४६ ॥ गौतम सां
 मी पूढा करीजी, सूत्र जगवतीरे मांय ॥ कीण
 अरथे सुख पामीयेजी, फूरमावो श्री जिनराय ॥
 च० ॥ ४७ ॥ जगवंत कहे गौतम सुणोजी, च
 तुर विध संघ साताकारी थाय ॥ हीयेसुयेपत कां
 मीजी, तिण अरथे मुनिराय ॥ च० ॥ ४८ ॥ राय
 असेणीमे देखलोजी, राजारे इधको धरमसुं रा

ग ॥ सात हजार गाव खालसेजी, तिणरा कि
 या च्यार नाग ॥ च० ॥ ४९ ॥ एक नाग राण्या
 नीमतेजी, दूजो नाग खजान ॥ तीजो नाग अ
 श्व हाथीजी, चौथो नाग दिथा दान ॥ च० ॥
 ॥ ५० ॥ कोइ मास पारणे जेहेर देवेजी, कोइ
 पावे दूध नीवात ॥ दोनुं माहे पाप कहेजी, ज्यां
 री किण विध मानीजे वात ॥ च० ॥ ५१ ॥ को
 इ सतीरो सील खंडेजी, कोइक वरजे आण ॥
 दोनुं माहे पाप कहेजी, बोले जूठी वाण ॥ च०
 ॥ ५२ ॥ वारे सूत्र माहे कह्योजी, नगवंत ना
 ख्यो तंतसोय ॥ आघो पागे आयो हुवे तो, मि
 ठामि दुक्कम मोय ॥ च० ॥ ५३ ॥ संवत अठा
 रेसे गुणीयासीयेजी, शहर पिपाडरे मांय ॥ ऋप
 चोथमलजीरे प्रसादसुंजी, श्रावक गुमानचंद
 जी धरम पाय ॥ च० ॥ ५४ ॥ इति ॥

॥ अथ चेतमतीनी चरचा लिख्यते ॥

सासण नायक दियो उपदेस, धरम करो
 जीउं मिट जावे कलेस ॥ ज्ञान दरसण चा
 रीत्र तप नाव, इणकु अराध्या नवी जिन ती
 रणरो डाव ॥ १ ॥ ये जिनजीरा बचन हिये

धरोजी. तुमे जीव हणीने पूजा काई करोजी ॥
 ए आकणी ॥ सतरे नेदे पूजा लेइ नाम, पट
 काय जीवारा करोगीजी हांम ॥ इम किम रीजे
 श्री वीतराग, जिके आठारे पापरा कर वेठाजी
 त्याग ॥ थें० ॥ २ ॥ पूजा करावो साधु नाम
 धराय, इसरो अधेरो नही जिन धरम माय
 ॥ माहरी माताने जळे कहीजेजी वांऊ, दिन
 दोफेरा किम थायेजी सांऊ ॥ ३ ॥ प्रचुने अं
 गी रचो फेर गेहेणा पेहेराय, नाटक करो वलि
 ताल बजाय ॥ धामक धया कर चावोजी सो
 ख, जिण सांसो पकीयो जावणरो देवलोक ॥ थें० ॥
 ॥४॥ प्रचु त्यागी हुवा ज्यांने जोग लगाय, थें
 वळ गुळ कीधोजी एकण जाव ॥ जोला न जा
 णे गाडरी प्रवाय, सीख दिया चोर दंडेजी स
 हाय ॥ ५ ॥ सतरे प्रकारे करी जीवाने राख,
 ए पूजा कही सूत्रनी साख ॥ जावसुं पूजो श्री
 अरिहंत देव, सत्य वा सील चंदन तु अगजरज
 खेव ॥ थें० ॥ ६ ॥ आचारंग प्रसणव्याकरण पाट
 द्या पाळो जिऊं बंधे पुनराजी थाट ॥ साठ नाम
 कहरा दयारा सोय, जिनमे जीव शिख्या ते पूज

लैवो जोय ॥ ७ ॥ महणो महणो वाणीतो श्री
 जिनराज, थें हंस्या धरम कर काई कियोजी
 अकाज ॥ तिर्थकर ल्यो तीन काळरा देख, सू
 त्र आचारंगमे वाणीजी एक ॥ ८ ॥ दयारा सा
 गर कह्या श्री जगवान, थें जीव हणीने कां
 ई तोडोजी ताण ॥ फूल चडावो फेर पाणी ठो
 ल, धरम बतावो थारे घटमेजी घोळ ॥ ९ ॥ ब
 कायनो कूटो कर मानोजी धरम, इण वातासु वं
 धे जादाजी करम ॥ मंद बुद्धी कह्या प्रसण व्या
 करण माय, सुगडायंग मर नरके जाय ॥ १० ॥
 नवो प्रसाद करावेजी कोय, ज्यांने सरग वार
 मो बतावेजी सोय ॥ जीव हण्यासुं जावे मोख
 सरग, तो चक्रवर्ति वासुदेव जीवु जावेजी नर
 ग ॥ ११ ॥ उज्जवणा करणे टलावोजी पाप,
 बलि रोकड दाम दिरावोजी आप ॥ नांम लेइ
 ल्यो प्रनु देवळ ठोड, वें त्यागी थया गया मोख
 करम तोड ॥ १२ ॥ तारणतो हुवा वीतराग सा
 ध, थें करो सो ओ कुणसोजी माग ॥ निरवध
 मारग दाख्यो जिनराज, इणने अराध्या सरें
 आतम काज ॥ १३ ॥ बीना नरतार चोमे स

वे नार, ते गवादे मिलीया चोकीजी दार ॥ जो
 वो इणरी किम रहे सरम, थें जीव हणीने का
 ई कर रह्या धरम ॥ थें० ॥ १४ ॥ इति

अथ तेरेपंथी आमनाकी चरचा लिख्यते
 इण आरामे निणव विगडीया, दुपम पंच
 म कालजी ॥ बोगा लोकांने चरमावे, मूरख
 मांड्यो जालजी ॥ १ ॥ निणव जाणो इणचल
 गतसुं ॥ ए आंकणी ॥ दुष्टारी आ सरदा दे
 खो, साधपणो दियो खोयजी ॥ कूडो मारग
 काढ्यो कुमती, दान दया उठायो द्योयजी ॥
 ॥ नी० ॥ २ ॥ साध पणारो सांगज धारयो,
 पाप गीने बुडायो जीवजी ॥ पंच महाव्रत कूडा
 पडिया, ज्यारे नहीं द्यारी निवजी ॥ नी० ॥
 ॥ ३ ॥ गायारे गोकल बामे, आण पहंती
 आगजी ॥ काढे जिणने पाप वतावे, माथां ज्या
 रा जागजी ॥ नी० ॥ ४ ॥ काढण वालो धर
 मज जाणे, तो लागो पाप अघोरजी ॥ या सर
 धानें साधु कहेवावे, तिके तीर्थकररा चोरजी ॥
 नी० ॥ ५ ॥ चरीया नाररो गाडो आवे, मार
 गमे सुतो बालजी ॥ दया देख कोइ लेवे मान

व, तिणने पाप कहे चंडाळजी ॥ नी० ॥ ६ ॥
 तीमाळ्या उपरसुं टावर पडतो, कोई जेले उ
 रो लेवे देखजी ॥ जेले जिणने पाप बतावे, ए
 साध नही ठे जेकजी ॥ नी० ॥ ७ ॥ कोई की
 एहीरो गळो मत्तोसे, कोई बरजे धरमी जाण
 जी ॥ दोनुं जिणने पाप बतावे, ए दुष्टारा अ
 ही नांणजी ॥ नी० ॥ ८ ॥ को एक वेठो किडी
 या कीचडे, कोई बरजे पुरप सुग्यानजी ॥
 दोनुं जिणने पाप बतावे, गूरख घोर अग्या
 नजी ॥ नी० ॥ ९ ॥ को एक ग्राम वालणने हुंको,
 कोई बरजे दया मडारजी ॥ दोनुं जिणने पाप
 बतावे, तिके निश्चे नही अणगारजी ॥ नी० ॥
 ॥१०॥ कोई परकालो चोर लेजावे, कोई मुप
 ती दे धरम ध्यानजी ॥ दोनुं जिणने पाप बता
 वे, आ पाखंडीयानी वाणजी ॥ नी० ॥११॥
 कोई कीणहीने कूवामे नाखे, कोई पाळे जा
 णी धरमजी ॥ दोनुं जिणने पाप बतावे, मूर
 ख वंधे साथी दामरजी ॥ नी० ॥ १२ ॥ कोई
 ऊचकेरे कोई ऊटके मारे, मुसलमान रजपूतजी ॥
 प्राण बचायारो पाप बतावे, ज्यां दिचा साथी

गतरा सूतजी ॥ नी० ॥ १३ ॥ दान दयामे पाप
 वतावे, निणव निच करमरा पूतजी ॥ निणव स
 रधा घटमे पेटी, ज्याणे लाभ्यो चूतजी ॥ नी० ॥
 ॥ १४ ॥ कोई सतीरो सिलज खंके, कोई पुण्यवं
 त राखे पालजी ॥ दोनु जिणाने पाप वतावे, म
 हा मिथ्यातमे लालजी ॥ नी० ॥ १५ ॥ कोई
 एक वेश्याने घर देवे, कोई देवे पोसाने साल
 जी ॥ दोनु जिणाने पाप वतावे, ज्यांरी सरधा हु
 ई आलमालजी ॥ नी० ॥ १६ ॥ काई झूखा
 ने चाठा मारे, कोई रोटी देवे पावे लांसजी ॥
 दोनु जिणाने पाप वतावे, ज्यांरी हुवो श्यांनरो
 नासजी ॥ नी० ॥ १७ ॥ मास पारणे कोई जे
 रज पावे, कोई पावे दूध निवातजी ॥ दोनु जि
 णाने पाप वतावे, देखो वीकळारी वातजी ॥
 नी० ॥ १८ ॥ गोसाळाने वीर बचावो, रूत्र न
 गोतीरो पाठजी ॥ निणव जगवंतने जोला जा
 णे, ज्यांरी पुण्याई घाटजी ॥ नी० ॥ १९ ॥ वी
 र कदे नही होवे जोला, नही लगावे दोखजी ॥
 ज्यां पुरपाने दोष दतावे, करपी ज्यांरी फोकजी
 ॥ नी० ॥ २० ॥ जगवतने पिण जारी करमा,

लागी जाणे, पापजी ॥ मनरा लाडू खावें मूरख,
 माठो मारग थापजी ॥ नी० ॥ २१ ॥ बुधतो बुध
 गई निणवारी, जिण दियो अरिहंतने आ
 लजी ॥ तिके गुरसेती कहां किम, धूर दया
 विताने वालजी ॥ २२ ॥ हिरा माहे हुंता
 जेला, वाने दिया कांकरा टालजी ॥ रिसां
 वलतां अवगुण बोले, बांधे गुरांसु चालजी ॥
 नी० ॥ २३ ॥ जंगल कुटल करकर जेला, सामा
 मांडे सिंगजी ॥ बेसरमाने चारी करमा, हुय वे
 ठा बावरा धिंगजी ॥ नी० ॥ २४ ॥ उर बोल
 णने नही कोई काचा, जंजाली ज्युं जोयजी ॥
 जगवंत आगे नृपा जाण्यो, हुं केवल ज्ञानी
 होयजी ॥ नी० ॥ २५ ॥ अरिहंत आगे ऊटज
 बोलया, तो हिवरासुं वातजी ॥ दांन दयामे पा
 प वतायो, जिन धवले जाणो वातजी ॥ नी०
 ॥ २६ ॥ दांण दयारो कोई निरणो पूठे, तरे
 बोले बलीने बोलजी ॥ पूठ्या उत्तर देवे नही
 पाणे, कोई कुहेत देवे मेलजी ॥ नी० ॥ २७ ॥
 चित्त लगाव गोटाने चाले, मातिरे देवे गांठजी ॥
 निचे गुरदन चाले निणव, पिण घटमे घणीज

आंटीजी ॥ नी० ॥ २८ ॥ दासका चरतां धव
 धव चाले, जठे इरज्या निरती जोयजी ॥ घणा
 कोसारी मजल कर जावे ॥ कपटी श्वान तणी
 परे जोयजी ॥ नी० ॥ २९ ॥ फूख फूखने पाव
 ज मेले, बंदर जिम नर नारजी ॥ जिम जीणी
 चाल ठोटांमे चाले, कपटी चाले कपट आचार
 जी ॥ नी० ॥ ३० ॥ सुगडायंगरे तेरमे अधेने,
 अरिहंत चारुयो एमजी ॥ निणव नीकलसी सा
 धां माह्यसुं ॥ ए परतख दिठी जेमजी ॥ नी० ॥
 ३१ ॥ मनमे जाणे म्हें मारग काढयो, हुवा
 रहे बरुा जीवजी ॥ अबूजपे लपराई मांफी, निण
 वरी देही निचजी ॥ नी० ॥ ३२ ॥ चोरयासी बा
 हे चाल्या जासी, दांन दया उठाई दोयजी ॥ सा
 धांरी पिण निंध्या मांडी, निणव दियो जमारो
 खोयजी ॥ नी० ॥ ३३ ॥ ए सांचलने निणव
 सरधा, नही माने पुण्यवंत जीवजी ॥ आ सुण
 ने सरधा नीकी राखो, ज्यांरो होसी परम कल्या
 णजी ॥ नी० ॥ ३४ ॥ ए बत्तीसी नही कोई ठानी,
 नही इणमे मीनने मेषजी ॥ जो किएरा मनमे
 हवे शंका, तो अरुवरू लेवो देखजी ॥ नी० ॥ ३५ ॥

तिणरी साध करे प्रशंसारे ॥ हं० ॥ ७ ॥ सावि
 ज दान संसारी जिवारो, जिणने पुण्य पाप ठे
 वेइरे ॥ चतुर हुवे सो विचारी लेजो, पठे मिस
 ररा जांगा ठे केइरे ॥ हं० ॥ ८ ॥ अनुकंपा आ
 द देइने आठ दानमे, दोइ बात नही ठे ठानी
 रे ॥ पुण्य पाप थोडो ने घणो. ते विध जाणे
 ज्ञानीरे ॥ हं० ॥ ९ ॥ श्रावक उठ परजाते संजा
 ले, ठ काय चवदे नेमारे ॥ आगार राखेतो
 रांद जिमावे, तो हंस्या गिणे नही केनारे ॥ हं०
 ॥ १० ॥ कोइ कहे मिश्र कठे चाल्यो, ते सुण
 जो सूत्रनी शाखारे ॥ निश्र ठिकाणा ठावा कि
 ना, सुणने लेंठा राखारे ॥ हं० ॥ ११ ॥ मिश्र
 दान शत्रुकारज केरो, सुयगडांग सुत खंध हू
 जेरे ॥ पांचमो आध्येन वक्तिलगी जाया, ते ज्ञान
 लोचन विण किम सूजेरे ॥ हं० ॥ १२ ॥ शत्रुका
 रादिकनो साधजीने पूठे, देणवालो कोइ आ
 णीरे ॥ पुण्य ठे के पाप ठे इम कहे, साधु सु
 न राखे मिश्र जाणीरे ॥ हं० ॥ १३ ॥ जे नीषे
 धे तो अंतराय लागे, पुण्य त
 रे ॥ तस थावणी हुवे हंस्या,

धुने लागेरे ॥ हं० ॥ १४ ॥ एकंत धरम ठिकां
 ऐ बोले, पापरो करम लीषेवोरे ॥ मिश्र ठिकां
 ऐ किम नही बोले, इहां पुण्य पापना बधोरे
 ॥ हं० ॥ १५ ॥ रूयगजांग इग्यारमे अध्येनमे,
 मोख मारग सारख्यातोरे ॥ संका हवे तो निचि
 ता देखो, कोइ नही गुंजारी वातोरे ॥ हं० ॥ १६ ॥
 ॥ धरमी अधरमी धर्माधर्मी, तीन करण तीजे
 ठाणेरे ॥ तिणजायगा फल कहो मिश्रनो, मूरख
 न माने जाणीरे ॥ हं० ॥ १७ ॥ मीश्र गुणठांणो ती
 जो चाल्यो, मिश्र चाल्यो बलो जोगोरे ॥ ए दोनुरो
 पाठ समवायंगमे चाल्यो, नमाने ज्यांरी श्रधारो
 बडो तमासोरे ॥ हं० ॥ १८ ॥ सचीत अचित
 मीश्र द्रव्य, तीन नांव राजगृही बोलाइरे ॥ ए
 सुण सूत्र नमवतीरो पाट उघाळ्यो. जाणपणा वि
 ना खबर न कांडरे ॥ हं० ॥ १९ ॥ अराधणी विरा
 धणी मिसरज जापा. पाठ पन्नवणांमे चाल्योरे ॥
 सात्तानसूत्रनी वात नही मानो, मत्त ऊठो जिण
 जाल्योरे ॥ हं० ॥ २० ॥ श्रीवीर जिणंदने सुरिया
 जे पूव्यो, आपणहोतो नाटक पारुंहो ॥ थारा
 गौतमादिक उद्दमस्थ साधाने, साहरि ऋषि दि

खालुंहो ॥ हं० ॥ २१ ॥ अग्या न दिधी नाकारो
 न किधोरे, मिश्र ठिकाणे मुन राखीरे ॥ अरथ
 मे उघाडो देखो, रायप्रसेणी ठे साखीरे ॥ हं०
 ॥ २२ ॥ दसवी कालकमे कळ्यो मिश्र पाणी,
 कांइ उनो कांइ कावोरे ॥ पंचमे अध्येन मिश्र
 आहार चाल्यो, ते सूत्र न जाणो थें साचोरे
 ॥ हं० ॥ २३ ॥ दोष बयालीसमे दोष जायगा,
 दोष मिश्र तिणमे देखोरे ॥ इणरो निरणो थारे
 हाथे न लागे, तिणसुं थें मांरुमेली रागने धेपोरे
 ॥ हं० ॥ २४ ॥ इत्यादिक इम सूत्रमे ठे, मिश्र
 तणा घणा वोलोरे ॥ इण वातरो ह्याने इचरज
 आवे, थें अंतरपाठो क्युं नही खोलोरे ॥ हं० ॥
 ॥ हं० ॥ २५ ॥ पुण्य जाणो पिण हंस्या नही
 मानो, तिणसुं उलटो परुगयो आंठोरे ॥ इण
 श्रद्धामे नही निकले दाणो, थेतो थाकांइ पि
 णोरे ॥ हं० ॥ २६ ॥ धरम पद्धमे साध्र मुनि
 सर, अत्ररममे मिथ्यातीने घाल्यारे ॥ मिश्र
 पद्धमे श्रावक रह्या, ए तीन पाठ दूजे अंग
 चाल्यारे ॥ हं० ॥ २७ ॥ हातसुं आरंज करीने
 जिनाये, ते पिण हंस्या नही मानेरे ॥ बुधतो

ज्यांरी कठीने वूडी, हियां आडी ठकणां आइरे
 ॥ ह० ॥ २८ ॥ शिव धरमी तो धरम बतावे,
 पंचथावर जीव न जाणरे ॥ कोइक जैनी हुवा
 ज्यांरा जोडायत, ए दोनुंरी वात मिली एकण
 जाणरे ॥ ह० ॥ २९ ॥ पेली तो श्रावक हुंता
 ज्या धरमी, हुतो हंस्या धरमीरो पासोरे ॥ प
 हुवा हंस्या धरमी. श्रद्धारो करदियो काती
 यो कपासोरे ॥ हं० ॥ ३० ॥ किणहीतो चूखाने
 दिधा मूजा ॥ किणही दिधा ठासने वाठारे ॥
 दोनुने एकज पुण्य बतावे. ज्यांरी अकल कठी
 ने नाठारे ॥ हं० ॥ ३१ ॥ कोइतो पाणी काचो
 ले पायो, कोइ पावे धोवण ठासोरे ॥ दोनुने ए
 कंत पुण्य बतावे, ज्यांरी श्रद्धारो बडो तमासोरे
 ॥ हं० ॥ ३२ ॥ कोइतो चोजन रांध जीमावे,
 कोइ सीवी सुखडी देवे सुग्यांनीरे ॥ दोनुने पु
 ण्य सरीखो बतावे तीणने ज्यानी केउंके अग्या
 तीरे ॥ हं० ॥ ३३ ॥ मूरख लोक हुवा वस ज्यां
 रे, बोले पडाया सूवारें ॥ पूरी जाणपणारी जु
 गत न जाणे. निदक मायास. हुवारें ॥ हं० ॥
 ॥ ३४ ॥ सचित अचितने करदीधां सरिखा,

मुक्तो असुक्तो सरीखेरे ॥ कूजोमत ओ परत
 व दांसे, हाथ कांकणने शुं आरीसोरे ॥ हं० ॥
 ॥३५॥ इम जाणी मिश्र कोइ मति उथापो. घणा
 सूत्रनी साखेरे ॥ पुण्य पाप पिण उलख लीजो,
 निरवद वीतरागनी वांणीरे ॥ हं० ॥ ३६ ॥ नि
 णव नव बोलमे एकंत पाप वतावे, तेतो उघा
 डो जूठोरे ॥ ज्यांरी श्रद्धा सुणने पुण्यवंत अल
 गा टलजो, निणव नीच उघाडा कूंवारें ॥ हं० ॥
 ॥ ३७ ॥ जिणमे कोइ पळोळारे भाइ, जांणपणो
 विचारोरे ॥ घोर मिथ्यातिने दुरगतशांसी, ते
 तो निणवांरा बंदारे ॥ हं० ॥ ३८ ॥ सतरे बोल
 मे सघली जायगा, पुण्य पाप दोष जाणोरे ॥
 श्रावक गुणवंत वृत्तमे घाल्यो, पाणीको गुण पा
 णीरे ॥ हं० ॥ ३९ ॥ आरजरी तो थें हंस्या जां
 णजो, अनुकपा ते दांनोरे ॥ इम सांनलजो थें
 उत्तम आदमीयां, लिजो मिश्र ठिकाणो मानीरे
 ॥ हं० ॥ ४० ॥ तस थावरना जीव विणासे, ते
 निश्चे कर मानोरे ॥ सघला सूत्रना अरथ वि
 चारो, श्रद्धा साची राखोरे ॥ हं० ॥ ४१ ॥ दां
 दुयासुंतो दोलत हूसी, इणमे फेर न सारोरे ।

सुजतो अमुजतो सरीखारे ॥ कुंजोमत ओ परत
 ख दांसे, हाथ कांकणने शुं आरीसारे ॥ हं० ॥
 ॥३५॥ इम जाणी मिश्र कांड मति उथापो. घणा
 सूत्रनी साखारे ॥ पुण्य पाप पिण उलख लीजो,
 निरवद वीतरागनी वांणीरे ॥ हं० ॥ ३६ ॥ नि
 एव नव बोलमे एकंत पाप वतावे, तेतो उधा
 डो जूठारे ॥ ज्यांरी श्रद्धा सुणने पुण्यवंत अल
 गा टलजो, निणव नीच उघाडा कूवारे ॥ हं० ॥
 ॥ ३७ ॥ जिणमे कोइ पमोलारे चाइ, जाणपणो
 विचारारे ॥ घोर मिथ्यातिने दुरगतगांभी, ते
 तो निणवांरा वंदारे ॥ हं० ॥ ३८ ॥ सतरे बोल
 मे सघली जायगा, पुण्य पाप दोष जाणारे ॥
 श्रावक गुणवंत वृत्तमे घाल्यो, पाणीको गुण पा
 णीरे ॥ हं० ॥ ३९ ॥ आरंजरी तो थें हंस्या जां
 णजो, अनुकपा ते दांनारे ॥ इम सांजलजो थें
 उत्तम आदमीयां, लिजो मिश्र ठिकाणो मानीरे
 ॥ हं० ॥ ४० ॥ तस थावरना जीव विणासे, ते
 निश्चे कर मानारे ॥ सघला सूत्रना अरथ वि
 चारो, श्रद्धा साची राखारे ॥ हं० ॥ ४१ ॥ दांन
 दयासुंतो दोलत हूसी, इणमे फेर न सारारे ॥

साधारणीतो सुणजो वांणी, उत्तम करजो विचारीं
 रे ॥ ह० ॥ ४२ ॥ आगम पाठ अरथमे देखने,
 सजाय जोडी इण वातारे ॥ आगो पाठो आ
 यो हुवेतो, मिठामी लुकुं मोयारे ॥ हं० ॥ ४३ ॥
 सात सूत्रनी साखणे इणमे, घणा सूत्रनो स ना
 सेरे ॥ श्री वितरागनी वेण सुणीने, श्रद्धा राखो
 साचीरे ॥ ह० ॥ ४४ ॥ हंस्यारो पाप अनुकंपारो
 पुण्य, आ श्रद्धावे सुधीरे ॥ हंस्या गिणो नही
 अस थावर जीवांरी, अकल ज्यांरी डूवीरे ॥ हं०
 ॥ ४५ ॥ चरचा सजाय जोडी जुगतसुं, सोजत
 सेहेर मजारोरे ॥ पुज्यश्री जेमलजीरे प्रसादे, ऋ
 प रायचंदजी पर उपगारोरे ॥ ह० ॥ ४६ ॥ इण
 रीतो प्रतीत राखजो, जिम होसी सिवपुर वासो
 रे ॥ सवत अठारे वरस तेतीसे, चेत महिने
 जोडीरे ॥ हं० ॥ ४७ ॥ साची श्रद्धामे सेंठा रहीज्यो,
 खोटी श्रद्धा दिजो त्यागीरे ॥ अरथ अरथरो
 निरणो करने, लजो सुरत विचारीरे ॥ हं० ॥ ४८ ॥
 ॥ अथ चेतमतीका आमनाकी चरचा लिख्यते ॥
 ॥ आवक धरम करो सुखदाई ॥ ए देशी ॥ द
 या-नगोती ठे सुखदाई, सुगत पुरीरी साईजी,

साठ नाम दयाना चाल्या ॥ प्रसन्न व्याकरण मा
 हीजी ॥१॥ हंस्या धरम कुगुरानी वांणी ॥ ए आं
 कणी ॥ हंस्या आद अनादरी सेंधी ॥ वठरो तुगण
 थावेजी ॥ बोटा मोठा कर कर हरखे ॥ गुरू
 बिन ग्यांन न पावेजी ॥हं०॥२॥ धरम अपूरव
 करतां दोरो ॥ इंद्रिया सवाद घटावेजी ॥ हंस्या
 करतां धामक धया, जोलाने मन जावेजी ॥३॥
 धरम वतावे सरग वारमो ॥ नवो प्रसाद करा-
 वेजी ॥ इण वातां देव लोक सिधावे ॥ तो धनवं
 त नरग न जावेजी ॥हं०॥४॥ लांखा क्रोडारा द्रव्य
 लगावे ॥ कुगुरु मिली वेहीकावेजी ॥ तिका
 चूरण चापा दीखावे ॥ गोला गुथ चलावेजी ॥५॥
 एक सूत्रनी वात नही मानोता ॥ सगला सूत्र
 देखोजी ॥ हंस्या कर कर कुगत पोहोतां ॥ तिहां
 मार तणो नही लेखोजी ॥हं०॥६॥ जिण सासणनी
 नीव दया उपर ॥ खोजी हुवे तिको पावेजी ॥
 हंस्या माहे धरम वतावे ॥ जल मंथीया घोरत
 नही आवेजी ॥ ७ ॥ जिण आलाते पापना
 थानक ॥ महा नसित उत्थापीजी ॥ देवरा जोजग
 पेट नरीया ॥ हीनाचारिया थाप्याजी ॥हं०॥८॥

देखा देखी बाबर पढीया ॥ अंधा आंगल
 अंधोजी ॥ पण्यरा थाट दयासु बंधसी ॥ नही
 हंस्यासुं संधोजी ॥ ९ ॥ पत्र महाव्रत साधुजी
 लीना ॥ दूर जागा डक्यासीजी ॥ ते हंस्याने
 रूडि जाणे ॥ तो बरतमे होय विनासाजी ॥ १० ॥
 देस थकी श्रावक व्रत पाले ॥ हस्या करे घर
 बेठोजी ॥ जो हंस्याने आठी जाणेतो ॥ समगत
 पग नही सेंठोजी ॥ ह० ॥ ११ ॥ हंस्या माहे धरम
 परुपे ॥ ए अनारजनी वाणीजी ॥ आचारग
 सुगढायंगमे सुणता ॥ नरग तणी सेंनाणीजी ॥
 ॥ १२ ॥ ग्याता अगे द्रोपदा पूजी ॥ परणे वाने
 वारेजी ॥ जो द्रोपदा श्राविका हुवे तो ॥ पांच धणी
 कीम धारेजी ॥ १३ ॥ तेहणे समगत किए वीध
 आवे ॥ नीहाणो, नही पुगोजी ॥ मदने मांस
 पचावे कानो ॥ श्रावक आणे सुगोजी ॥ १४ ॥
 सुर सूरियाजे परतमा पुंजी ॥ राज वेसणने ठाणो
 जी ॥ वीजी वीरीया पुजी नहीं दीसे ॥ वीजे
 देव इम जाणोजी ॥ हं० ॥ १५ ॥ आणंदने आलावे
 जाखी ॥ प्रग्रही चेतन वधेजी ॥ साधु हुयने
 नीलीया जंमाली ॥ ते आणद नही वदेजी ॥ १६ ॥

अरिहंतने अरिहंतना साधाने, अमर वंदे पैमो
 जी ॥ चेइ अरथ प्रतमाने वांदेतो ॥ साधुने
 वांदसे केमोजी ॥ १७ ॥ परभिंदर दोनुने लेगा ॥
 साधुने जाय जुहारोजी ॥ प्रतमाने दोखणमुं
 लागो ॥ ते पुंजताने वारोजी ॥ १८ ॥ जंगा
 विद्या चारण वांदता ॥ केवळ ज्ञानके ताई
 जी ॥ विन आलोया विराधक चाण्या ॥ मानुं
 खोत्र विन नाईजी ॥ १९ ॥ चमरने इधकारे चर
 चा ॥ तिहां तुमे प्रतमा जाणोजी ॥ प्रतमातो
 सुर लोकमे हुती ॥ पिण वीर बचाया प्राणोजी
 हं० ॥ २० ॥ अरिहंत चेई साधुनो सरणो ॥ तिहां
 तुमे आंठो आणोजी ॥ चेई शब्द बढमस्त जि
 नेसर ॥ तिजो शब्द इम पिठाणोजी ॥ हं० ॥ २१ ॥
 राजा नगरादिक सिणगारीया, सेन्यासुं परवरी
 याजी ॥ जिण आरंभमे धरम बतावे, तो लागे
 सावज किरीयाजी ॥ २२ ॥ मान बधाई कारण
 किधा, ऋधिवंत त्रिधकर गरजेजी ॥ संसारया
 नो वांदो जाणी ॥ नगवंत ते नही बरजेजी ॥
 ॥ २३ ॥ वांदणनी आग्या दीधी, तिहां तुमे ध
 रम पिठाणोजी ॥ तीखुत्तो गुण वंदणा किधी,

चावे सुणो वखाणो जी ॥ हं० ॥ २४ ॥ सूरियाजने
 नाटकनी वीरीया, जगवंत चुपज किधीजी ॥ वाद
 ण कारण आग्या मांगी, जगवंत हरपे दीधी-
 जी ॥ २५ ॥ तीर्थकरने घरमे बेठाणे, साधु न-
 वंदे कोई जी ॥ तो साधु प्रतमा न की-
 म वदे ॥ अथसे एक न होईजी ॥ २६ ॥ चा-
 मर ठन्न सिंघारण ठांजे, जगवंत आप विरा-
 जेजी ॥ जगवंतरे मूरगा नही काई, देव तणी
 चुतराई जी ॥ २७ ॥ बीजो साधु इण विध सेवे,
 करमसुं लिपावेजी ॥ जगवंतरे इरीया जई की
 रीया, तीजे समे खपावेजी ॥ हं० ॥ २८ ॥ गोसालो
 निंदा कर बोल्यो, जगवंत ऋधि कीम माणोजी ॥
 साध कहे जगवंत वितरागी, तुं धरमनो मरम
 न जाणे जी ॥ २९ ॥ गोतमने पांखडी बोल्या ॥
 थें सुधा व्रत नहीं पालोजी ॥ उठो बेठो हालो
 चालो, थें पाप किसी विध टालोजी ॥ ३० ॥ हें
 साधु सुधा आचारी, करा ठ कायनो पालोजी ॥
 थारी केहेणीं येइज मूरख, विरत विना ठों वा-
 लोजी ॥ ३१ ॥ च्यार निखेपा सूत्रे चाल्या, जा-
 व विन कीम सांनोजी ॥ तीन बोलमे गुण न

धरमरो वांटो, एकणमे अधरमरो पाठो ॥ आठ
 दान अरथ कहेरे नही ॥ आ० ॥ १६ ॥ एकंत
 पाप कहे अनाचारी, एकलो पुण्य कहां करम
 नारी ॥ सूयगडांग सूत्रनी साख सही ॥ आ०
 ॥ १७ ॥ एकंत पुण्य पाप नही कहणो, जिनजी
 रा आज्ञा माहे रहणो ॥ आरज सहित जे का
 रज थई ॥ आ० ॥ १८ ॥ मूरखा मांडी मेल्यो
 गांगीरो रोळो, वली दुषम कालरो लोक चोळो ॥
 अवनीतारी वात जाणीरे सही ॥ आ० ॥ १९ ॥
 साधारा तो अवगुण सूजे, तिके मारग पडगया
 दूजे ॥ कजीयाने आगा जाणे उचारि सही ॥
 आ० ॥ २० ॥ ऋपरायचंद कहे ठीक करो, को
 इ खोटी श्रद्धामे मतीरे पनो ॥ ए शेहेर सोजतमे
 जोड कही ॥ आ० ॥ २१ ॥ इति ॥

॥ अथ मासत्या कृष्णाजीरा गुण लिख्यते ॥
 सरस्वती माता विनवुंसरे, गणधर लागु
 पाय ॥ सत्या तणा गुण गावसुसरे, दिजो बु
 द्ध पसाय हो ॥ कृष्णाजी सतियां, चलाने पधा
 रया दिखण देशमे ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥ गढवा
 णी कुलमे ऊपनीसरे, मूता कुलमे आइ ॥ जि

जादे गुरुनी कनेसरे, संजम लेवा बाइ हो ॥ कृ०
 ॥ २ ॥ देश तो मुरधर दिपतोसरे, जैतारण सु
 खकार ॥ रतनचदनी दिकरीसरे, लिधो संजम
 नार हो ॥ कृ० ॥ ३ ॥ बेला तेला और पंचोला, पें
 सष्ट तपस्या किध ॥ पेठ हिवरामे कियो चोमासो,
 तपस्या हुइ प्रसिद्ध हो ॥ कृ० ॥ ४ ॥ उगनाजी
 गुरुवेन कहीजे, वरावरीनी जोड ॥ आंवोरी इ
 कतोतर कीधा, दिया प्राकृत फोमहो ॥ कृ० ॥ ५ ॥
 ठाणा तिनसुं विराजियासरे, घोरुनंदी सुखकारा ॥
 देव जोग तिहां हुयोसरे, हरख्या सहु नरनार
 हो ॥ कृ० ॥ ६ ॥ जैन धर्म दिपावियोसरे, दिखण
 देश मजार ॥ उक्कृष्टी तपस्या करेसरे, पोचे
 नवजल पार हो ॥ कृ० ॥ ७ ॥ सत्यां तणा गुण गावी
 यासरे, पूज्य तणे प्रसादा ॥ कूंदणमलतो इम कहेसरे,
 मिलसी अविचल वास हो ॥ कृ० ॥ ८ ॥ उगणीसे पें
 तालीसेसरे, आसोज सुध वीज रविवारा ॥ गुणवंती
 सत्यां कहीसरे, वरत्यां मंगल चारहो ॥ कृ० ॥ ९ ॥
 अथ साधु मनिराजको आचार स्तवन लिख्यते
 साधुजीरो मारगरे सुध थें परखजो, कठण
 घणो ठे पंथ ॥ नविकजन ॥ नाम मितररे सा-

ध दिसे, घणा पिण सुसकल हे परमारथ ॥१॥
 नविकजन ॥ साधुजीरो मारगरे कठन कह्यो
 केवली ॥ ए आंकणी ॥ उत्तम प्राणी हुवेते आद
 रे, ढोड संसारना फंद ॥ न० ॥ एक वेलाइरे सुध
 आराधीयो, वरते परमाणंद ॥ न० ॥ सा० ॥ २ ॥
 साची समगतरे पेली विना तणी, इण ऊपर
 मंजाण ॥ न० ॥ आहार पाणीनीरे सुध करे गवे
 खणा, ते पांमे निरवांण ॥ न० ॥ सा० ॥ ३ ॥
 दोप बयालीस हो टाले बेहेरतां, चूतर ते नर
 जाण ॥ न० ॥ पाच न लगावेरे सुनी मांदला
 तणा, जिणवर वचन प्रमाण ॥ न० ॥ सा० ॥
 ॥४॥ नाम धरावेरे सुनिवर मोटका, लेवे आधा
 करमी आहार ॥ न० ॥ त्यांरी करणारे लेखा मे
 नही, जाणो नीपण ढार ॥ न० ॥ सा० ॥ ५ ॥
 सूत्र नगवती माहेरे तुमे देख ल्यो, आधा कर
 मी खाय ॥ न० ॥ जिणरा घटमेरे दया रहे न
 ही, नमसे च्यारू गत माह्य ॥ न० ॥ सा० ॥ ६ ॥
 इमरत रस सरीखी पिण इंधकी कही, श्रीजि
 नवरती वांण ॥ न० ॥ मेह जिम वरसे हो मंरु
 ल उपरे, ले आपतणो रस तांण ॥ न० ॥ सा० ॥

१७ ॥ सीतज एकोरे जीले सुध आहारमे, आ
 धाकरमीनी होय ॥ न० ॥ तेतो आहाररे नो
 गवे नही, परठण चाल्याठे जोय ॥ न० ॥ सा० ॥
 १८ ॥ गुणवत मुनिवररे आया वेहेरवा, असु
 ऊतो आहार धामे नरनार ॥ न० ॥ उण घरसुरे
 आहार नही लेवणो, ओ साधतणो आचार ॥
 न० ॥ सा० ॥ १९ ॥ कदास कोईरे कारज नोग
 वे, रसनो गिरधी आहार ॥ न० ॥ तो सूयगनां
 ग सूत्रे पेला सुतखडमे, दोय पद्धनो सेवण
 हार ॥ न० ॥ सा० ॥ २० ॥ ठांम ठांम घणी
 जायगारे सूत्रमे देखलो, आहार सुध उपरे तां
 न ॥ न० ॥ बुद्धि पिण समी परंगमे समी, थे
 सूतर लेजो मानके ॥ न० ॥ सा० ॥ २१ ॥ घर वो
 डीरे संजम आदरे, पिण हुवो रहे ग्रहस्थनो दास
 ॥ न० ॥ तांक तांक जावेरे ताजा घरां गोची,
 तो साधपणासुं कह्यो पास ॥ न० ॥ सा० ॥ २२ ॥
 आपा नंदीरे वैतरणी कही, आपा कुंमल साम
 ली जाण ॥ न० ॥ आपा नंदन वनरो सुख
 कह्यो, आपा कामधेनु समान ॥ न० ॥ सा० ॥ २३ ॥
 ॥ नविकजन ॥ साधरो मारगरे सेहेणा केई

सांजले, ॥ ए आंकणी ॥ करतां अकरतारे ओही
 ज आत्मा, सुख दुःखरो जोगवण हार ॥ न० ॥
 मित्री कुंठीरे ते पीण आसही, सूत्र उत्तराधेन
 मजार ॥ न० ॥ सा० ॥ १४ ॥ फुटरो मिणीयो
 रे हुवे कोई कांकरो, ते दिसतो रतन ऊलकाय
 ॥ न० ॥ पिण पारखुरे तो हात आया थकां,
 मुंघे मोल नही थांय ॥ न० ॥ सा० ॥ १५ ॥
 थांली मुठीरे माह्ये कीवुं नहीं, टावरने कहे ची
 गाय ॥ न० ॥ वतीया देसुरे नेडो आय जाय,
 पिठे परो ठीटकाय ॥ न० ॥ सा० ॥ १६ ॥
 इरीया नांखारे तिमहीज एखणा, आयाण नंड
 पास उच्चार ॥ न० ॥ इरीया खपरे जो न
 ही राखसी, तोई उगारे पातरा मुपती निकमो
 लीयो नार ॥ न० ॥ सा० ॥ १७ ॥ सुजतो अ
 सुजतारे मूल ठोडे नहीं, वले सीख दीया माने
 द्वेष ॥ न० ॥ ज्यांने अगन सरीखीरे दीधी ओ
 पमा, वीसमा अधेनमे लंबो देख ॥ न० ॥ सा०
 ॥ १८ ॥ सचीतरे संघटेरे हुवे कोई मानवी, उ
 ठकर वंदणा कीध ॥ न० ॥ उण घररोरे मुनी
 आहार जोगवे, मुनिरो कारज नहीं सीध ॥

न० ॥ सा० ॥ १९ ॥ न्याय मारगनीरे सीख
 दिया थकां, उलटी मारि जोन ॥ न० ॥ बीनो
 मारग रे तीणनेही ओलख्यो, मारग पडीयो
 ओर ॥ न० ॥ सा० ॥ २० ॥ तरवार शस्त्रे
 होवे मोटको, तो बेरीरे आवे हात ॥ न० ॥
 जाल्यो ओगोरे आगे नाहीं, करे शरीरनी घात
 ॥ न० ॥ सा० ॥ २१ ॥ वेताळ देवनेरे पेली
 खीलीयो नहीं, इवुही कामो देजाय ॥ न० ॥
 मितर जीणरोरे फल दायक नहीं, सामो जाय
 गट काय ॥ न० ॥ सा० ॥ २२ ॥ बैरी सगोरे
 करे नही रूठो थको, गळारो कांपणहार ॥ न०
 तिणथी इवुओरे आकारे आतमा, अशुन प्रव्र
 तावे तिवार ॥ न० ॥ सा० ॥ २३ ॥ इण दृष्टां
 तेरे सूत्र पिण जाणजो, अवीनयसुं नणे साक्षां
 त ॥ न० ॥ परमारधरे शुद्ध आया विना, उल
 टो वंधावे मिथ्यात ॥ न० ॥ सा० ॥ २४ ॥ ज्ञा
 नी गुरुनेरे शुद्ध नही अराधीया, वली करे जि
 स अपणी आवे दाय ॥ न० ॥ ज्ञानी नाख्यो
 रे नेख आसरे, पेट नराई कराय ॥ न० ॥ सा०
 ॥ २५ ॥ त्रिन अंकुसतो त्रिगडीया ठे घणा,

कुशीप्य कुपुते कुनार ॥ ज० ॥ अंकुस माथेरे
 गुरुरो राखे नही, ते कीम तिरसी संसार ॥ ज०
 ॥ सा० ॥ २६ ॥ वैरी सगोरे हुवो कोई आपरो
 वापरो मारण हार ॥ ज० ॥ मनकर तीणशेरे
 बुरो नही बितवे, ते पांमे नवपार ॥ ज० ॥ सा०
 ॥ २७ ॥ कोई अनारजरे रेकारो दिये, तोही म
 न मांहे नहीं आणे रोस ॥ ज० ॥ जीवरा थारा
 दियारे थर उघरीया, नही किरणरोही दोसा ॥ ज०
 ॥ सा० ॥ २८ ॥ कोई कांपेरे बंस ले करी, कोई
 चंदन चरचे काय ॥ ज० ॥ दोनुं उपरे जाव
 सरीखारे, तो अमरापुर जाय ॥ ज० ॥ सा० ॥
 ॥ २९ ॥ जसरा नूखारे करे खुसामती, वले रा
 खे ग्रहस्थसुं घणो प्रेम ॥ ज० ॥ मोठे थांपेरे सो
 हे नहीं राखरी, लाल पाल घणो एम ॥ ज० ॥
 सा० ॥ ३० ॥ घरने पुंजारे कीणरे थोडी हुवे,
 पिण परतीत लोकरे माय ॥ ज० ॥ तिणरो प
 लोरे पागो थेलें नहीं, कमाय आबीतरे खाय ॥
 ज० ॥ सा० ॥ ३१ ॥ पूज्य थईनेरे पाट विरा
 जीयां, मिटीयो घरनो सोच ॥ ज० ॥ कलेस प
 सारे इण देहीने, करकर मांथे लोच ॥ ज० ॥

॥ सा० ॥ ३२ ॥ मैला कपडारे मन माने नहीं,
 उजलामु धरे अजिलाप ॥ न० ॥ ते तो विजु
 खारे दोष मोटो कह्यो, दसमी कालक माह्य ॥
 न० ॥ सा० ॥ ३३ ॥ सोजा निमतेरे धोवे लुग
 डा, उजला राखे पंडूर ॥ न० ॥ मूयगनांगमेरे
 अधन सातने, संजमसुं कह्यो दूर ॥ न० ॥ सा०
 ॥ ३४ ॥ वाणिया बणायोरे डिल रहे जोवंता, लुं
 वे परिसा मेल ॥ न० ॥ ते तो लक्षणरे नहीं वे
 साधुरा, जाणीजो तुमे डेल ॥ न० ॥ सा० ॥ ३५ ॥
 काल अनतोरे रुलीयो वे जीवरो, संजम लियो
 बहु चार ॥ न० ॥ एक घरसुरे आहार च्यारु नि
 त जोगवे, लागेसी अनाचार ॥ न० ॥ सा० ॥
 ॥ ३६ ॥ न्याय मारगरी रे सिख साधुने देणी,
 तो पिण तिणसुरे धेक राखे नहीं ॥ न० ॥ रस
 नो गिरधी रे होयने डूबे नहीं, सांमो गिणे उप
 गार ॥ न० ॥ सा० ॥ ३७ ॥ अटवी माहेरे जू
 लो कोई मानवी, चाले दिसा सुलीयो होय ॥
 ॥ न० ॥ तिणने मारगरे दाखे पांधरो, ते राजी
 किसो एक थाय ॥ न० ॥ सा० ॥ ३८ ॥ इण दृ
 ष्टातेरे गुण लेवे सावजी, धन्य ज्यांरो अवतारं

॥ न० ॥ संका कांडरे थें मत राखजो, कह्यो बी
 जा अंग मजार ॥ न० ॥ सा० ॥ ३९ ॥ घर
 बोमीनेरे संजम आदरीयो, खावे जिद्धा मांग
 ॥ न० ॥ अहंकार क्रोधकरे ते बोड्या नही,
 तो जांणीजो घरनो अजाग ॥ न० ॥ सा० ॥ ४० ॥
 गेणां गाठारे तजने निसरया, जांमो अंगी पा
 ग ॥ न० ॥ क्रोध कपटाइरे लोच नही बोफि
 यो, तो ओही जांणजो सांग ॥ न० ॥ सा० ॥
 ॥ ४१ ॥ ताजो खाय खायरे देही बधारसी, लेसी
 बोहोली निंद ॥ न० ॥ मोख तणोरे धणी मत
 जाणजो, ते हुंसी संसारनो विद ॥ न० ॥ सा०
 ॥ ४२ ॥ धरम ध्यान करसीरे निंद निवारसी.
 वले तपकर देसी सोख ॥ न० ॥ सासतो कि
 छोरे कायम ते करे. अखरा राजठे मोख ॥ न०
 ॥ सा० ॥ ४३ ॥ इत्यादिकतोरे जाव कह्या घ
 णा. पिण लेप मात्र विस्तार ॥ न० ॥ अनंतो
 ज्ञान थोरे श्रीनगवानरो कह्यो, सो नही आ
 वे पार ॥ न० ॥ सा० ॥ ४४ ॥ जे नरनारीरे
 सुध अराधसी. ज्यांरा तुटसी करमारा फंद ॥
 न० ॥ पूज्यश्री पंडितहो जैमलजी प्रसादथी, इ

म कहे रिख रुपचद ॥ ज० ॥ सा० ॥ ४५ ॥

॥ अथ सोनागमलजी माहाराजरा गुणारे ॥

॥ चोढालीयो लिख्यते ॥

दुहा ॥ तीरथ नायक विन्वुं, सिवरू सारद
माय ॥ गुण साधारा गावसुं, दीजो मुज बुद्ध
पसाय ॥ १ ॥ धन जगमे जननि जण्यां, लेवे
संजम चार ॥ सूर वीर सोहि जाणिये, जीते क
द्दायक च्यार ॥ २ ॥ जैन धर्म दीपावीयो, सो
जनम्यां परवाण ॥ सोनागमलजी साधुना, न
वियण सुणो वखाण ॥ ३ ॥ दीखण देसमे दी
पती, घोडनंदी सुनथांन ॥ लूण्या बुधमलजी
तिहां, ज्ञानी गुणकी खाण ॥ ४ ॥ तस घरणी
गुणवानहे, तिजा वाइ नाम ॥ सति सीरोमण
जाणीये, दया धर्म सुखधाम ॥ ५ ॥

ढाल १ ली ॥ ललना देस मनोहर मालवो
॥ ए देशी ॥ श्रावक व्रत पाले चला, बुधमल
जी बुद्धवानोरे ॥ खरच वरच रुजगारमे, ठे रु
ढो नही वानोरे ॥ श्रावक व्रत पाले चला ॥ ए
श्राकणी ॥ १ ॥ संसारना सुख जोगतां, कूखे
रतन उपायोरे ॥ सुन लगनेने शुन घनी, ति

॥ ज० ॥ संका कांईरे थें मत राखजो, कह्यो वी
 जा अंग मजार ॥ ज० ॥ सा० ॥ ३९ ॥ घर
 बोझीनेरे संजम आदरीयो, खावे चिह्ना मांग
 ॥ ज० ॥ अहंकार क्रोधकरे ते बोड्या नही,
 तो जांणीजो घरनो अजाग ॥ ज० ॥ सा० ॥ ४० ॥
 गेणां गाठारे तजने निसरया, जांमो अंगी पा
 ग ॥ ज० ॥ क्रोध कपटाइरे लोचन नही बोझि
 यो, तो ओही जांणजो साग ॥ ज० ॥ सा० ॥
 ॥ ४१ ॥ ताजो खाय खायरे देही बधारसी, लेसी
 बोहोली निंद ॥ ज० ॥ मोख तणोरे धणी मत
 जाणजो, ते हुंसी संसारनो विद ॥ ज० ॥ सा०
 ॥ ४२ ॥ धरम ध्यांन करसीरे निंद निवारसी.
 वले तपकर देसी सोख ॥ ज० ॥ सासतो कि
 छोरे कायम ते करे. अखरा राजवे मोख ॥ ज०
 ॥ सा० ॥ ४३ ॥ इत्यादिकतोरे जाव कह्या घ
 णा. पिण लेप मात्र विस्तार ॥ ज० ॥ अनंतो
 ज्ञान थोरे श्रीनगवानरो कह्यो. सो नही आ
 वे पार ॥ ज० ॥ सा० ॥ ४४ ॥ जे नरनारीरे
 सुध अराधसी. ज्यांरा तुटसी करमारा फंद ॥
 ज० ॥ पूज्यश्री पंडितहो जैमलजी प्रसादथी, इ

म कहे रिख रुपचद ॥ न० ॥ सा० ॥ ४५ ॥

॥ अथ सोनागमलजी माहाराजरा गुणांरो ॥

॥ चोढालीयो लिख्यते ॥

दुहा ॥ तीरथ नायक विनवुं, सिवरू सारद
 माय ॥ गुण साधारा गावसुं, दीजो मुज बुद्ध
 पसाय ॥ १ ॥ धन जगमे जननि जण्यां, लेवे
 संजम नार ॥ सूर वीर सोहि जाणिये, जीते क
 द्दायक च्यार ॥ २ ॥ जैन धर्म दीपार्वीयो, सो
 जनम्यां परवाण ॥ सोनागमलजी साधुना, न
 वियण सुणो वखाण ॥ ३ ॥ दीखण देसमे दी
 पत्ती, घोडनंदी सुनथांन ॥ लूण्या बुधमलजी
 तिहां, ज्ञानी गुणकी खाण ॥ ४ ॥ तस घरणी
 गुणवानहे, तिजा वाइ नाम ॥ सति सीरोमण
 जाणीये, दया धर्म सुखधाम ॥ ५ ॥

ढाल १ ली ॥ लजना देस मनोहर मालवो
 ॥ ए देशी ॥ श्रावक व्रत पाले नला, बुधमल
 जी बुद्धवानेरे ॥ खरच वरच रुजगारमे, ठे रु
 डो नही ठानेरे ॥ श्रावक व्रत पाले नला ॥ ए
 आकणी ॥ १ ॥ संसारना सुख नोगतां, कूखे
 रतन उपायोरे ॥ सुन लगनेने शुन घन्नी, ति

जादे सुत जायेरे ॥ श्रा० ॥ २ ॥ सुन लंछ
 ण गुण देखने, मिलकर कुटुंब तनामोरे ॥ रंगर
 लीये वधामणा, वादरमल दीयो नामोरे ॥ श्रा०
 ॥ ३ ॥ पांच वरसना ते थया, साय नलि विध
 पोखेरे ॥ साचा सरणा सरधिने, पिता गया प
 रलोकेरे ॥ श्रा० ॥ ४ ॥ नाह तणो दुःख ना ख
 मे, दीख्या लेवी मांडीरे ॥ सुत नानडीयो देख
 ने, संबंधीया दीवी आडीरे ॥ श्रा० ॥ ५ ॥ गु
 भासता घर चालवे, पुंजी अण सुमारोरे ॥ सु
 त सगपण करवा नणी, मुरधर कियो हे विचा
 रोरे ॥ श्रा० ॥ ६ ॥ तीजा सूत संगे करी, निज
 वापोति आयारे ॥ नानो निरमल नेहथी, सेहर
 जैतारण लायारे ॥ श्रा० ॥ ७ ॥ देवली सगपण
 साधियो, जोड वरावर जोईरे ॥ गेणो घाल्यो
 हसथी, सरा करे सब कोईरे ॥ श्रा० ॥ ८ ॥ पूज
 दौलतरामजी तिण समे, सेहर जैतारण आयारे ॥
 साध शिरोमण जाणने, सबहीके मन जायारे
 ॥ श्रा० ॥ ९ ॥ नगरीए साध समोसरया, दीवी
 देशेना चारीरे ॥ अमृत वांणी सांचली, प्रसन्न
 थया नर नारीरे ॥ श्रा० ॥ १० ॥ श्रावकारी विनती

थकी, तिहां चोमासो करियारे ॥ फेड क पुरप प्रतिबो
धीया, पोसा व्रत आदरियारे ॥ श्रा० ॥ ११ ॥ पेली
ढाल पुरी थई, सुखे गयो चोमासोरे ॥ सांजागमल
जी साधनो, आगे ठे अती जासोरे ॥ श्रा० ॥ १२ ॥

दुहा ॥ वादरमलजी साधके, जावे पास ह
मेश ॥ मनको राच्यो धरमसुं, लिखी तंतकी रेश
॥ १ ॥ मन वैरागे वालीयो, ईश्वर देख संसार ॥
साधासूं इसनी कहे, लेसूं संजम चार ॥ २ ॥
साध कहे सुख उपजे, सोही कीजे काज ॥ आज
करेसो अब करो, काल करेसो आज ॥ ३ ॥ वा
दरमलजी मायसूं, ऐनी चाखे आय ॥ सजम
लेसु सांमनी, दीयो मुज बुद्ध पसाय ॥ ४ ॥

ढाल २ जी ॥ रिखन जिनेश्वर प्रितम माह
रो ॥ ए देशी ॥ साचो सगपण माता साधनो,
जूठा जगता-नातोरे ॥ धन दोलनने त्रीया ति
णसमे, कोइय न चाले साथेरे ॥ १ ॥ साचो स
गपण माता साधनो ॥ ए आंकनी ॥ अनुमत
दीयो मुज माता मनथकी, मेटो मोहनी पासोरे.
एक घडी नही घरमे राखवे, निकल जाय जब
सासोरे ॥ सा० ॥ २ ॥ मोय नटणरीरे जाया आं

खडी, सुख उपजे जिम किजेरे ॥ सिंह थकी तुं
 संजम आदरो, तेहीज विद पालीजेरे ॥ सा० ॥
 ॥ ३ ॥ नानो मामा आडा हुय रह्या. विरड कहे
 युं काकोरे ॥ साधु नूरकी नाखर जोलव्यो, सं
 ग न किजे याकोरे ॥ सा० ॥ ४ ॥ सगा सनेही
 सब जेला थया, जलीय ज्ञात समजावेरे ॥ सा
 चा ऊठारे जो हुवे पारखु, सो कीणसे न ठगावे
 रे ॥ सा० ॥ ५ ॥ बादरमलजी सबसुं परचने,
 आव्या मुलख मेवाकोरे ॥ धन दोलतने तिरीया
 परहरी, संजमसुं चित गाडोरे ॥ सा० ॥ ६ ॥
 पूज दोलतरामजी गंगापुर मिल्या, तिहां जाय
 संजम लिनोरे ॥ च्यार कपाय इण संसारनी,
 तजकर मन थिर किनोरे ॥ सा० ॥ ७ ॥ संवत उग
 णीसे वरस इक्कीसमे, माघ मास सुध पांचोरे ॥
 पूज दोलतरामजी गिरवा गुरु मिल्या, संजम
 लियो चित साचोरे ॥ सा० ॥ ८ ॥ पूज्य कृपा ते
 सोजा साधमे, कर रह्या लोक तमाकोरे ॥ पूज
 दोलतरामजी दिलसे जावतो. सोजागमल दि
 यो नामोरे ॥ सा० ॥ ९ ॥ माता महिना चउ वि
 ह्यां पठे, लिनो संजम जारोरे ॥ कठण तपस्या

उत्कृष्टी करी, गया खेवो पारोरे ॥ सा० ॥ १० ॥
 दूजी ढाले दुख दोहग टल्या, वाल्यो मन वैरा
 गेरे ॥ निरतीचाररे संजम पालवे, धन्य साधु
 सोजागेरे ॥ सा० ॥ ११ ॥

दुहा ॥ सोजागमलजी सूरमा मांडयो तप
 विसाल, अष्ट करम दल जीतवा ॥ करी ग्यान
 की ढाल ॥ १ ॥ सुमति गुप्ती हिरदे धरे, पाले
 महाव्रत पाच ॥ वाइस अति परीसा सहे, मन
 कुराखे खांच ॥ २ ॥ ठ तप बाहेरका करे, ठ
 चीतरका जाण ॥ सुणताइ सुख उपजे ॥ ऐसी
 अमृत वाण ॥ ३ ॥ सीत ताप हेमंत ऋतु, स
 हे रहे थीर होय ॥ दया हिये पट कायनी, ज
 मी धरे पग जोय ॥ ४ ॥

ढाल ३ जी ॥ वेग पधारो मेहेलथी ॥ ए दे
 शी ॥ पूज्यतणा गुण गावसा, दोलत दयाये निवा
 न ॥ जिणरे चेला पाटवी, सोजागमलजी सुजा
 ण ॥ धन धन दरसण पूज्यता ॥ ए आंकडी ॥
 ॥ १ ॥ सोजागमलजी साधनो, उत्तम ठे आ
 चार ॥ दोप बयालीस टालने, लेवे सुकतो आ
 हार ॥ ध० ॥ २ ॥ संख जिसा निरलेपठे, नि

रमल चंद्र समान ॥ ग्यान रवी उद्योतने, नासै ति
 मर अग्यान ॥ ध० ॥ ३ ॥ सागर कहीजे विने
 कना. धरत इग्यारे अंग ॥ बारा चेदे तपस्या
 करे. आठ मढाकु जंग ॥ ध० ॥ ४ ॥ पट वारे
 चेदे करी, ब्रम्हचर्य पालण हार ॥ दस विध ज
 ति धर्मकु धरे. टाले वावन अनाचार ॥ ध० ॥
 ॥ ५ ॥ विचरे ज्वीजिन तारवा, लालच नहीं
 निग्रंथ ॥ जवसागरना जोलवुं, मुलज वतावे पं
 थ ॥ ध० ॥ ६ ॥ बुष्णकाले जाय रेतमे, कठण
 तापना लेत ॥ मन मारीने वस करे, पांचु इंद्रिय
 समेत ॥ ध० ॥ ७ ॥ वितराग विसवास धरे.
 सीमरे आठु जाम ॥ परनिद्या पर इरखा, तजे
 प्रमाद तमाम ॥ ध० ॥ ८ ॥ पूज्यतणा गुण गा
 वतां, ए थइ तीजी ढाल ॥ जो गावे सीखे सुणे,
 जिण घर मंगल साल ॥ ध० ॥ ९ ॥ इति ॥

दुहा ॥ केइ जीव निसतारता, विचरथा मुरध
 र देश, अमदानगरसुं विणती, श्रावक लिखे ह
 भेश ॥ १ ॥ साधु जूखा जावका, लालच नहीं
 लिगार ॥ जैनधर्म दिपावता, आव्या दिखण
 मऊर ॥ २ ॥ चोमासो नगरे कियो, तपस्या हुइ

अपार ॥ हुइ धरमकी ओलखणा, व्रत लिया
नर नार ॥ ३ ॥

डाल ४ थी ॥ पनो मोरी जोडके, उदियापु
र मालेरे ॥ ए देशी ॥ उंगणीसे चालीसकाजी,
तांप्रर तिनज बाद ॥ पूज पधारया पोसमेजी,
सेहेर नोरंगावाद ॥ १ ॥ घडी धन्य आजरी,
मारे पूज पधारयाजी राज ॥ दिहांडो धन्य
आजरी, मारे पूज पधारयाजी राज ॥ ए
आंकणी ॥ २ ॥ सोनागमलजी समोसरयाजी,
संग ले ठांणा च्यार ॥ ऋष अमरचंदजी पाट
वी, वे वहे खांफाकी धार ॥ घ० ॥ ३ ॥ उंपगा
री नव जीवराजी, नवसागरकी नाव ॥ तिरे
तिरावे जीवकुजी, ऐसो मूल स्वजाव ॥ घ० ॥
॥ ४ ॥ मिठी दिनी देसनाजी, वधियो धर्म स
नेह ॥ जिन वाणी काना सुणीजी, मारे दूधां वुठा
मेह ॥ घ० ॥ ५ ॥ सूत्र नगोतीजी वांच रह्या
जी, श्रावक सुणे चित्तलाय ॥ खंद चालीस
ते हुवाजी, कल्पता रह्या मुनिराय ॥ घ० ॥ ६ ॥
चाद्रवानी वदी हुइजी, आरंज उतर दीयो टा
ल ॥ माघ मास वद सप्तमीजी, वारपति रवी

धार ॥ घ० ॥ ७ ॥ पिंगल तो पडियो नहींजी,
 नही जाएं ठंड कोस. माफि मांगु कवियण कने
 जी, मत कोइ दिजो दोष ॥ घ० ॥ ८ ॥ उत्तम
 पुरषारां गुण गावताजी. मेटे आल जंजाल ॥
 मन चिंत्या कारज सरेजी. इम चाले विठ
 लाल ॥ घ० ॥ ९ ॥ संपूर्ण ॥

अथ साधुजी श्री सोनागमलजी महाराजको
 गुण वर्णन स्तवन लिख्यते

दुहा ॥ श्री सरस्वति गण राजकुं, चौविस
 आद जिणेस ॥ केवल पद वंदु सदां ॥ पूरे
 आस हमेश ॥ १ ॥

॥ ठंड ॥ जात मोतीदाम चाल ॥ सदां सुख
 सुल्लन चौवीस नाम, जज्या जव आतम सारे
 है काम ॥ महामुनी विस सिरोमणी जाण, बिरा
 जत पाट तपे जिम चाण ॥ १ ॥ गादीधर पूज्य
 दोलतराम सुजाण, नही कछुं दोष बतीसे गुण
 खाण ॥ बतीसके साजलजी गुण नाम, जरया मु
 नी दोलतरामसुं ठाम ॥ २ ॥ प्रथम महाव्रत पा
 च विशेष, इंद्री वस पांचेही जाणे अशेस ॥ क
 प्राय टालत चारही जाण, आचारही पालत पां

६ पिठाण ॥ ३ ॥ अराधेहै तीन गुपत आचार,
 सला ज्युं सुमतहै पांच विचार ॥ पालेहे ब्रम्हच
 रज नव बाध, इसा गुण सांचलजो नर नार
 ॥ ४ ॥ वतीस हीये गुण पूर विचार, अब तुम
 सांचलजो संपदा आठ विचार. प्रथम आचार
 ज कहो पद एह ॥ दो सूत्रही संपदासुं धरे नेह
 ॥ ५ ॥ तिजी इम सांचलजो कर प्रेम, शरीरकी
 संपदासुं करे नेम ॥ चोथी इम जाणो वचन पि
 ठाण, पांचमी संपदा वाचन जाण ॥ ६ ॥ उपयो
 ग उ सपदा जाणो येह. सातमी संग्रहे नाम न
 संधेह ॥ अवे कहु आठमी संपदा नाम, मत के
 वाचत है अनिराम ॥ ७ ॥ एसा गुण जाण अने
 ककी खाण, आचारज दोलतरामजी पिठाण ॥
 जिणोके पाठ शिरोमणी शिष्य, सोनागमलजी
 सुणो मोटाजी रिख ॥ ८ ॥ जिणकी रूयात सु
 णो चितलाय, सुणे कोउ बात उसी मन जाय ॥
 बमो पुण्यवंत पिता बुधमल, तिजावाइ मात
 न जाणे सो गह्ल ॥ ९ ॥ फेरुं इम लुणिया जा
 त पिठाण, जनमीया घोडनदी माहे आण ॥
 बहुरंग राग वधामणा किध. संतोपी न्यात सवि

जस लिध ॥ १० ॥ दियो इम नाम सोजागमल
 जोय. सिख्यो सब सार न बनो कोय ॥ थया इ
 म द्वादश बरसा आय. तदि मन माहे विचारे
 माय ॥ ११ ॥ जांवा अब देश मुरधर काम.
 बेटो परणाय करा कोई नाम ॥ विचारे बात ध
 रे मन लेहेर. गया निज आप जैतारण शेहेर
 ॥ १२ ॥ देवली फेर सगाई क्रिध, गालीया इम
 कुंकम बांटाणा दिध ॥ रह्या धर्ममे लहे लिन,
 पडी पूज दोलतरामजीसुं गाठ ॥ १३ ॥ रंग्यो
 मन खूबही संजमचार, बाडी इम तेलबांटी
 निज नार ॥ माता पिण दिख्या लिध विचार,
 सुधारे आतम आप अपार ॥ १४ ॥ अबे पूज दो
 लतरामजीके साथ, गंगापुर आय करी इम वात ॥
 जगणीसे इकीसकी साल पिठाण, माहा सुद पं
 चमीको दिन जाण ॥ १५ ॥ उसी दिन संजम
 लिध सुजाण, सोजागमलजी साथ महा मुनि
 राज ॥ बयालीस दोष टाली करे काज ॥ १६ ॥
 महामुनि रतन अमोलक खाण, बत्तीसही सू
 त्र तणोहे जाण ॥ इण विध देश विदेसा जाय,
 बिहार करंत आया दिखण माय ॥ १७ ॥ जि

णिके शिष्य अमरचंद्र एक, महामुनि आप
 गुणाकी टेक ॥ उगणीसे बयालीसे वास, नगर
 माहे किधो चोमांस ॥ १८ ॥ जिहां बहु महा
 जन लोक धणेश, सदा जिन उद्यम हाट नणे
 श ॥ नये एक उठव दिरुया फेर, क्रोडीमल
 संजम लिधो हेर ॥ १९ ॥ श्रावक सब अमोल
 ख चिज, देखे कवताइ जिसी देवे रिज ॥ पेम
 राज पन्नालाल किरत किध, नगवानदास चंद्र
 णमल लाहो लिध ॥ २० ॥ रंजावाइ रुपया ए
 क हजार, कियो सब उठव दिरुया तियार ॥
 एक सहेस नउ फेर उपर आण, बयालीस चा
 दव सुद पिठाण ॥ २१ ॥ नई तिथ पुनमने गुं
 रुवार, क्रोडीमल संजम लिध विचार ॥ कहे प
 रताप इसी करजोरु, दिठी जिम चाखी न दे
 सो खोड ॥ २२ ॥

कवीत ठप्पय ॥ पांचोही वस परम धरम, नव
 तत्व पिठाणे ॥ जाणे आगम सार, दया घटमा
 ही आणे ॥ वाचेहे वत्तीस, फेर पेंतालीस पूरा ॥
 चीर कही जिम बात, जिणमे नाही अधुरा ॥
 चाले हस्या टाल, दया जीवां पर जाणे ॥ लिथे

सुजतो आहार, राग नही धेक न वखाणे ॥ क
 र तपस्या नरपूर, मान मन माहे नाही ॥ जि
 णके दरसन कीया, कमी न रहते कांई ॥ इण
 विध अनेक गुण संग्रहे, ऋप सदा सोजागही ॥
 परताप कहे नित दरसनकरे, लिख्यो होयतो
 जागही ॥ १ ॥

ठंद ॥ जात त्रीजंगी ॥ बहु वीर वखाणे, जग
 सहु जाणे, साध सदा जग हितकारी ॥ ए आं
 कणी ॥ प्रनु आद जिणंदा, पूनम चंदा, काटे
 सहु नवके फंदा ॥ जिण पहिले आरे, सूत्र उ
 च्चारे, नव सागर पारे सुखकारी ॥ बहु० ॥ १ ॥
 साधु संग जाणा, सुणो वखाणा, सूत्र सिद्धांत
 कुं मन लाणा ॥ तिणसेती तिरणा, नाही डरना
 जितो जगमे पंच नारी ॥ बहु० ॥ २ ॥ सोजा
 गमलजी सांमी, अंतर जांमी, गुण बहु नामी
 विन कामी ॥ जिणके शिष्य नारी, अमर अ
 पारी, जग हितकारी अणगारी ॥ व० ॥ ३ ॥
 बेयालीस सोखे, टाळीत दोखे, नवतत्व जाणे
 मन माही ॥ बावन मन ठंदे, आप आनंदे, क्रो
 धकुं निंदे मन रंगे ॥ यहां नला पधारे, जाग ह

झरि, इम सहु बोले नरनारी ॥ बहु० ॥ ४ ॥ त
 पस्या कर नारी, वेद विचारी, ज्यु सूत्रमे हित
 कारी ॥ नव जीव अनेका, तारीत देखा, इम
 श्रावग बोले सहुकारी ॥ ब० ॥ ५ ॥ इम तुज
 गुण गाया, नगर सवाया, रखजे दिन दिन म
 साया ॥ धानक बहु थांटा, उद्यम हांटा, असपत
 दिन दिन रिधकारी ॥ परताप षष्ठाणे, गुण तुज
 जाणे, ऋप सोनागमलजीसुखकारी ॥ ब० ॥ ६ ॥

॥ सवैया ॥ प्रातसमे नित उठ सदां, जिन
 ध्यानधरे प्रनु आदनको ॥ सूत्र सिद्धांतको
 पाठ किया, सब काम सरे परमादनको ॥ दोष
 बयालीस टालके आहार, करे तपस्या तन सा
 धनको ॥ प्रताप कहे ऋप सोनागजीपे, ग्यान
 सुणयो जिन स्वादनको ॥ १ ॥ जिणके मुख ग्या
 नकी रीत सुणया, नवके दुःख टुट पडे सब दूरे ॥
 तांहीके शिष्य सुणो अमरेस, सदां गुण आगर
 सागर पूरे ॥ नवी पुण्य प्रमाणे जला पवारै
 यहा, नित धरम वखांणे सुणें कोउं सूरै ॥ ऋप
 सोनागजीके हे अमरेस, वो वाचत आद्वर वी
 रहजूरे ॥ २ ॥ श्रीसंत कंत सदा सुख सुल्लन,

सुल्लन फेर उदधीकी जाई ॥ चालुंके पिसको इ
सनके अरी, तां सुतके अरीहै सुख दाई ॥ ना
नके नंद आणंद करे नित, वीर जिणेसरके मन
जाई ॥ साध शिरोमणी ऋष सोनागके, ए सब
देव सदा सुख दाई ॥ ३ ॥ प्रात समे नित उ
ठ सदा ॥ जिन ध्यान धरे शुच सूत्रही गावे ॥
आठूही जाम रटे नद नासके ॥ श्रावग हेत कु
हेत न चावे ॥ शिल संतोप दया व्रत साधन,
बादन इंद्रिये जीत महावे ॥ इवुं परताप अ
जाण कहे, कलीके मली ऋष सोनाग गमावे ॥ ४ ॥

॥ कवित ॥ बांघी ढाल धरम हुंकी, दाट
दीयो करमनकुं ॥ दया तरवार नवसागर तिरा
योहै ॥ ग्रह्यो एक हातनमे सेल संतोप हुंसो ॥
तपको तमंचो नर पापकु नसायोहै ॥ सिलको
शिणगार, ग्यान नुषणकुं बनय बहु ॥ तूरो
एक सिरपर दे, वैरागकुं वंघायो है ॥ ऋषयनमे
मुगट जैसे, पूज्य दोलतरामजीके पाट, धीन
है सोनागमलजी साधु कहायो है ॥ अमर अ
णगार बांके, पाटही विराजनकुं, क्रोमीमल आ
ज संजम घामे चढ आयो है ॥ ५ ॥ इति ॥

अथ अरिहंत साधुजीकी आरती लिख्यते
(वखाण बंद हुवा पिठे श्रावकाने बोलणी)

फिटक सिंघासन जिनवर विराजे, द्वादश
प्रखादा मुख आगे ॥ द्वादश अंगरुप बाणी प्र
काशे, सुणतां हिवको जागे ॥ १ ॥ सुणलारे न
वीका, जो जिण बाणी, जनम मरण भिट जावे
॥ ए आंकमी ॥ चार प्रमाण खट दरवके, जिन
जिन जाव बतावे ॥ एक चित्तसुं जो जीव आ
राधे, गरजा बास नही आवे ॥ सु० ॥ २ ॥ जी
व अजीवके जाव बतावे, लोक अलोकके सरुप दि
खावे ॥ केवल ज्ञांगी अनेक परुपे, नव जीव
एक चित्तलावे ॥ सु० ॥ ३ ॥ सात नये निखेपा
चार, पंच ज्ञानके जाव बतावे ॥ आगार ने अ
णगारके धरमसुं, ए अराध्यां सुध गत जावे
॥ सु० ॥ ४ ॥ सतगुरु जिन बचन सुणावे, ए तो
नव जीव सुण सुख पावे ॥ नूख प्यास रोग स
व जावे, मन वंचित फल पाव ॥ सु० ॥ ५ ॥
संवत उगणीसे वरस बद्दालीसे, दुति जेठ चव
दस दिवसे ॥ सोजागनलजी कहे पेठ आंवोरी
मे, जिन गुण भाया शुभ दिवसे ॥ सु० ॥ ६ ॥

॥ अथ साधु आचारका प्रश्नोत्तर लिख्यते ॥

प्रश्न ॥ १ ॥ मुनि उपदेस देते है, एकंत व का
य जीवनी रक्षा करणेके मुद्दे देते है. साख
ठाणायंग सूत्रनिवे ॥

प्रश्न ॥ २ ॥ मुनिको उपदेस सावजके नि
रवध ॥ उत्तर ॥ जिण उपदेस देणासे ठकाय
जीवनी विराधना होती है, उण उपदेसने सा
वज कहिजे ॥ जिण उपदेससे ठकाय जीवनी
रक्षा हुतीहै उण उपदेसने निरवध कहिजे.
सावज उपदेस देणे वाला मुनिकुं दुरगति मिल
तीहै, निरवध उपदेस देणे वाला मुनि अथवा श्रा
वककुं शुद्ध गति मिलतीहै, साख सूत्र नसित ॥

प्रश्न ॥ ३ ॥ मुनि आचार कोणसा उलखां
तेहै ॥ उत्तर ॥ आचारना दोय जेद, एकतो श्रा
वक विधीनो आचार, दूजो साधु विधीनो
आचार, आचार विधीना दोय जेद, एकतो
सावज आचार, दूजो निरवध आचार,
श्रावक विधीनो आचार सावज परूपते
है, मुनी विधीनो आचार सावज परूपतेहै,
ए दोय विधीनो आचार सावज परूपे तेह

नें मुनि न कहीये, साख सूत्र महानसीत,
ए दौय विधीनो आचार निरवध परुपे तेहने
मुनि कहीजे साख सूत्र आचारंगनीठे.

॥ प्रश्न ॥ ४ ॥ मुनिको आदेस सावजके
निरवध, उत्तर॥ सावज आदेस देतेहै उणकुं मुनी
न कहिये निरवध आदेस देतेहै उणकुं मुनि क
हीजे, साख सूत्र दसमी कालक, सूर्यगडांगनीठे.

प्रश्न ॥ ५ ॥ मुनिने कितना रंगका वस्त्र पा
से रखना कलपे, उत्तर॥ मुनिने एक सफेद वर्ण
का वस्त्र पासे रखणा ओढणा पेरणा कलपे इ
स उपरंत च्यार रंगके नाम काला, पिला, निलाने
राता ए च्यार रंगके वस्त्र मुनिने पासे रखनां
ओढणा नही कळपे, साख सूत्र उत्तराधेन अ
चारंग नसितनीठे.

प्रश्न ॥ ६ ॥ मुनिने च्यार प्रकारके आहार ए
क घरसे लेवो नित न कलपे, च्यार आहारका नाम
कहेठे ॥ असणं कहेता, अन्नरी जात ॥ १ ॥ पाणं कहे
ता, बीस प्रकारके धोवणने एक प्रकारके उनापा
णी ए एकवीस प्रकारके पाणी ॥ २ ॥ खाय
मं कहेता. मिठाईनी जात ॥ ३ ॥ सायमं कहे

तां, लुंग सुपारी इलायची तमाखुं प्रमुख, ए च्या
 र प्रकारके आहार मुनिने एक घरसे नितप्रते
 लेवा न कलपे ॥ साख सूत्र दसमी कालक, न
 सीत आचारंगमे कहिबे, ए च्यार प्रकारके आ
 हार नित एक घरसे लेवे, उणने मुनि. न
 कहिजे अनाचारी साधु कहिजे, साख सूत्र द
 समीकालक अध्येन तिसरामेबे ॥

प्रश्न ॥ ७ ॥ साधु जिण मकानमे उतरीया
 उण मकानथी बाहेर निकले तरे, माथे वस्त्र
 ओढणे बाहेर जावणो नकलपे, साख सूत्र न
 सित दसमीकालक ॥

प्रश्न ॥ ८ ॥ साधुने वस्त्र धोवणा धुवावणा
 न कलपे, धोवे तथा धुवावे वस्त्र. तेने मुनि
 संजम थकी दूर कहावे, साख सूत्र सूयगडाअ
 ग आचारंग.

प्रश्न ॥ ९ ॥ साधु ग्रहस्तके पासमे, बाजाटे,
 पाट्या, पुस्तक संगेवे तथा अलगा धरावे तो
 तिर्थकर देवरी अज्ञारे बाहेर वे मुनी, साख
 सूत्र आचारंग.

प्रश्न ॥ १० ॥ साधु मुनिराजने कारणसुं,

तीन ग्रहस्तीके घरे बेसणो कलपे, एकतो वृद्ध
दूजो रोगी, तिजो तपसी ए तीन उपरंत
ग्रहस्तके घरे बेसैतो, जगवंत महाराजकी
अज्ञारे वाहिरठे मुनि, साख सूत्र दसमीकाल
क, ब्रहेत कलप आचारगणी.

प्रश्न ॥ ११ ॥ साधु मुनिराज दिनरा विना
कारणसे सुवे निद्रा लेवेतो पापी साधु कहिजे,
साख सूत्र उत्तराधेन.

प्रश्न ॥ १२ ॥ साधु मुनिराजने आचारंग
सूत्र, नसीत सूत्र, जण्या बिना विहार आप
आगवांनी होकर करवो नही, जठा ताई
ए दोय सूत्र पढीया नही, जठा ताई दुसरा
मुनिराजके साथे आप रेहणो ए दोय सूत्र प
ढीया विना विहार करेतो प्रायचित्त आवे,
साख सूत्र व्यवहार.

प्रश्न ॥ १३ ॥ एकली साधवीने आहारपाणी
लेवाने जावणो नही, एकली साधवीने विहार
पिण करणो नही, ए दोय कामा एकली साध
वीने करणा नही, आहार पाणीने दोय साध
वीने जावणा. तीन साधवीने अथवा च्यार सा

धवोने विहार करणो, साख सूत्र ब्रह्मकल्प,
एकेली साधवी आहार पाणीने जावे जिणने सं
जमसुं दूर कही ठे.

प्रश्न ॥ १४ ॥ हे प्रभु ! साधु मुनिराजने
कोइ ग्रहस्त आयके वंदणा करे उण ग्रहस्तने कां
इ गुणरी प्राप्ति हुंवहे ॥ उत्तर ॥ हे शिष्य वंद
णारा दोय चेद ठे, एकतो सावज वंदणा, दू
जी निरबध वंदणा, सावज वंदणा किणने कही
जे ॥ उत्तर ॥ किणही ग्रहस्तके पास सचित इण
मुजब हुवे, पान पाणीके चाजन फलादिक अ
नाजना दाणादिक प्रथवी कायके पुदगळ पास
सचित है, अप कायके पुदगळपास सचित
है, तेजकायके वनरुपाति कायके पुदगळ पास
सचित है, बीजादिक पास सचित है, इत्या
दिक अनेक वस्तु पासे सचित थका ग्रहरत मु
निने वंदणा करे, इत्यादिक वस्तु सचित अ
लगी धरके वंदणा करे; ए दोय कामासुं सचि
तनी विराधना होती है, अथवा सचितकुं अबा
धा उपजती है इस रितसे वंदणा करे उण वंद
णाने, सावज कहिजे; अथवा स्नान कच्या

ध्यायीसे करतां अथवा दांतण करता. अथवा
 अन्नादिक दाणा उपर बेठो है अथवा सचित
 उपर बेठो है, इत्यादिक अनेक सचित लग रहो
 है थकां वंदणा करे, इण वंदणाने सावज कहि
 जे, सचित लगरही थका वदणा करे सचितरे
 माथे उना थकां वंदणा करे, सचित ठोडकर
 उली तरफ आयके वंदणा करे, इण रितसु वं
 दणा करे इण वंदणाने सावज कहिजे, इण
 रीतसुं कोइ ग्रहस्थ सचितकी बिराधणा करके
 वंदणा करे उण ग्रहरतने दुरगती केतां, खो
 टी गतनी प्राप्ती हुवे, नरक तिरजंच गति मि
 लेगा, जन्म मरण घणा वदेगा, साख सूत्र म
 हा नसितनीबे, निरवध वंदणा कियेने कहिजे
 ॥ उत्तर ॥ कोइ ग्रहस्त मुनिने वंदणा करतां
 पांच थावर हणे नही, अथवा पाच थावरने
 अवाधा देवे नही ने वंदणा करे, जिण वंदणाने
 निरवध वंदणा कहिजे, निरवध रीतसू वंदणा
 करे उण जीवने शुद्ध गतीरी प्राप्ती हुवे ॥ निच
 गोत्र खेकरे ॥ उंच गोत्ररी प्राप्ती हुवे ॥ तिर्थ
 कर गोत्र बांधे.

प्रश्न ॥ १५ ॥ हे प्रचू ? श्रावक साधुमुनि राजनी वीना करे, उण ग्रहस्तने काई गुणनी प्राप्ती हुवे ॥ उत्तर ॥ हे शिष्य—वीनारा दोय नेद, एकतो सावज विनय, एक निरवध विनय. सावज विनय क्किएने काहेजे ? पाच थावर हणकर विनो करे, अथवा सुनिराजका कल्प उ इरंत विनो करे, उणने सावज विनो कहिजे, सावज विनय करतां दुरगतीना प्राप्ती हुवे, साख सूत्र प्रसन्नव्याकरण नीठे. निरवध विणय क्किएने कहिये ? पांच थावर, अथवा ठकाय जीवनी साता देकर विनय करे उणने निरवध विनय कहिये, निरवध विनय करतां शुद्ध गतिनी प्रापती थाये. साख सूत्र प्रसन्नव्याकरण, निरवध रितसुं वीना करता तिर्थकर गोत्र बांधे.

प्रश्न ॥ १६ ॥ हे प्रचू ? श्रावक साधु मुनिराजनी चगती करे, उण ग्रहस्तने काई गुण निपजे ॥ उत्तर ॥ हे शिष्य चक्कोना दोय नेद, एकतो सावज चक्ति, दूजी, निरवध चक्ति. सावज निरवधनी खुलासी चउदमा प्रश्नमे हे, तिको देखलीजो.

॥ प्रश्न ॥ १७ ॥ हे प्रभु? किसी गृहस्तके पास सचीत वस्तु होवे, उण गृहस्तसुं मुनिने वात न करणी. इणरो कारण, वात करतां सचीत वस्तुथी जीवने अवाधा हुतीहै, तथा उणथी जीवनी विराधना होतीहै, इणमुदे गृहस्तके पास सचीतथकां, मुनिने वात न करणी, साख सूत्र महानसीत ॥ सचीत थकां वात करतां, एक वासका प्रायचित थावे ॥

प्रश्न ॥ १८ ॥ साधु मुनिराजने सेखे काल, एक मारा उपरंत रहणो नही. एकमासना कल्प जिण गाममे रह्या मुनिराज, उणगाममे पाठो दोय मास ताई आवणो मुनिने कल्पे नही ॥ साख सूत्र आचारंग ॥

प्रश्न ॥ १९ ॥ साधु मुनिराजने, चित्राम अस्त्रीना हुवे जिण जायगामे रहेणो कल्पे नही ॥ साधुने चित्राम अस्त्रीना पासे रखणा नही, पासे रखेतो दंड प्रायचित आवे ॥ तिण कारण, साधुने चित्रामणा मकानमे एक रात्र रहेणो वरजीयो ठे ॥ साख सूत्र बृहतकल्प आचारंग सूत्रनी ठे.

प्रश्न ॥ २० ॥ साधु साधवीने ग्रहस्तके पास कपना सिवावणा नही, अथवा पात्रादिक रगावणा नही, साख सूत्र नसित.

प्रश्न ॥ २१ ॥ साधु मुनिराजने, विलेपन, मर्दन. पिठी करणी नही, अथवा सुगंध वस्तुनी. अथवा बिन वासकी वस्तुनी, अथवा तैलादिकनो मर्दन विलेपन आदिक करणो नही ॥ तपशाने विषे पिण मर्दन करणो नही. साख सूत्र नसित, दसमी कालक, आचरंग ॥

प्रश्न ॥ २२ ॥ साधु मुनिराजने असूक्तो आहार देवे जिको धणी अधुरो आजखो पाम सी ॥ साधु पिण असूक्तो आहार लेवे, तिण साधुरा पिंडमे दया रेवे नही ॥ साख सूत्र ठा णायंग ॥ जगवतीजीनी वे.

प्रश्न ॥ २३ ॥ साधु मुनिराज, दुध, दही, घृत, आद देकर पांच बीघेय नित प्रते जोगवे तो उणने साधु नही कहीजे ॥ पापी साधु कहीजे ॥ साख सूत्र उतराधेन ॥

प्रश्न ॥ २४ ॥ साधुने अरथे मकान स मारीयो होय. साधु उतरीया हुवे, उण मका

नने नीपतो होय, तथा उण मकानमे आरंज
हुतो हुवे' तो मुनिने रहेणो नही, रहेतो चो
मासी प्रायचित्त लागेवे, साख नसीत सूत्र॥

प्रश्न ॥ २५ ॥ साधु आपणा वस्त्र, पात्र,
गृहस्थके साथे चार पोहोचावे तो, प्रायचित्त ला
गे ते नमीत सूत्रमे कह्योवे ॥

प्रश्न ॥ २६ ॥ साधु थईने, आढा आढा
घर ताकिने गोचरी जायतो साधपणासुं भ्रष्ट
कह्यो वे, साद्ध सूत्र सूयगडागनीवे.

प्रश्न ॥ २७ ॥ साधुने वस्त्र धोवना, रंगावणा
नही, बहु मोला वस्त्र पिण राखणा नही, साख
सूत्र आचारंग सूयगमांग.

प्रश्न ॥ २८ ॥ गौतम सांमी जगवंतने पूठ
तां हुवा, हे प्रज्ञू! साधुने अरथे मोलरी वस्तु लि
नी, ते साधुने वस्तु लेनी कलपे के नही कलपे॥
उत्तर ॥ हे गौतम! साधुने अरथे मोल लियोमी
वस्तु लेणी न कलपे, हे प्रज्ञू! श्रावक, पातरा,
सूत्र, ओघा, पुंजणी, रोगाण, प्रमुख अनेक उ
पगरण श्रावक एकंत साधुने अरथे मोल लेईने
राखे, ते वस्तु कलपे के नही कलपे साधुने ॥ हे

मौतम? ते वस्तु मुनिने न कलपे, साख सूत्र
 दसनीकालक अचारंग ॥ हे प्रचू! साधुने पा
 त्रा प्रमुख, किण विधसुं लेणा कलपे ॥ हे गौत
 म? केतो साधु दिख्या लेणकी वखत साथे ले
 ने निकलवो, अथवा जो धणी पात्रा बनायने
 बेचेहै, उनके पास जाचिने लेना, ऐसे अनेक उ
 पगरण निरवध लेना, पिण मोल लियोनी वस्तु
 मुनिने लेणी न कलपे.

प्रश्न ॥ २९ ॥ हे प्रचू! सो हातरी जाजम,
 तथा ओर पिण विठवणा, लंबी दूरमे विठरह्या
 है, उण विठावणाके एक पल्ला उपरे सचीत वस्तु
 लगरही है, अथवा विठावणाके उपर सचीत वस्तु
 पकी है, उण विठावणा उपरसुं गृहस्थ आहार प्र
 मुख लायने मुनिने देवे, ते आहार मुनिने लेणो
 कलपे के नहीं कलपे, ॥ हे शिष्य? सचीतरा सं
 घटासुं मुनिने आहार लेणो नहीं, ॥ हे शिष्य?
 अधर आसन विठ रह्या है, कम हात लंबी,
 अथवा अनेक हात लंबी विठरह्या है, उणकुं
 सचित लग रह्याहै, उण सचितरा संघटासुं दे
 वेतो लेणो नहीं, सचि

एो वरजीयो ठे साख सूत्र जगवतीजी आचारं
 प आवस्सग्गनीठे ॥

॥ प्रश्न ॥ ३० ॥ हे प्रज्जु ! ग्रहरतके पाससे च्या
 आहार माह्यत्ता एकवी आहार खाणेकी, अ
 थवा सुगणेकी वस्तु, चाकुं, कतरणी, पानो, पा
 टी, वस्त्र, पात्र, इत्यादिक वस्तु मुनि उतरिया
 हुवे, उण मकाणके मांहे लेणी कपले, के नही
 कपले ॥ उत्तर ॥ हे शीष्य ! मुनि उतरिया उण म
 काण माहे, आहारादिक आद देकर कोई वस्तु
 लेणी नकलपे, साख साधुसमाचारी ग्रंथनी ठे ॥
 ग्रंथ धर्मसी दर्यापुरी मुनि कृत ॥

॥ प्रश्न ॥ ३१ ॥ साधु मुनिराजने, ग्रहस्त पो
 गवणने जावे, अथवा साधु मुनिराजके गृहस्त
 सामा जावे, उणके पाससं असणादिक चार आ
 हार तथा सुगणेकी वस्तु लेणी कलपे के नही क
 लपे, ॥ उत्तर ॥ हे शिष्य मुनीने लेणी न कलपे, ती
 णरो कारण एकवार मुनि लेवेगातो पिवे गृहस्त
 के प्रणाम ऐसो आवेगा, पोवावणने, अथवा
 सामा जावणरी बखत, साथे वस्तु घणी ले जा
 वेगा, लुंग, सुपारी, तवाकु, तिणसुं फेर लेशी,

इए अधुसायका प्रणामसे सामी वस्तु लेय आवसी, इए दृष्टात न कलपे, सामी लायोडी वस्तु लेणी नही साख सूत्र आचारंगनी ठे ॥

प्रश्न ॥ ३२ ॥ साधु मुनिराजके साथे गृहस्त रहे, दिन एक तथा अनेक दिन मास ताई, घणा काल ताई रहे, ओ रसोई निपजावे, उणके पाससुं, आहार, पाणी, लुंग, सुपारी, आद देकर मुनिने लेणी कलपे, के नही कलपे ॥ उत्तर ॥ सुणो शिष्य, मुनिके साथ गृहस्त रहे, उनके पाससुं, मुनिने आहारादिक आद देकर लेणो न कलपे, इए कारण, आचारंगजी सूत्रमे, तथा नसित सूत्रमे, कह्योके, मुनिने ग्रहस्तकुं साथे रखणो नही, इए कारणसुं साथे रखणो वरजीयो ठे, आहार पाणी पिण लेणो वरजीयो ठे ॥ सूत्र महानसितनी साख ॥

॥ प्रश्न ॥ ३३ ॥ साधु मुनिराजने आपणी वस्तु देणी के नही पाना, पाटी, सूत्र, नोकरवाली, अनुपूर्वी, पुंजणी, वस्त्र, पात्र, आहार, पाणी, इतनी वस्तुसे ले करी ओर पिण वस्तु गृहस्थने मुनिने देणी न कलपे, साख सूत्र नसित ॥

॥ प्रश्न ॥ ३४ ॥ साधु मुनिराज, जिण धणीरा मक्काणमे उतरिया, उण धणीरी रजा लेणी, अजा लेणी, पिण दुसरारी अजा लेणी नही, अजा लेवे तिण धणीरा घररो आहार, पाणी, वस्त्र, पात्र, पिण लेणो नही कलपे. साख सूत्र दसमी कालक आचारग ॥

प्रश्न ॥ ३५ ॥ साधु मुनिराजने, हातसे कागद लिखने गृहस्तने देणो कलपे के नही ॥ उतर ॥ मुनिने हातसे कागद लिखीने गृहस्तने देणो नही, मुनि हातसे कागद लिखने देवे, तिणने साधपणासुं दूर कह्योवे. साखसूत्र नसितनीवे ॥

प्रश्न ॥ ३६ ॥ साधु थईने आधाकरमादिक आहार जोगवे तेहने वकाय हणवानी दया न होई चार गतिमे घणो काल नमे.

प्रश्न ॥ ३७ ॥ साधु थईने आधाकरमादिक सावद्याहारमनेकरी चिंतवे अथवा वचनेकरी कहे तो ते तिर्यंकररी अजावाहिरने अज्ञानाविराधक.

प्रश्न ॥ ३८ ॥ साधु थईने सूजतो आहार ते माहे एक सीत आधाकरमीनो जेल होय एह वो सहश्रघरने आंतरे जोगवे तो विहु पद्द

नो सेवणहारो अनंत जवलगे मरे.

प्रश्न ॥ ३९ ॥ साधु थईने नित्य पिंड दिहा
डे ते घरे लेतो वकायनी विरायना थाय, हिंव ते
अनुमोदना आपे तो पाप लागे.

प्रश्न ॥ ४० ॥ साधुने अमूक्तो आहार पा
णी देवे तो अधुरो आजखो पांमसी.

प्रश्न ॥ ४१ ॥ साधु थईने आहार, घून, तेल
औपधआदि वासी राखे तो गृहस्थ सरीखो कह्यो.

प्रश्न ॥ ४२ ॥ साधु आहार जोगवतो थको
वखाणेतो चारित्रवाली अंगारा सम करे अने
रो वखाणेतो चारित्र धुंआडो सरीखुं करे.

प्रश्न ॥ ४३ ॥ साधु थईने गृहस्थ साथे अ
हारने जावणो नही.

प्रश्न ॥ ४४ ॥ साधु विहार पिण गृहस्थ सं
घाते न करे न करावे करताने अनुमोदन दे तो
मासिक प्रायवित आवे.

प्रश्न ॥ ४५ ॥ साधु पास्थानो आहार ले तो
तथा दे तो देताने अनुमोदन दे तो चोमाशी
प्रायवित आवे.

प्रश्न ॥ ४६ ॥ साधु थईने सूर्य आथन्दां आ

हार पाणी करे तो पाप श्रमण कह्यो.

प्रश्न ॥ ४७ ॥ साधु थईने दूध दही घृत दि
न दिन प्रते खाय अने तप न करे तो पाप लागे.

प्रश्न ॥ ४८ ॥ साधु थईने आहार पाणी उं
चो वांधी मूके तथा मूकताने जेलो जाणे तो
चोमासी प्रायचित.

प्रश्न ॥ ४९ ॥ साधु थईने आधाकरमी उपासरे रहे
तो चार गति संसार मांहे नमे आहारादिकनीपरे.

प्रश्न ॥ ५० ॥ साधु थईने आधाकरमी उपा
सरे रहे तो महासावद्य क्रिया लागे विहुं पखनो
सेवणहारो होय.

प्रश्न ॥ ५१ ॥ साधु थईने साधुने काजे थांनक
समारयो होय ते मांही रहेतो रहितां प्रते न
लो जाणेतो चोमाशी प्रायचित.

प्रश्न ॥ ५२ ॥ श्री महावीरजीना वारा
नो थांनक किधो महावीरना सासण मांहे हुवे तो
महावीररा सासणरा साध जोगवे नहीं.

प्रश्न ॥ ५३ ॥ साधु थईने उपगरण जगवं
ते गिणीने दिधा वे तेथकी अधिका तथा परमा
एथी अधिका राखे अने राखताने अनुमोदे

तो चोमाशी प्रायचित्त ॥

प्रश्न ॥ ५४ ॥ साधु थइने साथा उपरे ब
त्र धरीने चाले चालताने अनुमोदे तो चोमाशी
प्रायचित्त कह्यो.

प्रश्न ॥ ५५ ॥ साधु थइने वस्त्र धोवे तथा
धोवरावे समारे ते संजमथी वेगलुं कह्यो ॥

प्रश्न ॥ ५६ ॥ साधु थइने वस्त्र माहे सो
ना रुपारा तार तथा किनारी होय अथवा ठापो
होय अथवा वहूमोला वस्त्र चोगवे तो तिर्थकर
री आज्ञा बाहिर कह्यो वे.

प्रश्न ॥ ५७ ॥ साधु थइने ग्रहस्थको पां
फिहारीयो वस्त्र चोगवे तो तिर्थकररी आज्ञा बाहिर.

प्रश्न ॥ ५८ ॥ साधु थइने वस्त्र जोली प्रमुख
अधिका मास दोड उपरंत राखे अथवा राखे ते
हने अनुमोदेतो तेहने माशीक प्रायचित्त ॥

प्रश्न ॥ ५९ ॥ साधु थइने अन्य तिर्थी अथवा
गृहस्थ पासे वस्त्रादिक नार उपडावे अने उपा
डवा वालाने अनुमोदे तो तेहने चोमाशीक प्रा०

प्रश्न ॥ ६० ॥ साधु थइने अल्प उपकरण
मुहपति प्रमुख अणपडिलेही रहे तो अथवा ते

हने नलो जाणे तो मासिक प्रायचित ॥

प्रश्न ॥ ६१ ॥ साधु थडने पात्रा आधाकर
मी ले तो तथा अनुमोदे तो आज्ञा बाहिर ॥

प्रश्न ॥ ६२ ॥ साधु थडने पात्राने रंगे अथ
वा घसे ठोले अथवा कौरणी इंकरी एतला वो
ल जे करे तेहने नलो जाणे तो चोमाशीक प्रा०

प्रश्न ॥ ६३ ॥ साधु थडने उठसघेण रोघणी
तेहने एक पात्र अथवा बीजा साधुने २ अथवा
३ उपरांत दिसता नथी ॥

प्रश्न ॥ ६४ ॥ साधु थडने सिर ठोडावे सिं
गडी प्रमुखे लोही, कढावे नही अने कढावे तेह
ने अनुमोदे तो तेहने मासिक प्रायचित लागे ॥

प्रश्न ॥ ६५ ॥ साधु थडने लोही कढावे ग्रह
स्थने पासे अथवा आंख्या माहीथी कण गृहस्थ
पासे कढावे तो आज्ञा बाहिर ॥

प्रश्न ॥ ६६ ॥ साधु थडने मेल उतारे अथ
वा परसेवो लूहे लूहताने नलो जाणे तेहने
मासिक प्रायचित ॥

प्रश्न ॥ ६७ ॥ साधु थडने हाथ, पग, कान
आख, दांत, नासिका, मुह एकवार धोवे अथवा

धौवताने जलो जाणे तो तेहने मासिक प्रायः ॥

प्रश्न ॥ ६८ ॥ साधु थडने वृद्ध तथा रोगी यो अथवा तपसी ए तीन उपरांत गृहस्थने घरे बेसे तो श्रीजगवंते मिथ्याती कहरा उणने कुसिलीया थांनक बांधे ॥

प्रश्न ॥ ६९ ॥ साधु थडने गृहस्थने घरे बेसीने गाथा चार तथा पांच वखांणे नही. महाव्रतादिक परुषे नही प्रयोग होय तो गाथा १ श्लोक १ अर्थ पूठ तेहने उत्तर कहे पिण उचोथको कहे बेसीने न कहे ॥

प्रश्न ॥ ७० ॥ साधु थडने गोचरी अथवा ठंडल अथवा सोपुड करवानीगमे अथवा एक गांसथी बीजे गामे जाय तो सर्व पोताना उपगरण साथे लेइ जाये पिण गृहस्थने जोलावइ नही तथा गृहस्थने घरे मेली न जाये ॥

प्रश्न ॥ ७१ ॥ साधु थडने अचित्त तेलादिक वासन लीये अने गंधनी गलेताने अनुमोदे तो मासिक प्रायचित ॥

प्रश्न ॥ ७२ ॥ साधु थडने पासथादिकनी अशंसा करे अथवा करताने अनुमोदे तो मासि

क प्रायचित्त वंदना करता अनुमोदे तो तिणने
चोमासिक प्रायचित्त ॥

प्रश्न ॥ ७३ ॥ साधु थइने कुसीलपणो करे
तेइने तमतमा पृथ्वी नरक गति कही ॥

प्रश्न ॥ ७४ ॥ साधु थइने कुसीलीया थका नवरस,
माहे उपदेश देवे तो श्रीजगवंते गायना टोला
माहे जिम गधेडो चुंके तेहवा कह्या ॥

प्रश्न ॥ ७५ ॥ तथा कुसिलीया माकण सरि
खा कह्या जिम डाकण तुरणो देखीने ठले ॥

प्रश्न ॥ ७६ ॥ साधु थइने जाणतो थको सू
त्रना अर्थ केइक साचा जूठा परुपे तो ७० को
डाकोडस्थित महामोहणी करम बांधे ॥

प्रश्न ॥ ७७ ॥ साधु थइने तपने विपे चोरे
तो तपनो चोर १ तथा वचननी चोरी करे तो
वचननो चोर, २ गुणरहित साधनो रूप चोरे
तो रूपनो चोर, ३ आचाररहित पोते वे अने
आचार कहे तो आचारनो चोर अथवा आचा
र चोरी राखे पूरो परुपे नहीं तो आचारनो चो
र ४ सूत्रना अर्थ चोरी राखे तो ज्ञानो चोर, ५
ते कलवेखी देवता माहे जाय तिहाथकी चवी

बोकडो थाय तेहथकी नरक त्रीजी चाथी माहि
 जमे बोधबीजजीव पामता दुर्लभ थाये ॥

प्रश्न ॥ ७८ ॥ साधु थइने आहार पाणी करे
 ने सुखे दिनरा सोवे तो पाप लागे ॥

प्रश्न ॥ ७९ ॥ साधु थइने सखराघर ताकी
 ने गोचरी जाये तो चारित्र थकी वेगलो कह्यो ॥

प्रश्न ॥ ८० ॥ साधु थइने गृहस्थ उपरे अ
 थवा गृहस्थरा घर-उपरे ममता करे तेहने पा
 सथो कह्यो तेहनी क्रिया तेहने आवे ॥

प्रश्न ॥ ८१ ॥ साधु थइने जोतिप निमित्त
 मंत्रादिक वेदक करावे तथा अनमोदे तो चोमा
 सिक प्रायचित्त ॥

प्रश्न ॥ ८२ ॥ साधु थइने मारगे चालतो
 थको सखरा कपडा पना राखे वारे भाठा उढे जे
 प फेरवे ने चाले नही ॥

प्रश्न ॥ ८३ ॥ साधु थइने विचूखा कायानी
 शोजा अथवा वस्त्रादिकनी शोजा करे तो चि
 कणा कर्म बांधे अघोर संसार माहे जमे मोह
 णी कर्म बांधे ॥

प्रश्न ॥ ८४ ॥ साधु थइने देवता दे

खे नही अने लोकाने कहे हु देवता देखु तुं इम
करे ने लोकां माहे पूजा करावे तो महा मोहणी
कर्म बांधे ॥

प्रश्न ॥ ८५ ॥ साधु थइने अबहुश्रुति सि
द्धांतनो तथा सिद्धांतना अर्थनो अजाण एहवो
थको बहुश्रुतिनी परे धर्म कथा कहे अथवा
बहुश्रुति नांम धरावे तो महामोहनी कर्म बांधे ॥

प्रश्न ॥ ८६ ॥ साधु थइने अबहुश्रुत आ
चारंग तथा नसीतादिकना अजाण थका एक
ला विहार करे तो वेद प्रायचित ॥

प्रश्न ॥ ८७ ॥ साधु थइने उघाडे मुंहडे वो
लें तथा उवासी तथा मकार, उसास, अधोवा
यादिक जतन किधां विगर इतरा बोल करे तो
तिर्थकरनी आज्ञा बाहिर ॥

प्रश्न ॥ ८८ ॥ साधु तथा आरज्यां तीनचार
पळेवनी उपरांती राखवा नही ॥

प्रश्न ॥ ८९ ॥ तथा आरज्यां एकली आ
हारादिकने जावो नही अथवा विहारादिक पिण
करवो नही एकली साध्वीने वरज्यो ठे ॥

प्रश्न ॥ ९० ॥ साधु थइने ग्रहस्थने संदेशो

कहीवाडे तो अणाचार कह्यो ॥

प्रश्न ॥ ९१ ॥ साधु थइने मासकल्प उरं
रांत रहे तो उपासीस्थित क्रिया लागे एक मा
स कल्प किधो हुवे तिहां मास २ आवणो क
ल्पे नहीं चोमासो किधुं हुवे तिहां २ चोमासा
विचे करीने चोमासो रहे ॥

प्रश्न ॥ ९२ ॥ साधु थइने अखंडवासतो
तथा आखोथान गेहडा २ आखंरु होइ तेहवो
बस्त्र राखवो नहीं ॥

प्रश्न ॥ ९३ ॥ साधु थइने रात्रिने विपे चा
लवूं नहीं ने चाले तो आज्ञा बाहिर ॥

प्रश्न ॥ ९४ ॥ साधु थइने चित्राम सहित
थानक होय तिहां रेहवो नहीं ॥

प्रश्न ॥ ९५ ॥ साधु थइने चिठी पत्री लि
खे लिखावे नहीं चिठीने कारजे ज.वे नहीं ॥

प्रश्न ॥ ९६ ॥ साधु थइने तेल अलसेल
रोगान प्रमुख कुंजी भरी राखे तथा बांधी नूके
तेइने साधु किम कहेवाय ॥

प्रश्न ॥ ९७ ॥ मुनिने एकलो रहणों नहीं
जे रहेतो आठ अवगुणानो धर्णी एकलोरहे ते

कहेवे १ क्रोधी हुवे २ अहंकारी हुवे ३ कपटी हुवे, ४ लोनी हुवे ५ पापसु रगत हुवे ६ किं तोली हुवे ७ धूरत हुवे ८ माठा आचारनो धणी हुवे ए आठ अवगुण हुवे ते साधु एकलो रहे.

प्रश्न ॥ ९८ ॥ मुनिने एकलो रहणो नहीं जे रहे तो ८ गुणनो धणी एकलो रहे ते कहेवे १ श्रद्धावत २ सत्यवत ३ मेधावि पंडित ४ बहुश्रुति ५ शक्तिवत ६ कलेश रहित ७ धीर्जवत ८ वीर्यवत ए ८ गुण हुवे ते मुनि एकलो रहे.

प्रश्न ॥ ९९ ॥ उत्तम साधुने किण विध परखणो ॥ उतर ॥ उत्तम साधुने ८ बोलकरी परखीजे ते कहेवे १ आवस्सग करतां २ सजाय करतां ३ पडिलेहणा करतां ४ आहार करतां ५ बोलतां ६ ज्ञानजणतां ७ रोग उपना ८ गोचरी जातां ए आठ बोलकरी उत्तम साधुने परखीजे.

प्रश्न ॥ १०० ॥ साधुने गृहस्थरे घरे बेसणो नहीं जे बेसे तो ८ अवगुणनो कारण वे ते कहेवे १ मिथ्यात्व पामे २ ब्रह्मचर्यनो विनास हुवे ३ आधाकरमी आहार ६ कायनो नाश हुवे ४ जाचकने अंतराय पने ५ घरनो धणी क्रो

ध करे ६ ब्रह्मचर्यनी वारुजांगे ७ स्त्रीनी शंका
उपजे, कुसील वधणनो ठाम ८ ए आठ अवगुण
कारी बोल मुनि गृहस्थने घरे बेसे तो प्राप्त हुवे ॥

प्रश्न ॥ १०१ ॥ साधु सामो उजो रहीने गा
ल काढेतो एक दिननो तप संजमनो फल जाए.

प्रश्न ॥ १०२ ॥ साधु गाल काढने सराप
देवेतो ७ मासनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १०३ ॥ साधु गाल काढने सराप
देइने कडका मोमे तो पाच वरसनो तप संज
मनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १०४ ॥ साधु संजमने विपे मार मा
र करतो हातलकड चिमटी बजावे तो जाव
जीवनो संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १०५ ॥ साधु क्रोध करे तो पांच
वरसनो तप संजमनो फल जाय ॥

प्रश्न ॥ १०६ ॥ साधु मानअहंकार करे तो
चार वर्षनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १०७ ॥ साधु मृषावाद जूठ बोले
तो दश वरसनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १०८ ॥ साधु अदता दांन लेवे तो

पांच वरसनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १०९ ॥ साधु लोच घणो करे तो
एक वरसनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ ११० ॥ साधु साधवी नरम नरम
आहारताके तिणके घर गोचरी जावे तो पांच
वरसनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १११ ॥ साधु साधवी जीचना लो
लपी होय तो दस वरसना तप संजमनो फल जाय

प्रश्न ॥ ११२ ॥ आरज्या विना कारण किं
वाम जडे तो एक तेलानो प्रायचित आवे ॥

प्रश्न ॥ ११३ ॥ आरज्यां एकली रातरा मा
त्रो परठावे तो एक उपवासनो प्रायचित आवे.

प्रश्न ॥ ११४ ॥ आरज्या एकली दिसा मा
त्रा जावेतो एकदिननो तप संजमनो फलजाए.

प्रश्न ॥ ११५ ॥ आरज्यां एकली गोचरी
पाणी जावेतो एकदिननो तप संजमनो फलजाए.

प्रश्न ॥ ११६ ॥ आरज्यां श्रावकना घरे वी
नाकारण जावेतो एकदिननो तपनो फलजाए.

प्रश्न ॥ ११७ ॥ आरज्यां आपणां संसारी
अथवा अनेरा संसारीने बैठावेटी मातापिता स

मान तेहणरीरु कहेतो पांच वरसनो तप संज
मनो फलजाए.

प्रश्न ॥ ११८ ॥ साधु साधवी जलघाले तथा
सुरमो घालेतो एक वर्षनो तप संजमनो फ० ॥

प्रश्न ॥ ११९ ॥ आरज्यां मांहोमाहे उधामा
रे लफेतो दसवरसनो तप संजमनो फलजाए ॥

प्रश्न ॥ १२० ॥ आरज्यां एकण विठावणापर
बेसे सुवेतो पांचवरसनो तप संजमनो फल जाए.

प्रश्न ॥ १२१ ॥ आरज्यां कठु निंदा क
रेतो जावजीवनो तप संजमनो फलजाए ॥

प्रश्न ॥ १२२ ॥ आरज्यां हाथ पग मुंढो धोवेतो
दसवरसनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १२३ ॥ आरज्यां एक चौमासा उ
परंत रहे तो दसवरसनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १२४ ॥ आरज्यां श्रावकना आश्रे
पेटनराइ करे तो अष्ट जाणवी, श्राविका पिण
अष्ट जाणवी ॥

प्रश्न ॥ १२५ ॥ आरज्यां च्यार कल्पे, दोय
सही कल्पे दो रहे तो संसारी समान ठे ॥

प्रश्न ॥ २६ ॥ आरज्यां कोइ श्राविकाने त

था अनेरिने मरमकारी वचन कहे तो पांच वर
सनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १२७ ॥ आरज्यां हातमे काचली ल
इने घरोघर फिरे तो दस वरसनो तप संजम
नो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १२८ ॥ आरज्यां संसारी जीवने आ
ल देवे तो जावजीवनो तप संजमनो फल जाए ॥

एह बोल नसित महा नसित वेदग्रंथ सूत्र माहे
कह्या ते साधु साधवीयाने जाणवा ॥

प्रश्न ॥ १२९ ॥ एटलाने गुरु चारित्र न दि
ये श्रीमहानसितमे कह्यो ठे. वेस्यासुत १ वेस्या
ने २ चक्षुहिण ३ करचरण रहित ४ विनकांत ५
विननाक ६ विनहोट ७ कोठीयो ८ गुंगो ९
खोमो १० बहेरो ११ महाकपाइ १२ पाखंफी
१३ घणो राग-१४ घणो द्वेष १५ घणो मोह
१६ घणो मिथ्यात १७ अण उलख्याने १८
नांमहिण १९ बलहिण २० कुलहिण २१ जात
हिण २२ बुद्धिहिण २३ अविनय कुल २४ नं
दणिक २५ जिण लिधा बलवाकूल करे २६ इं
द्रियवेदी होय २७ इंद्रिय मसल नाखी होय २८

मंत्र करी नपुंसक होय २९ औपदी नपुंसक
 ३० ऋषीना श्राप थकी नपुंसक ३१ देवताना
 श्रापथकी नपुंसक ३२ एटलाने उत्तम मुनि पं
 चमहाव्रत रूप, दिख्या न देवे ॥ बालकने १
 वृद्धने २ नपुंसकने ३ जन्म नपुंसकने ४ व्या
 धीयो ५ चोर अपराधीने ६ उन्मत्त ७ आंधा
 ने ८ दासने ९ दुष्ट १० मोल लिधो ११ ऋषि
 यो १२ जात अंगहीणो १३ सुंव १४ बिहकण
 १५ कुणैक अपहरयो हुवे ते वांदो विरोख १६ गर्ज
 वंतीने १७ ध्रावण ठोकरानी माताने दिख्या न देणी.

प्रश्न ॥ १३० ॥ तेरे बोल हुवे जिहां साधु
 चोमासो करे ते कहे ठे, बैद्रियादिक जीव थोडा
 होय १ किच कादो थोडो होय २ उच्चारपास
 वणकी जायगा होय ३ थांनक साताकारी हुवे ४
 दही दूध घीरत गोरस घणो होय ५ बसती घ
 णी होय ६ राज्य वेद्य होय ७ औषध बेषध
 चाहिजे सो मिले ८ श्रावकने कोठे धान घणो
 होय ९ गांमको ठाकुर रागी होय १० पाखंरुया
 का जोर थोडा होय ११ आहार पाणीकी सा
 ता होय १२ सिजाय करणेकी जायगा जुदी हो

१३ ए तेरे बाल हुवे तिहां मुनि चोमासो
करे अथवा जघन्य ४ बोल हुवे जठे चोमासो
करणो ॥ प्रासूक प्रमील हुवे १ सजायनी जायगा
हुवे २ आहार पाणी सुलज मिले ३ राज सुलज
४ ए चार बोल हुवे तिहां मुनिने चोमासो करणो ॥
प्रश्न ॥ ३१ ॥ मुनिने अन्य मुनिसे वारा

सजोग राखणा ते कहे ठे, उपधि वस्त्रपात्रनो ले
वो १ सूत्र सिद्धांत लेवो, वांचणी लेवी देवी २
आहार पाणी लेवो ३ मांहो मांही नमस्कारनो
करवो ४ सिखादिकनो देवो ५ निमंत्रणा कर
वी ६ मांहो मांही खडा होणा ७ किर्ती
गुणग्राम करे ८ वेयावचकरणी ९ एकठा मि
ल उतरवो १० एको आसण बेसवो ११ कथा
प्रबंधनो कहेवो १२ ॥

प्रश्न ॥ १३२ ॥ संजम कहेतां ३२ योग सं
ग्रह करे तेहने सजमी कहिजे ते कहे ठे, आलो
ये निंदके निसल होय १ आलोया निंदा प्रका
से नहीं २ दृढधर्मी होय ३ इहलोक परलोकनी
बंगरहित तप करे ४ आसेवणा सिरुया ग्रह
सिरुया सेवे ५ शरीरकी सुश्रुषा न करे ६ वा

नी तपस्या करे, आज्ञात कुलनी गोचरी करे ७
 निर्लोची होय ८ सरल स्वनात्री होय ९ उपस
 भवंत होय १० निर्मल मनसुं संजम पाले ११
 सम्यकित शुद्ध पाले १२ चित्त एकठा राखे १३
 मायारहित आचार पाले १४ विनयवंत होय
 १५ संतोष धीर्यवंत होय १६ वैराग्यवंत १७
 धर्म ध्याननी किरति राखे १८ रुढी क्रिया करे
 १९ संवराकुं पुष्टी करे २० आपणी आत्माका
 अवगुण अलगा करे २१ अज्ञानीका सग नि
 वारे २२ मूल गुण उत्तरगुण आराधे २३ एक
 ठाम चित्त राखीने कावस्सग्ग करे २४ प्रमाद
 रहित करणी करे २५ खिणप्रते रूढी करणी
 करे २६ धर्मध्यान शुक्ल ध्यान ध्यावे २७ मन
 वचन कायाका योग धर्ममे प्रवर्तावे २८ संसार
 सुं विरक्ति जाव आणे २९ गुरांने प्रायहित दि
 या सो प्रमाण करे ३० संलेखणा करे ३१ आ
 लोइ निदीने संथारो करे ३२ योग संग्रह करे ते
 हने मुनि कहिजे ॥

प्रश्न ॥ १३३ ॥ संजमीने वीस असमाधी स्थ्या
 नक टालना ते कहेवे ॥ असमाधी क्रिणने कही

जे जैसे आदमीने वारवार मांदगी आयामुं उ
 सके शरीरको बल पराक्रमको नाशकरे इणदृष्टां
 ते वीस बोल असमाधी सेवनासे संजस मांदां
 होजातेहे सो मुक्तिके सुखोका नाशकरदेतेहे जि
 सकुं असमाधी कहीजे ते कहेवे, १ साधु मुनि
 राज उतावलो उतावलो चालेतो असमाधी ला
 गे २ दीनरा जोयने चाले नहीं रातरा बीना
 पुज्यां चालेतो असमाधी लागे ३ पुंजे किहां
 अनें चाले किहांतो अ० ४ गुरुके सामो बोले
 तो अ० ५ बहुचुरती मुनिराजकी घात चितवे
 तो अ० ६ वडासाधुजी महाराजके सामो बो
 ले तो अ० ७ साधु मुनिराज अधीक पाट वा
 जोट जोगवेतो अ० ८ साधु वारवार क्रोधकरेतो
 अ० ९ साधु दुसराका अवगुण बोले तो अ० १०
 साधु कलहो करेतो अ० ११ साधु निश्चकारी जा
 पा बोलेतो अ० १२ जुनो कलहो यादकरेतो अ०
 १३ अकाले सजायकरेतो अ० १४ साधु मुनिराज
 सचितरजसुं हात पग खरडीयाहोय विनापुंज्या
 उठे वेसे चालेतो अ० १५ साधु पोहोररात्र ग
 या पीठे उतावलो उतावलो बोलेतो अ० १६

चार तिर्थमे कलहो कज्यो वधावेतो अ० १७
 आपणी आत्माने असमाध उपजावेतो अ०
 १८ परायाने दुःख देवे तो अ० १९ साधु ति
 न भगासुं लेइने सूरज अस्त हुवे जठा तांइ ख
 णेकी इढा राखे तो अ० २० साधु मुनिराज
 आहार पाणीकी गवेखणा न करे ता, सचितर
 संघटासुं आहार लेवे तो अ० एह असमार्ध
 बोल मुनि न लगावे तेहने मुनि कहिजे ॥

प्रश्न ॥ १३४ ॥ संजमनि इकीस सबल
 दोष टालना ते कहे वे. सबला दोष कियेने
 कहिजे, जैसा निबला आदमीके उपर सबल
 बोज आय पडे तो उण आदमीका नाश हो
 जाता है इण दृष्टान्ते साधु मुनिराज ए इकीस
 बोल सेवे तो संजमका नाश होजाता है, पिठे
 उण साधुकुं मुक्तिकासुख मिलतां नहीं है दुःख
 गतिका दुःख भिलतां है ते कहे वे, १ हस्त क
 र्म करे तो सबला दोष लागे २ मैथून कुसील
 सेवे तो स० ३ रात्री जोगन करे तो स० ४
 आधाकरमी आहार साधुरे अर्थे किनो जोगवे
 तो स० ५ राज पिरु आहार जोगवे तो स०

६ व प्रकारका आहार नोगवे तो सबला दी
 प लागे, तेहना नाम १ उद्देसी २ क्रिये ३ पां
 मीचे ४ अविजे ५ अणसिठे ६ अजोयेरे ॥ ७
 वारवार पचखाण लेईने चांगे तो स० ८ व
 महिनामे दुसरा टोलामे जावे तो स० ९ एक
 महिनामे तीन नंदी लगावे तो स० १० एक
 मासमे तीन मायारा थानक नोगवे तो स० ११
 जिस धणीका मकानमे उत्तरीया उस धणीका घ
 रको आहार नोगवे तो अने दुसराकी आज्ञा लेवे
 तो स० १२ साधु जाणने प्राणातिपात सेवे तो
 स० १३ जाणीने जुठ बोले तो स० १४ जाण
 ने चोरी करे तो स० १५ सचित उपरे उठे वे
 ठे तो स० १६ सचित माठि उपरे वेसे तो
 स० १७ जीवांसहित पाट बाजोट नोगवे तो
 स० १८ दस प्रकारकी लिलोती सचित नोग
 वे तो स० १९ एक वरसमे दस नंदि लगावे
 तो स० २० एक वरसमे दस मायारा थानक
 सेवे तो स० २१ साधु मुनिराज गृहस्थका सचि
 तसे हात पग खरडीया है उसके हातसे आहा
 र पाणी लेवे तो स० एह सबला दीप टाले ते

हने मुनि कहिये ॥

प्रश्न ॥ १३५ ॥ बावन अनाचार साधु मु-
निराजने सेवना नहीं, ने जिको साधु सेवेगा
तो उणने साधु न कहिजे, अनाचारी साधु क-
हिजे, ते अनाचार कहे ठे. १ उद्देशिक आहा-
र सेवे तो अनाचार लागे २ मोल लियोनी व-
स्तु वस्त्र पात्र थानक आहार पाणी आद देने
सर्वत्र चिज जोगवे तो अनाचार लागे ३ नित
च्यार प्रकारके आहार पाणी एक घरसे लेवे
तो, ४ सांमी वस्तु मंगायने लेवे तो, ५ रात्री
जोजन करे तो ६ देसथकी स्नान किये कहि-
जे, हात खुनी तलक धोवे अथवा गोमाताइ
पग धोवे अथवा वस्त्र पाणीमे चीजायकर श-
रीर सारा पुंठे तेणे देसथकी स्नान कहिजे, ते
देशथकी स्नान करे तो अथवा आंधोळीरूप
स्नान करे तो साधुने अनाचार लागे ७ गंध
कपुरादिक शरीरकुं लगावे अथवा सुंगे तो, ८
फूल प्रमुख माला पेहरे तो, ९ विजणासुं अथ
वा पंखासुं बायरा लेवे तो, १० आंख्यारा उ-
षध प्रमुख दवाइ आपने पास राखे तो, ११

गृहस्थका चाजन थाली कचोरा प्रमुख माहे जी
 मे तो १२ राज पिंड आहार नोगवे तो, १३
 दांन सालाके निमत शत्रुकारके निमत, ब्राम्ह
 णके निमत, जिखारीके निमत अंतसमारे वग
 त पुण्य निमत्ते काढीयोरा, इतने जातका आ
 हार नोगवे तो, १४ दांतण करे तो, १५ ते
 लादिकनो मर्दन करे तो, १६ गृहस्थने सुख
 साता पुणे, ग्रस्थके घरे मादा जाणीने दरशन
 करावणने जावे उठे जायके सुख साता पुणे तो
 १७ तेलमे, पाणीमे, कांचमे मुंडो देखे तो, १८
 चोपड, गंजिफा, सतरूज, रंमे तो, १९ जूवार
 मे तो, २० माथे वत्र धरावे अथवा साधु मु
 निराज मकानसे बाहेर निकले जरा माथे वस्त्र
 लेवे तो, २१ वैदगीरी करे तो, २२ कपकारी
 चामकारी पगरकी घेरे तो, २३ अग्नीनो आरं
 न करे तो, २४ सेज्यातरनो आहार नागवे त
 था जिण धणीरा मकानमे उतरीया उण धणी
 का घरको आहार पाणी लेवे तो, २५ ढोंली
 ये पिलंग खुर्ची उपरे बेसे तो, २६ ग्रहस्थके
 घरे बेसे तो २७ पिठी उवटणा करे तो २८

दे १६ प्रतंग्या हेने वांदि १७ सामना वांदि १८
 विश्वास उपजाव हेने वांदि १९ वचन हिनतो
 वांदि २० विक्रय करतो वांदि २१ दृष्टी तिर
 ली राखे तो वांदि २२ कोइ साधु देखे कोइ न
 देखे तो वांदि २३ कया करिये वांदि २४ विना
 छुटतानथी २५ एकने घाट बांधि एकने जादा
 रीतसुं वांदि २६ गुरुतो नीचे आसणने वंदणा
 करणे वालो उचे आसण वेठो वांदि २७ वेठो वेठो
 वांदि २८ हांसतो हांसतो वांदि २९ रजोहरणा आ
 गा पाठा करतां वांदि ३० असमाधीयो होयने
 वांदि ३१ गुरु कावसगमे वेठाने वांदि ३२ पेली
 समाधी साता पूढे पढे वांदि ३३ गुरु महाराज
 रसते चालतो उच्चा राखी वांदि.

प्रश्न ॥१३७॥ जगणीस दोप टालने कावसगग
 करणो ते दोप कहेवे १ गोडाउपरे पग राखेतो दोप
 लागे २ काया आगी पाठी चलावेतो दोप लागे ३
 ओटो लेने वेसेतो. ४ माथो नमायने ऊजो रेवेतो
 ५ दोनुंहात ऊंचा राखेतो ६ घुंमटो काडने वे
 सेतो ७ पगउपरं पग राखेतो ८ वांकोचाचो उ
 ज्जो रहेतो ९ साधुना वरोबर उजोरेवेतो १०

गाडाना उघणनी परे उजो रेवेतो ११ खडो
 उजो रेवेतो १२ रजोहरण तथा पुंजणी उंची
 राखेतो १३ एक आसण उजो नरहेतो १४ आं
 रूया चीटकावे तो १५ माथो हलावेतो १६ कु
 कुकार करेतो १७ शरीर धुजावेतो १८ आलस
 मोडेतो दोष १९ चित्त थीर नराखेतो दोष लागे.

प्रश्न ॥१३०॥ ए वक्तिस दोष टालने सामा
 यिक करणी तेना नाम कहेवे. दस मनके दोष
 के नाम १ औसर विना सामायिक करे २ ज
 स कीरतके अरथे सामायिक करे ३ एह लोक
 रा लाजरे अरथे सा० ४ गरज अहंकाररे अ
 रथे सा० ५ जयानी अथवा फरतो डरतो सा०
 ६ सामायिकमे सांसो राखे ७ सामायिकमे निहा
 णो करे ८ रिस करे ९ विनो हिन करे १० वै
 ठियानी परे सामायिक करे ॥ दस वचनके दोषके
 नाम १ कूड वचन बोले २ अण विमारुयो बो
 ले ३ राग करीने गीत गावे ४ उतावलो उता
 वलो घणो बोले ५ कलह करे ६ च्यार विकथा
 करे ७ हांसी करे ८ उतावलो उतावलो आदर
 र पद गुणे ९ अजुगति जापा बोले १० इव

रतीने आवो पधारो कहे ॥ बारा कायाके दोष
के नाम १ ठांसणी मारीने बेसे २ अधर आ
सण बेसे ३ विषय सहित दृष्टी जोवे ४ सामायिक
कमे घरका कारज करे ५ बिना कारण उंटो
लेवे ६ शरीर संकोचीने बेसे ७ क्रोध करीने
अंग भोके ८ आलस आणे ९ कटका मोडे १०
शरीररो मेल उतारे ११ विना पुंज्या खाज खि
णे १२ विना कारण सामायिकमे बियावच क
रावे, ए बत्तीस दोष टाली सुध सामायिक करे
गा तिणकुं नफा बहोत घणा होता है. एक सा
मायिकका नफा इण मुजब, ब्याणुं क्रोड पल्ल
गुणसठ लाख पल्ल पचिस हजार पल्ल नवुसे प
ल्ल पचास पल्ल, एक पल्लरा आठ जाग किजे
जिणके तीजे जाग इतरो आजखो देवगति
नो बंधे, नरकगतिरो आजखो इतनो क्षय करे,
ओ एक सामायिकरो फल बतायो हे.

प्रश्न ॥ १३९ ॥ श्रावक ए अठरा दोष
टालेगा उसकु शुद्ध पौसा होता है. १ शरीर
की शोभा नख कढावे मंजन करावे २ कुसील
सेवे ६ सरस आहार करे ४ वस्त्र धुवावे ५ अन्न

पण पहिरे ६ सरस सरस चिजको जोजन जादा
 करे. ए ठ वास करे उसके पेले दिन टालना ७
 खुलेकी वेयावच करे ९ शरीरकी सुश्रुता करे ९
 मेल उतारे १० निद्रा घणी लेवे ११ विन पुं
 न्या खान खिणे १२ च्यार विगता करे १३ पा
 रकी निदा करे १४ संसारकी चरचा करे १५
 अंग उपंग निरखे दृष्टी विखेसुं १६ संसारका
 नातो करे १७ दुसरासुं खुले मुंडे वाता करे
 १८ पोसामे जय करे.

प्रश्न ॥ १३९ ॥ श्रावकके इकीस गुण कहेवे
 १ श्रावकजो नउ पदारथने पचास कीरीयारा
 जाण कार हुवे २ धरमरी करणीमे कोईरो सा
 ज बंठे नही ३ धरमथकी कोईरो चलायो चले
 नही ४ जिन धरममे संका कंखा वीतीगंठा आ
 णे नही ५ लदी अठा, गिरी अठा, विनी अठा
 पूंठी अठा, जे सूत्ररो अरथरो ज्ञान धारीयो
 तिणरो निरणो करे, प्रमाद करे नही ६ श्राव
 कजीरी हाडने हारुरी मिंजी धरममे रंगायमान
 रेवे ७ ह्यारो आउखो अथीरठे जिन धरम सा
 रठे इसी चिंतवण करे ८ श्रावकजी फिटकरत

न जैसा निरमला हुवे, कुड कपट राखे नही ९
 श्रावकजी घरका द्वार सवा पोहोर दिनचढे ज
 ठाताई उघाडा राखे, दान सारू, १० श्रावकजी
 एक मासमे ठे पोसा करे, आठमका दोय पोसा,
 चवदसका दोय पोसा, पखीका दोय पोसा ११
 श्रावकजी राजाका अंतेउरमे जावे, राजारा न
 डारमे जावे, साहुकारकी दुकानमे जावेतो अप्र
 तीत उपजे नही १२ श्रावकजी आगे व्रत पच
 खाण लियाथा सो निरमला पाले, दोप लगा
 वे नही १३ चवदे प्रकारका दान सुऊतो मुनि
 राजने देवे १४ धरमका उपदेस देवे १५ तीन
 मनोरथ सदाइ चिंतवे १६ चार तिरथरा गुण
 ग्राम करे, अन्य तिरथरा गुण ग्राम करे नही १७
 नवा नवा सूत्र सिद्धांत सुणे १८ कोइ नवो आ
 दमी धरम पायो हुवे जिणने साज देवे, ज्ञान
 शिकावे १९ दोय वखत कालोकाल पडिकमणा
 करे २० सर्व जीवसुं हितपणो राखे. वेर विरोध
 सर्व जीवसे राखे नही २१ बती सगत तपस्य
 करे, ज्ञान शिखनेका उद्यम करे ॥

प्रश्न ॥१४०॥ श्रावकने विस बोल करी तिः

कर गोत्र बांधे १ अरिहंतजीका गुणग्राम करतो
 थकोजीव. कर्मारी कोड खपावे, उत्कृष्टी रसांण
 आवे तो तिर्थंकर गोत्र बांधे २ सिद्धजीका गुण
 ग्राम करेता॥ क० ॥ उ० ॥ तिर्थं॥ ३ सूत्र सिद्धांतना
 गुणग्राम करेतो ४ गुरुमहाराजरा गुणग्रामकरे
 तो ५ थिवरजीना गुणग्राम करे तो ६ बहुसु
 रतीजीना गुणग्राम करे तो ७ तपसीजीना गुण
 ग्राम करे तो ८ ज्ञान उपरे उपयोग देवे तो
 ९ समकित सुद्ध पाले तो १० विनय करे
 तो ११ दीय वेला पडिकमणा करेतो १२ व्रत
 पचखाण सुद्ध निरमला पाले तो १३ धर्म ध्या
 न, सुद्ध ध्यान ध्यावे तो, अर्त ध्यान, रुद्र ध्या
 न, वरजतो थको कर्मारी कोड खपावे उ० ति० ॥
 १४ तपस्या वारे जेदे करे तो १५ मुनिराजने
 सुपात्र दांन देवे तो १६ वेयावच दस प्रकार
 री करे तो १७ सर्व जीवांने साता उपजावे तो
 १८ अपूरव ज्ञान जणे तो १९ सूत्र सिद्धांतनी
 जक्ति निरवध रितसुं करे तो २० तिर्थंकरजीरो
 मारग दिपावतो थको. हंस्या मारग ऊथापतो
 थको, कर्मारी कोड खपावे. उत्कृष्टी रसांण

आवेतो तिर्यंकर गोत्र वांधे.

॥ अथ नव तत्वकी हुंडी

प्रश्न ॥ नवतत्व माह्ययी त

ला तत्व पांमिये ॥

उत्तर ॥ द्रव्य जीवमां नव

तत्व पांमिये, ते किसा. जीव

पुण्य पापना दलीया अजीवरु

गी रह्या वे, ते आश्रव नूत जाणवा. एटले

जीव, अजीव, पुण्य, पाप, आश्रव ए पांच त

त्व थवा. अने ए दलीये जीव बंधाणो वे ते

माटे बंध तत्व पिण वे ए ठ तत्व जाणवा ॥

प्रश्न ॥ नविक जीवमां केटला तत्व पांमिये

उत्तर ॥ नविक जीवमां आठ तत्व पांमिये

तथा नवतत्व पिण पांमिये, नविक जीवमां आ

ठतत्व पांमिये तेना नाम, जीवतत्व, अजीवत

त्व, पुण्यतत्व, पापतत्व, आश्रवतत्व, संवर त

त्व, निर्झरातत्व, बंधतत्व, ए आठ और नवत

त्व पांमिये तो तेरमे गुण ठाणे, केवल ज्ञानीने

द्रव्यथकी मोक्षपद कहिये, इण आसरी मोक्ष

तत्व पिण नविक जीवने पांमि वे. एवं न

थने मत्ते सिद्धजीने नविक जीव कहिये, पिण
 तेमां तीन तत्व पांमिये, एकतो सिद्धजीनो जी
 व पोते जीवतत्व ठे, तथा जथाख्यांत चारित्र
 रूप गुणे करी पोताना स्वरूपमां रमण करेठे,
 ते वीजुं संवरतत्व कहिये, अने जाव मोक्षपद
 पांमिया ठे ते तीजो मोक्षतत्व कहिये, एवं नूत
 नयने मत्ते सिद्ध नविक जीवमां तीन तत्व पांमिये.

प्रश्न ॥ मिथ्याती जीवमां केटला तत्व पांमिये
 उत्तर ॥ मिथ्यांती जीवमें ठतत्व पांमिये ते
 न नाम, जीव, अजीव, पुण्य, पाप, आश्रव
 अने बंध ए ठ तत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ समगती जीवमां केटले तत्व पांमिये
 उत्तर ॥ आठ तत्व पांमिये तथा नवतत्व पां
 मिये, तथा तीनतत्व पिण पांमिये, एनो खुला
 सो उपरे प्रश्न दुसरा मांहे नविकजीवमां कहा
 ठे ते रीते जाणवो ॥

प्रश्न ॥ अज्ञव्य जीवमां केटला तत्व पांमिये
 उत्तर ॥ अज्ञव्य जीवमां ठतत्व पांमिये, जीव,

उत्तर ॥ नव्य जीवमे ठे तत्व पांमिये. तथा आठतत्व. नवतत्व तथा तीन तत्व पांमिये नव्य जीव मिथ्यातीमां ठ तत्व पांमिये. नव्य जीव समगतीमां आठ तत्व पांमिये. केवली नव्य जीवमां नवतत्व पांमिये. भिद्धजीने पिण नव्य जीव कहिजे तेमां तीन तत्व पांमिये.

प्रश्न ॥ रुपी अजीवमां केटला तत्व पांमिये ॥

उत्तर ॥ पांच तत्व पांमिये ॥ ते इणरीते. कोइ जीवने सताये पुण्य अने पापना दलीया आश्रवरूप अनंता लागाठे ॥ ते सर्व दलीया अजीवठे तिणकारण ए पांचतत्व पांमिये. अजीव, पुण्य. पाप. आश्रव. ए च्यार तत्व थया अने ए दलीया मिली बंधायो ठे तेथी पांचमो बंध तत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ पुण्यमां केटला तत्व पांमिये ॥

उत्तर ॥ च्यार तत्व पांमिये ॥ ते इणरीते ॥ कोइ जीव पुण्य बांधे तिवारे च्यार तत्व पांमिये ॥ ए पुण्यना दलीया पोते अजीवठे तेथी ॥ अजीव. पुण्य. आश्रव. बंध. ए च्यारतत्व पांमिये.

प्रश्न ॥ पापमां केटला तत्व पांमिये ॥

उत्तरं ॥ च्यार तत्व पांमीये ॥ ते इणरीतसुं
 ॥ कोइ जीव पाप बांधे तिवारे च्यार तत्व पां
 मीये ॥ ए पापना दलीया पोते अजीवरूपठे
 ते आश्रवरूप जाणवा तेथी १ पापतत्व १ अ
 जीव १ आश्रव ए तीन तत्व थया अने ए पा
 पना दलीया मिली बंधायोठे ते चोथो बंधतत्व
 थयो ॥ इणरीते च्यार तत्व पांमीये ॥

प्रश्न ॥ आश्रवमां केटला तत्व पांमीये ॥

उत्तर ॥ पाच तत्व पांमीये ते इणरीते कोइ
 जीव आश्रवनु ग्रहण करे तीवारे पांच तत्व पा
 मे ठे ॥ पुण्य अने पापना दलीया अजीव रूप
 ठे ते पिण आश्रव प्राय जाणिये तिणसुं पुण्य
 पाप, अजीव, आश्रव ए चार तत्वना दलीया
 मिली बंधायो ठे ते पाचमो बंधतत्व जाणीये ॥

प्रश्न ॥ सबरमां केटला तत्व पांमिये ॥

उत्तर ॥ सबरमां १ जीवतत्व, १ संवरतत्व
 १ निर्झरातत्व ए तीन तत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ निर्झरामां केटला तत्व पांमिये ॥

उत्तर ॥ निर्झरामां तीन तत्व पांमिये जीव, सं
 वर, निर्झरा, ए तीन तत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ बंधतत्वमां केटला तत्व पांमिये ॥

उत्तर ॥ पांचतत्व पांमिये तेना नाम अजीव, पुण्य, पाप, आश्रव, बंध, ए पांच तत्व पांमिये.

प्रश्न ॥ द्रव्य मोह्य पदमा केटला तत्व पांमिये

उत्तर ॥ द्रव्य मोह्यपदमां नवतत्व पांमिये तेना विस्तार कहे ठे, तेरमे गुणठांणे केवली जगवान तेहने द्रव्य मोह्यपद कहिये, तिण कारणसुं नवतत्व पांमिये, एकतो केवली जगवान नो जीव, ए पोते जीवतत्व ठे, अने जेहने स ताये पुण्य पापना दलीया अजीवरूप अनंता रह्या ठे, ते आश्रवरूप जाणवां, एटले १ जीव १ अजीव १ पुण्य १ पाप १ आश्रव ए पांच तत्व थया एहने दलीये केवलीने बांधी राख्ये ठे, तेणेकरी मोह्यमे जाता केवली रोकांताठे तिणसुं ठठो बंधतत्व कहिये. सुकलध्यांनना व जा तीजा पाया बीचाले रह्याथका तिणसुं सात मो संबरतत्व जाणीये, संबरमे रहेतांथका समर समय अनंता करमना दलीया निर्जरावेठे. ए आठमो निर्जरातत्व कहिये. अने मोहनीये व रमे वारमे गुणठांणे खपावे तिणसमे द्रव्य म

द्वपदमां नवमो मोक्षतत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ चाव सांक्षपदमां केटला तत्व पांमिये:

उत्तर ॥ चाव मोक्षपदमां तीन तत्व पांमि

ये, चौदमे गुणठांणें सर्व कर्म क्षय करी लोकने

अते विराजमान एने चावमोक्षपद कहिये एक

तो जीवतत्व पांमिये, जथाख्यांत चारित्ररूप

गुणेकरी पोताना स्वरूपमां रमण करेवे तिण

कारण बीजो संवरतत्व कहिये अने चावमोक्षपद

पांस्यावे तिणथी मोक्षतत्व कहिये, तेथी चावमोक्ष

पदमा. जीव, संवर, मोक्ष ए तीनतत्व जांणवां

प्रश्न ॥ नवतत्वना २७६ जेदवे तेमा अरू

पीना केटला जेद अने रूपीना केटला जेद पांमिये

उत्तर ॥ अरूपीना १०२ जेद जांणवा ते

हनो विरतार कहेवे, धरमास्ती कायना तीन

जेद, खंद, देस, प्रदेश, अधरमास्तीकायना ती

न जेद, खंद, देस, प्रदेश, आकास्तीकायना

तीन जेद, खंद, देस, प्रदेश कालनो एक जेद

॥ ए दस अजीवतत्व अरूपीना जांणना ॥

जीवना १४ जेद ॥ संवरतत्वना ५७ जेद ॥

नीर्जरा तत्वना १२ जेद ॥ मोक्षतत्वना ९ जेद

प्रश्न ॥ जाव समगतिमां केटला तत्व पांमिये
 उत्तर ॥ जाव समगति किणने कहिये, चौथे
 गुणठांणासुं लेने वारमा गुणठांणा फरसे. तेने
 जावसमगति कहिजे, नवतत्व अने पटद्रव्यनो
 जाणपणो करीयो तेने जाव समगति कहिजे. सम
 गत सहित करणी करे. देव गरुकी प्रतित रा
 खें, तेने जाव समगति कहिये. तिणमे आठ त
 त्व पांमिये. नवतत्व माह्यथी मोद्धतत्व टलीये
 वाकी रह्या ते पांमिये. केवलीने जाव समगति
 आश्रीये नवतत्व पांमिये. एवं नूतनयने मते
 सिद्धने जाव समगति कहिजे तेमां तीन तत्व
 पांमिये, जीव संवर, मोद्ध. एवं तीन तत्व ॥

प्रश्न ॥ द्रव्यलिग श्रावकमां केटला तत्व पांमि.
 उत्तर ॥ द्रव्यलिग श्रावकमां ठ तत्व पांमि
 ये. जीव, अजीव, पुण्य. पाप. आश्रव. बंध ए
 वं ठ तत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ द्रव्य श्रावकमां केटला तत्व पांमिये.
 उत्तर ॥ द्रव्य श्रावक किणने कहिये. देव गु
 रु केवलीका धरमकी प्रतित आद्यगइठे ते द्र
 व्य श्रावक चौथे गुणठांणे जाणवो जिणमे आ

आठतत्व पांमिये. एक मोक्षतत्व टली बाकी रह्या ते.

प्रश्न ॥ जाव श्रावकमां केटला तत्व पांमिये ॥

उत्तर ॥ जावश्रावक किणने कहिजे, समकित सहितवे अने श्रावकना बारा व्रत लेवानो जाव उल्कृष्टो वर्ते ठे. पिण पांचमा गुणठांणाना जाव वरते ठे तेने जाव श्रावक कहिजे, तेमां आठ तत्व पांमिये मोक्षतत्व टलीये बाकी रह्या ते पावे.

प्रश्न ॥ जावलिंग श्रावकमां केटला तत्व पांमे.

उत्तर ॥ जावलिंग श्रावक किणने कहिजे. पांचमा गुणठांणामे वैठोठे. दस पचखांण शक्ति सहित करे बारा व्रतनी जे मर्जादा करीठे ते शुद्ध पाले. तेने जावलिंग श्रावक कहिजे तेमां आठतत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ जावलिंग आचारजमां केटला तत्व पांमे.

उत्तर ॥ जावलिंग आचारज किणने कहिजे, जे ठठे सातमे गुणठांणामे वैठा ठे, आचारजना ठत्तीस गुण जिणमे पांवेठे तिणने जावलिंग आचारज कहिजे, तिणमे आठतत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ द्रव्यलिंग आचारजमां केटला तत्व पांवे.

उत्तर ॥ द्रव्यलिंग आचारज किणने कहिजे.

न वचन शुद्ध परुपते है, ति एने नावचारित्रीया
 कहिजे, ति एने आठतत्व पांमिये तथा नवतत्व
 तथा, तीनतत्व पांमिये तेहनो विस्तार चविका
 प्रश्नमे खुलासो हुवोठे तेणीपरे जाणजो ॥

प्रश्न ॥ द्रव्य साधुमां केटला तत्व पांमिये ॥

उत्तर ॥ द्रव्य साधु कि एने कहिजे, श्रावक
 पांचमे गुणठांणामे वरतेहै, पांचमा गुणठांणा
 थकी ठठा गुणठांणाकी प्राप्ती होती है ते द्रव्य
 साधु पांचमे गुणठांणे श्रावकने कहिजे, तेमां
 आठ तत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ नावलिंग साधुमां केटला तत्व पांमिये

उत्तर ॥ नावलिंग साधु कि एने कहिजे, जै
 से केवलीते साधु मुनिराजको मारग परुप्यो है
 ति एरीते साधु मुनिराज पालते है उ एने नाव
 लिंग साधु कहिजे तेमां आठ तत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ जीवने शत्रुरूप केटला तत्व पांमिये

उत्तर ॥ जीवने शत्रुरूप पांचतत्व जाणवा,
 अजीव, पुण्य, पाप, आश्रव, बंध, ए पांचतत्व
 जीवने शत्रुरूप होयने आनादिकालरा लागेला
 ठे तेथी जीव च्यार गतिमां परिभ्रमण करेठे, ति

एकार्ण ए पांच तत्व जीवने शत्रुरूप जाणवा.

प्रश्न ॥ जीवने चोलावारूप कटला तत्व पांचे .

उत्तर ॥ एक तो पुण्य जीवने चोलावारूप जाणवा व्यवहारमे पुण्य आदरवा जोग्यते का रण ए जीव मोक्षनगरे जावता पुण्य बोहोला वुं रूपते, कोइ जीव पुण्य वांचे तिण बगत च्यार तत्व चोलावारूप जाणवा तेना नाम अजीव, पुण्य, आश्रव, बंध ॥

प्रश्न ॥ जीवने मित्ररूप केटला तत्व ठे ॥

उत्तर ॥ जीवने १ संवरतत्व मित्ररूप ठे ॥

प्रश्न ॥ जीवने घररूप केटला तत्व पांमिये ॥

उत्तर ॥ जीवने मोक्षतत्व घररूप ठे ॥

प्रश्न ॥ रुपी अजीवने मित्ररूप केटला तत्व ठे

उत्तर ॥ अजीवने मित्ररूप पांचतत्व है, अ

जीव, पुण्य, पाप, आश्रव, बंध ॥

प्रश्न ॥ अजीवने शत्रुरूप केटला तत्व हे ॥

उत्तर ॥ अजीवने शत्रुरूप एक निर्झरातत्व ठे, कारण जिणसमे जीव सकाम निर्झरा करे, तिणसमे अजीवना दलीया सघला खपाय देवे हण कारण अजीवने निर्झरातत्व शत्रुरूप जाणवाः

प्रश्न ॥ अजीवने रोकनेवाला केटला तत्व ठे ॥

उत्तर ॥ अजीवने एक संवरतत्व रोकनेवाला ठे, इणरो कारण जीवने संवरका गुण आवे तरे अजीव, पुण्य, पाप, आश्रवना दलिया आवताने रोके ठे तिणकारण संवरतत्व अजीवने रोकेठे ॥

प्रश्न ॥ नवतत्व माह्यथी अजीवतत्व कोणसा तत्वनो घर देख्यो नहीं ॥

उत्तर ॥ अजीव एक मोह्तत्वनो घर देख्यो नहीं तिणरो कारण जे समे जीव मोह्त जावे तिणसमे आठ करमना दलिया अजीव ठे, ते दलिया खपाया पिठे मोह्त जावे इण कारण अजीवतत्व मोह्तनो घर देख्यो नहीं ॥

प्रश्न ॥ पुण्यने मित्ररूप केटला तत्व ठे ॥

उत्तर ॥ पुण्यने मित्ररूप च्यार तत्व ठे, जीव, पुण्य, आश्रव, बंध, जे कोइ जीव पुण्य वांधे तिवारे च्यारतत्व साथे बंधे तिणसुं मित्ररूप च्यारतत्व कहिये ॥

प्रश्न ॥ पुण्यने शत्रुरूप केटला तत्व ठे ॥

उत्तर ॥ पुण्यने शत्रुरूप एक निर्जरातत्व

कहिजे, तिणरो कारण, जिणवारें जीव सकाम नि
 र्जरा करे तिवारें पुण्यना दळीया सर्व खपाय
 देवे पठे मोक्ष जावे, इण कारण पुण्यने शत्रु
 रूप निर्रजरा तत्व ठे ॥

प्रश्न ॥ पुण्यने प्रतिपत्तीरूप केटला तत्व ठे ॥

उत्तर ॥ प्रतिपत्ती एक पापतत्व ठे, कारण
 जिणसमें जीव पुण्य बांधे उणसमें पापरा दळीया
 बांधे नहीं इण कारण पुण्यने पापतत्व प्रति
 पत्ती जाणवो ॥

प्रश्न ॥ पुण्यने रोकनेवाला केटला तत्व ठे ॥

उत्तर ॥ पुण्यने एक संवरतत्व रोकनेवाला
 ठे, तिणगे कारण, जिणसमें जीव संवरमे आवे तरे
 उणसमे नवा करमरूप दळीयाने ग्रहण करे न
 ही इण कारण पुण्यने संवरतत्व रोके ठे ॥

प्रश्न ॥ पुण्य केटला तत्वने रोकी सके ठे ॥

उत्तर ॥ पुण्य एक जीवतत्वने रोकी सके ठे
 कारण पुण्यको दळीया निकांचीत जोगवणरूप
 बांधीया ठे ते जोगवीया विना मोक्षनगरीमें
 जावण देवे नहीं. इण दृष्टांते जीवरे पुण्यरा द
 लीया जादा बधगयाठे ते पुण्यरूप दळीया जो

गवीया पिठे मोहने जावणो हुसी धन्नामुनिनी परे
 प्रश्न ॥ पुण्य कीसा तत्वनो घर देख्यो नहीं
 उत्तर ॥ पुण्य मोहतात्वनो घर देख्यो नहीं ॥
 प्रश्न ॥ पापने मित्ररुप केटला तत्व पांमिये ॥
 उत्तर ॥ पापने मित्ररुप च्यार तत्व पांमिये.
 अजीव, पाप, आश्रवः बंध ॥

प्रश्न ॥ पापने शत्रुरुप केटला तत्व पांमिये ॥
 उत्तर ॥ पापने शत्रुरुप एक निर्जरातत्व ठे
 प्रश्न ॥ पापने रोकवारुप केटला तत्व ठे ॥
 उत्तर ॥ पापने रोकवा रूप एक संवर तत्व
 ठे ॥ इण कारण जिणसमे संवरका अधुसाय
 प्रवर्ते, तिणसमे नवा करम-रूप दलीया ग्रह
 ण कारण देवे नहीं ॥ इण कारण पापने रोकवा
 रूप संवर तत्व ठे ॥

प्रश्न ॥ केटला तत्वने पाप रोकिसके ठे ॥
 उत्तर ॥ जीव तत्वने मोह नगरे जावतां पाप
 रोकिसके ठे ॥ इणरो कारण पापका दलीया नी
 कांचीतपणे जीव सत्ताये बांध्याठे ॥ ते खपायावी
 ना कोई जीव मोहनगरे पोहोचे नहीं इण का
 रण जीवने पापतत्व रोकिसके ठे ॥

प्रश्न ॥ पाप केटला तत्वनो घर देख्यो नहीं।
उत्तर ॥ पाप तत्व एक मोक्ष तत्वनो घर
देख्यो नहीं ॥

प्रश्न ॥ आश्रवनें मित्ररूप केटला तत्व पांमियो ॥
उत्तर ॥ आश्रवनें मित्ररूप पांचतत्वठे ॥ अजी
व, पुण्य, पाप, आश्रव, बंध.

प्रश्न ॥ आश्रवनें शत्रुरूप केटला तत्व पांमियो,
उत्तर ॥ आश्रवनें शत्रुरूप एक निर्झरा त
त्व पांमियो ठे ॥

प्रश्न ॥ आश्रवनें रोकवारूप केटला तत्व ठे ॥
उत्तर ॥ आश्रवनें एक संवरतत्व रोकवारूपठे ॥

प्रश्न ॥ केटला तत्वनें आश्रव रोकिसके ठे ॥
उत्तर ॥ एक जीवतत्वनें आश्रव रोकिसके

ठे ॥ इणरो कारण आश्रवना दलीया शत्रुरूप
थइने जीवनें सताथे लागाठे ॥ इणकारण जीव
मोक्षनगरनें जाता रोकाना ठे, ते माटे आश्रव
तत्व जीवने रोकिसके ठे ॥

प्रश्ना ॥ आश्रवनें केटला तत्वनो घर देख्यो नहीं।
उत्तर ॥ आश्रव एक मोक्ष तत्वको घर दे
ख्यो नहीं ॥

ने समगतिजीव आश्रये आठ तत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ तिर्बे लोकमां केटला तत्व पांमिये ॥

उत्तर ॥ मिथ्यांति जीव आश्रये ठ तत्व अ

ने समगति जीवमां आठ तत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ आधौ लोकमां केटला तत्व पांमिये

उत्तर ॥ मिथ्यांति जीवमां ठ तत्व अने स

मगति जीवमां आठ तत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ एक मुठीमां केटला जीव पांमिये ॥

उत्तर ॥ निगोदियो गोला लोक आकाश प्र

माणे असंख्यातावे एटले चवदे राजलोक जी

वे करी काजलनी कुंपली प्रमाणे चरीयावे अ

ने एक मुठीमां पिण निगोदना गोला असंख्या

तावे अने एक मुठीमां अनंता जीव ठे ॥

प्रश्न ॥ एक मुठीमां पट द्रव्य माह्यला के

टला द्रव्य पांमिये ॥

उत्तर ॥ एक मुठीमां ठ द्रव्य पांमिये ॥

दुहा ॥ सोजागमलजी नवतत्व करी, आगम

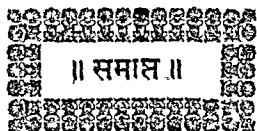
तणे अनुसार ॥ जे नर हीये धारसी, होसी नि

श्वे खेवो पार ॥ १ ॥ पूज्य दोलतरामजी प्रसा

दुसे. किनो ज्ञान विचार ॥ प्रश्न उत्तर एकह्या,

ए जिनमत्तनो सार ॥ २ ॥ तत्तत्का निरणा कि
या. पूना सेहेर मजार ॥ उगरीसें चमालीसमे,
फागण बद्द पंचम बीसपतवार ॥ ३ ॥

॥ इति नवतत्वकी हुंडी समाप्त ॥

इए पुस्तकको घणा मेहनतसुं शुद्धिपत्र कि
नो वे पिण हस्त दोष अथवा नजर चूकसुं अ
द्धर, काना, मात्रा, कमती जादा पडीहुंसी तो
पंक्तिजन सुधारलीजो इसी हमारी बिनती वे.

नाना-दादाजी गुंड.

- २८ तिथेकगिखनी कृत स्तवनत्रयी, किमत २॥ आना
- ३१ अजयकपागको रास, किमत ८ आणा,
- ३२ उत्तम चण्डि कुपागको रास, किमत ४ अणा
- ३३ श्री चोवीमीका दर्शनकी पोथी किमत ६ आना
- ३४ उ जाईका रास देवकी राणीकी चोपाई किमत ४ अणा
- ३५ चदन मलीणगीरीकी चोपाई किमत ४ आना
- ३६ परदेशी राजाका रास किमत ४ आना,
- ३७ कयवन्ना माहाको रास किमत ४ आना
- ३८ पापनुद्धी राजा रमी बुद्धि भैरवकी रास किमत ४ आना.
- ३९ कातड कडीरागको रास जमुटैच्छा चोपाई किमत ४ आना.
- ४० स्तवन सजाय संग्रह जाग १ जो किमत ४ आना.
- ४१ स्तवन मजाय संग्रह जाग २ जो किमत ४ आना
- ४२ मेणरया सतीकी चोपाई किमत २ आना
- ४३ आनदचनकी कृत चोविमी किमत १॥ आना.
- ४४ देवचन्द्रकी कृत चोविमी किमत १॥ आना
- ४५ श्री वृहदालोयणा किमत १॥ आना
- ४६ श्री आनूपूर्वीकी पोथी कपडाका कवरकी किमत १ आना
- ४७ श्री आनूपूर्वीकी पोथी कागदका कवरकी किमत २॥ आना.
- ४८ जैन स्तवन संग्रह किमत-२॥ आना
- ४९ जैन सजाय संग्रह किमत २॥ आना,
- ५० जैन होरी संग्रह किमत २॥ आना
- ५१ जैन पद संग्रह किमत २॥ आना
- ५२ जैन बारामासा संग्रह किमत २॥ आना
- ५३ जैन लावणी संग्रह किमत २॥ आना.
- ५४ जैन छंद संग्रह किमत २॥ आना.
- ५५ जैन गहली संग्रह किमत २॥ आना
- ५६ जैन चैत्य वंदन [नमस्कार] संग्रह किमत ३ आना.
- ५७ जैन योयो (स्तुति) संग्रह किमत २॥ आना
- ५८ तेरे दाढाकी साधुदशा किमत - २॥ आना.
- ५९ भिद्धचक्र जगवानकी गटो [कागदकोरगीत] किमत २ आना.
- ६० सामायक तथा दसपचखाण अर्थमहित किमत ३ आना
- नीलोकिखनी महाराज कृत चोवीसी किमत २॥ आना.

